Edgar Cayce

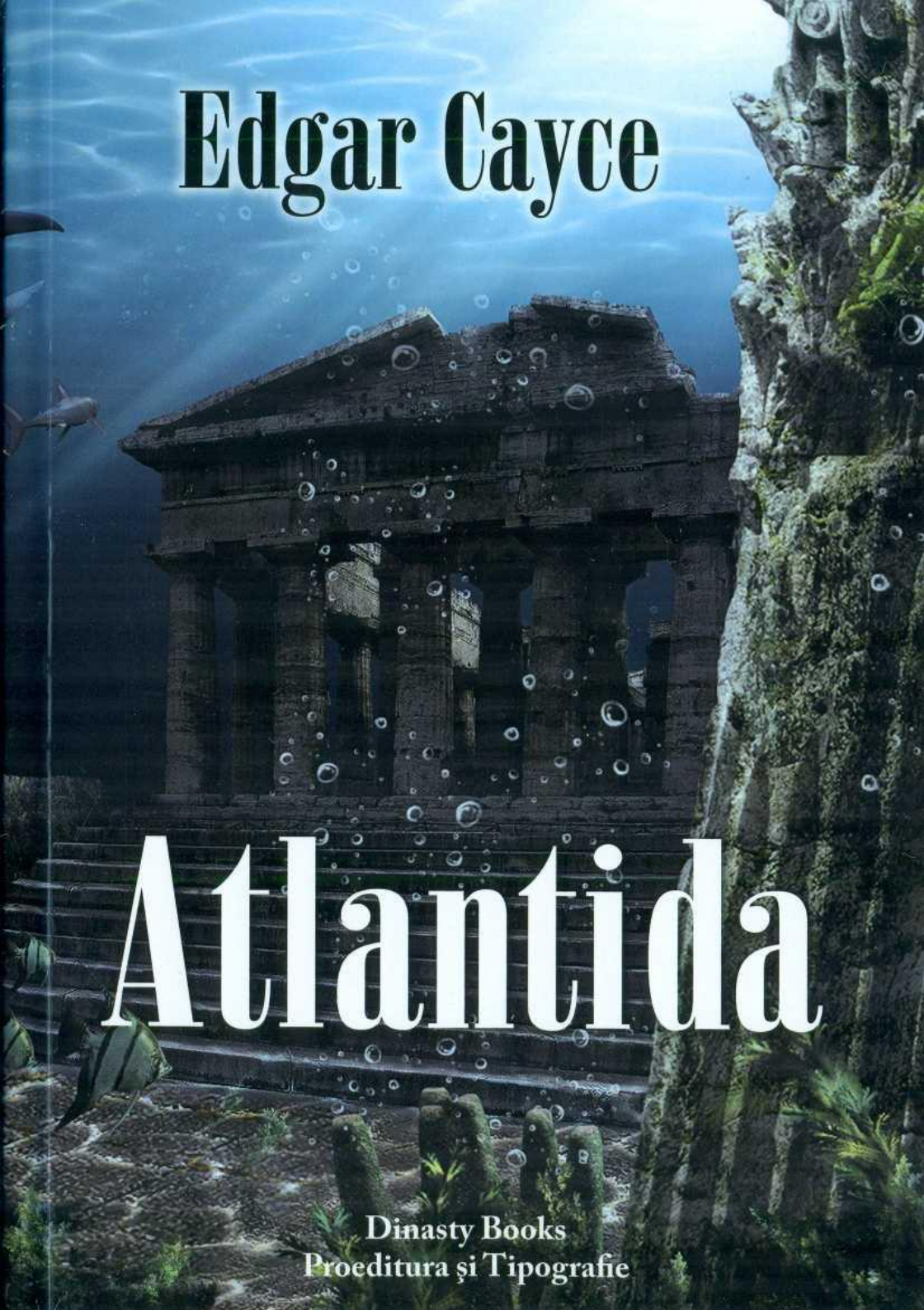

Atlantida

Dinasty Books
Proeditura şi Tipografie

Edgar Cayce

ATLANTIDA

PREFAŢĂ - Cine a fost Edgar Cayce

Cele şase lucrări consacrate celui care era numit „Omul Misterului” s-au vândut în peste un milion de exemplare şi alte zece cărți i-au povestit viața şi capacitățile sale excepționale. S-au scris despre el sute de articole, din 1900 şi până în zilele noastre. Cine a fost aşadar Edgar Cayce?

Totul depinde de punctul de vedere al fiecăruia. Pentru mulți dintre contemporanii săi, Edgar Cayce „în stare trează” era un fotograf talentat. Alții, îndeosebi copiii, admirau şi iubeau în el un profesor ocazional înțelegător şi afectuos. Familia îl considera un tată şi un soț admirabil.

Edgar Cayce „adormit” avea însă o cu totul altă personalitate. Era un „clarvăzător”, cunoscut aproape în toată lumea, apreciat şi chiar venerat; mulți au fost convinşi că le-a salvat viața. În această stare secundă, Edgar Cayce era un diagnostician extraordinar, un profet şi un interpret erudit al Bibliei.

De mic copil, la ferma unde se născuse, la 18 martie 1877, lângă Hopkinsville, în statul Kentucky, Edgar Cayce avea o putere ciudată de percepere, care depăşea

de departe capacitatea celor cinci simțuri. La vârsta de şase sau şapte ani, el a povestit părinților săi că putea să stea de vorbă cu „viziuni” şi să vadă veri sau prieteni ai familiei morți de puțin timp. Natural, părinții au pus toate astea pe seama imaginației exacerbate a unui copil singuratic, influențat de adunările religioase şi confesiunile publice, foarte frecvente în acea regiune. Mai târziu, dormind cu capul pe una dintre cărțile de şcoală, a reuşit să obțină un fel de memorie fotografică, ce i-a permis să facă progrese fulgerătoare la şcoala din sat. Această capacitate s-a atenuat totuşi, iar Edgar a fost nevoit să renunțe la studii la vârsta de treisprezece ani, ca să muncească.

În 1898, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, a devenit reprezentantul unei fabrici de hârtie de scrisori. Cam tot atunci, a suferit de un fel de paralizie a muşchilor laringelui, care l-a lăsat practic fără vorbire. Întrucât medicii s-au dovedit neputincioşi în a găsi o cauză fizică acestei stări, s-a recurs la hipnoză, care nu a reuşit mai mult decât leacurile.

În cele din urmă, în disperare de cauză, Edgar i-a cerut unui prieten să-l ajute să reintre în somnul hipnotic, care îi permisese să învețe pe de rost lecțiile când era copil. Acest prieten i-a dat ordinele necesare şi, după ce a intrat în transă, Edgar a atacat propria sa problemă. Şi-a prescris medicamente şi exerciții care i-au înapoiat vorbirea şi i-au vindecat muşchii atrofiați.

Un grup de medici din Hopkinsville şi din Bowling Green, din Kentucky, a profitat de acest talent deosebit

pentru a supune diagnosticării sale propriii pacienți. Au descoperit curând că Edgar Cayce avea pur şi simplu nevoie de numele şi adresa bolnavului, pentru a intra în contact telepatic cu spiritul şi corpul acestei persoane, indiferent unde ar fi fost, la fel de uşor ca şi cum ar fi stat de vorbă cu ea în aceeaşi încăpere. Nu avea nevoie de informații despre boală sau despre cauzele ei.

Când Edgar Cayce a murit, în ziua de 3 ianuarie 1945, la Virginia Beach, statul Virginia, a lăsat peste paisprezece mii de transcrieri stenografice detaliate ale consultațiilor psihice date unui număr de peste de opt mii de persoane, timp de patruzeci şi trei de ani. Aceste documente sunt numite „lecturi".

Ele constituie o bibliotecă impresionantă şi este, cu siguranță, cea mai importantă colecție de rapoarte psihice provenind de la un singur individ. Azi au fost clasificate, repertoriate, cu corespondența respectivă, şi se află la dispoziția psihologilor, studenților, scriitorilor şi savanților, care vin zilnic, în număr din ce în ce mai mare, să le studieze.

Acest clasament indică faptul că aproximativ şaizeci la sută dintre aceste „lecturi" reprezintă diagnostice medicale, douăzeci la sută „lecturi de viață" şi restul, grupate sub denumirea „diverse", constituie „lecturi" pe teme spirituale sau mentale, interpretarea unor vise şi o mulțime de alte subiecte.

Fundația Edgar Cayce, cu sediul în Virginia Beach, a fost înființată în scopul conservării acestor „lecturi". O societate de cercetare şi de studiu, fără scop lucrativ -

Association for Research an Enlightenment (ARE), cutia poştală 595, Virginia Beach, Virginia 23451 a fost fondată în anul 1932. Ea continuă să indexeze şi să catalogheze informaţii provenind din lumea întreagă, să deschidă anchete, să finanţeze experienţe şi să organizeze conferinţe şi seminarii având legătură cu aceste „lecturi". Oricine poate să facă parte din această asociaţie.

Acest volum este consacrat „lecturilor de viaţă" ale lui Edgar Cayce, în special celor care menţionează precedentele încarnări în Atlantida. Ele descriu existenţa trecută - a celor care veniseră să-l consulte - pe continentul înghiţit de ape cu o precizie extraordinară, şi au fost făcute între 1923 şi 1944. Este, cu siguranţă, dosarul cel mai tulburător, cel mai fantastic şi cel mai straniu constituit vreodată.

Ne-ar fi uşor să aducem o dovadă de netăgăduit a capacităţilor lui Edgar Cayce alegând acele „lecturi" care au fost confirmate şi probate. Dar ar însemna să-i fac o mare nedreptate. Se ştie că Edgar Cayce nu l-a citit niciodată pe Platon, nici vreo carte despre Atlantida şi că, în realitate, nu ştia absolut nimic despre acest subiect atât de controversat. Dacă inconştientul său a putut să-l abordeze, dând referinţe, făcând corelaţii între legende şi scrierile din Antichitate sau din timpurile vechi, asta constituie, după părerea noastră, exemplul cel mai frapant de clarviziune telepatică ce se poate imagina. Înlănţuirea riguroasă a faptelor revelate în aceste „lecturi", care se eşalonează pe o durată de mai bine de douăzeci de ani, este stupefiantă, cu atât mai mult cu cât

se referă la sute de „entități” diferite. Aceste relatări îl vor duce pe cititor foarte departe în trecut, în preistorie, mit şi legendă, şi, de asemenea, în viitorul îndepărtat sau imediat, viitor în mişcare, viitorul unor mutații mai mult decât tulburătoare. Indiferent că sunteți amator de SF, de romane de anticipație, de istorie, curios, interesat de psihism sau, simplu, pasionat de relatări captivante, veți găsi în aceste pagini un concept în întregime nou al apariției omului pe Pământ, al evoluției sale, al raporturilor cu Dumnezeu şi cu semenii săi.

Toate „lecturile” citate sunt autentice; am schimbat doar numele persoanelor. Cifrele de după citate reprezintă numărul de clasament al „lecturii” respective, pentru ca aceia care vor să afle mai multe informații să poată consulta arhivele Fundației Edgar Cayce de la Virginia Beach.

Hugh Lynn Cayce

LEGENDA ATLANTIDEI

Găsim cea mai veche referire cunoscută la Atlantida în două dintre dialogurile lui Platon *(Timaios* şi *Critias),* care datează din secolul al V-lea î.Hr. Relatând o conversaţie între Solon şi preoţii egipteni din Sais, Platon vorbeşte despre Atlantida ca despre mare insulă continentală, situată în Oceanul Atlantic, care a fost înghiţită de valuri în urma unui cataclism vulcanic, în urmă cu vreo nouă mii de ani.

De la Platon, Atlantidei i-au fost consacrate sute de lucrări şi de articole, cele mai multe scrise în cursul ultimelor două secole. Unii autori au încercat să demonstreze că ceea ce relata Platon nu era doar posibil, ci şi probabil. Alţii s-au străduit să-i denigreze teza, să dovedească faptul că Atlantida era doar un mit sau încercând să împace legenda şi raţiunea schimbând datele şi locurile.

O mare parte din literatura consacrată Atlantidei se datorează ocultiştilor, şarlatanilor şi excentricilor. De aceea adevăraţii savanţi se feresc şi preferă să nu abordeze acest subiect.

Câţiva autori din Evul Mediu au făcut aluzie la acest continent legendar, dar scriitorii demni de încredere nu s-au temut, într-o perioadă mai recentă, să studieze subiectul. Lucrarea cea mai cunoscută şi, probabil, cea mai populară este cea a lui Ignatius Donnelly - *Atlantida, lumea antediluviană*. Publicată în 1882, ea a apărut într-o nouă ediţie - revizuită şi corectată de Egerton Sykes - în

anul 1949. Nici o carte apărută înainte sau după această dată nu adună atâtea informații geologice, arheologice şi legendare, nu aduce atât de multe elemente elocvente în sprijinul susținerii tezei existenței Atlantidei.

Argumentația lui Donnelly se bazează în cea mai mare parte pe similitudinile existente între culturile din Egiptul antic şi cele ale indienilor din America Centrală sau America de Sud. De o parte şi de alta a Atlanticului, strămoşii noştri îndepărtați cunoşteau calendarul de 365 de zile, practicau îmbălsămarea, construiau piramide, numărau printre tradițiile lor pe cea a potopului etc. Donnelly afirmă, cu dovezi, că atât cultura egiptenilor, cât şi a indienilor din America sunt originare din Atlantida, dezvoltându-se la est şi la vest, în urma prăbuşirii în adâncuri a continentului. Această moştenire atlantă, după spusele lui Donnelly, ar explica de ce bascii sunt diferiți de vecinii lor, prin limbă şi aspect fizic. „Basca este singura limbă neariană din Europa Occidentală.[1'] Tot aşa, indigenii din insulele Canare nu seamănă cu nici un grup sau trib african şi practică mumificarea morților. Donnelly scrie că Spania, Portugalia şi insulele Canare erau locuri de refugiu ideale pentru cei care părăseau Atlantida scufundată. El compară astfel numele unor oraşe şi localități din Asia Mică cu cele ale unor sate din America Centrală, care purtau deja un nume înainte de sosirea primilor conchistadori:

ASIA MICĂ	AMERICA CENTRALĂ
Chol	Chol-ula
Colua	Colua-can
Zuivana	Zuivan
Cholina	Colina
Zalissa	Xalisco

După cum atrage atenția Donnelly, aceste similitudini sunt prea numeroase ca să se poată invoca o coincidență.

Egerton Sykes, care deține probabil cea mai importantă bibliotecă din lume referitoare la Atlantida, ne spune că mii de cărți sau de articole au fost scrise despre acest subiect, de la Platon şi până în zilele noastre. Totuşi, puțini autori sunt în stare să ofere atâtea precizări ca Donnelly.

Un articol, care susține teza existenței Atlantidei, a fost publicat în numărul din noiembrie 1948 al revistei *Science Digest,* care studiază argumentele cele mai probante ale lui Donnelly. El abordează subiectul în mod ştiințific, comparând fundurile marine şi terenurile învecinate şi menționând existența unor configurații tulburătoare: munți, văi, câmpii traversate de tranşee sau de fose care evocă râuri şi lacuri. Autorul articolului relatează că, în 1898, echipajul unei nave, care instala cabluri telegrafice submarine în largul insulelor Azore, încerca să recupereze cu grapinele un cablu pierdut la o adâncime de aproximativ trei mii de metri. Fundul stâncos, accidentat, prezenta dificultăți şi grapinele

trebuia să fie curățate destul de des. „La microscop, s-a descoperit că unele dintre aceste particule de materie erau lavă, care probabil că se solidificase în aer liber, deoarece aveau o structură vitroasă. (Lava solidificată sub apă are o structură cristalină.) Deoarece lava se poate descompune considerabil în 15.000 de ani, regiunea submarină respectivă se aflase probabil deasupra apei la acea epocă".

Avem şi o altă dovadă despre existența unui pământ în mijlocul Atlanticului. Un articol al lui R. W. Kolbe, publicat în 1957, pomeneşte despre studiul unei „carote" extrase de la o adâncime de aproximativ trei mii de metri, pe o porțiune a dorsalei nord-atlantice. Descoperirea unor plante de apă dulce (diatomee) pe sedimente dovedeşte, fără tăgadă, că cel puțin această parte a dorsalei s-a aflat, într-o anumită perioadă, la suprafața apei.

Unul dintre cele mai bune argumente tehnice, care susțin teza Atlantidei, se află în articolul lui Rene Malaise, *Geologia şi fundurile marine*. Malaise demonstrează că majoritatea configurațiilor de teren ale dorsalei nord-atlantice, în special trecătorile şi râpele, nu au putut să fie provocate de turbulența curenților submarini, ci probabil s-au format pe când fundul actual se afla la suprafață. El avansează şi ideea privind acțiunea curenților oceanici şi a efectelor lor asupra ghețurilor care acopereau Europa şi America, în urmă cu zece sau douăsprezece mii de ani. Articolul său prezintă şi desene comparând vârfuri de săgeți găsite la Sandia Cave, în New

Mexico (SUA), cu vârfurile solutreene provenind din Franța şi din Maroc. Similitudinea dovedeşte originea lor comună. Deoarece aceste săgeți ar fi vechi de douăzeci şi cinci de mii de ani, Malaise trage concluzia că cei care le foloseau s-au inspirat la est şi la vest de Atlantida.

* * *

Ce legătură există între Atlantida, reală sau mitică, şi „lecturile de viață" ale lui Edgar Cayce?

Cele două mii cinci sute de „lecturi de viață" clasificate se referă la aproximativ o mie şase sute de persoane diferite. Dintre acestea, un număr de şapte sute - adică aproape jumătate - au trăit încarnări în Atlantida, încarnări care le-au influențat viața actuală. Totuşi, Edgar Cayce nu a menționat fiecare încarnare din viața fiecărui individ; numai cele care au influențat cel mai mult viața solicitantului în momentul consultației şi cele care puteau să-l ajute să-şi depăşească problemele. În consecință, nu este imposibil ca orice persoană de astăzi să fi trăit într-o perioadă în Atlantida.

Lucrul cel mai stupefiant, în această suită de „lecturi", este logica lor, derularea lor cronologică. Pronunțate pentru sute de persoane diferite în mai bine de douăzeci de ani (din 1923 şi până în 1944), ele formează un tot, sunt coerente, prezintă o suită de evenimente din care nici unul nu se contrazice. Capacitățile, talentele sau ignoranța apar în aceste vieți succesive. Când numeroase entități, care au trăit împreună într-o anumită perioadă, se reîncarnează într-

o altă eră, tendințele naționaliste sau etnice devin aparente.

După „lecturile” lui Edgar Cayce, multe suflete (sau entități) individuale, care au trăit o viață sau mai multe în Atlantida, se reîncarnează azi, mai ales în America. Ele aduc, odată cu talentul lor pentru tehnică, tendințe puternice de extremism. Deseori, ele au o karma, personală sau de grup, tinzând spre egoism şi exploatarea celorlalți. Cele mai multe dintre aceste entități au trăit în timpul unor perioade de distrugere sau de transformare geologică din istoria atlantă. Dacă profețiile lui Edgar Cayce sunt exacte, o astfel de perioadă de schimbare este iminentă şi pe pământul nostru.

Din păcate, cu ocazia acestor „lecturi”, s-au pus prea puține întrebări legate de date, iar Cayce a dat rareori de la sine aceste informații. Numai câteva „lecturi” fixează data exactă a unor evenimente survenite în Atlantida. Totuşi, comparând numele şi evenimentele acestora cu altele, obținem o panoramă care se întinde foarte departe în istoria necunoscută a omenirii. În locul unui continent scufundat într-o singură zi, cum scrie Platon, avem o vedere de ansamblu a activității omului pe un teren răscolit de cel puțin trei cataclisme mari, la distanțe foarte mari în timp unele de altele.

Unele revelații, pe care le vom studia în detaliu, indică faptul că numeroase schimbări au avut loc (unele pământuri s-au scufundat, ca să apară iar şi să dispară din nou) din timpurile cele mai îndepărtate (cu milioane de ani în urmă) şi până în timpul nostru. Găsim

menționarea unor bulversări în urmă cu aproximativ cincizeci de mii de ani. Un alt seism pare să se fi produs în urmă cu douăzeci şi opt de mii de ani î.e.n., epocă la care continentul a fost scindat în câteva insule, distrugerea definitivă a acestor producându-se acum aproximativ zece mii de ani. Cu siguranță că Platon descrie această ultimă distrugere. Dar fiecare perioadă de distrugere a durat probabil luni în şir zile, ani, nu câteva zile. În fiecare caz, au existat suficiente semne de avertizare pentru ca populația să fugă, să se refugieze în Europa, Africa sau în Americi. Astfel, după „lecturile" lui Edgar Cayce, întreg continentul american şi unele regiuni din Europa au suferit de mai multe ori, în trecut, influenta atlanților.

De ce spune Edgar Cayce că reîncarnarea atlanților exercită o influență atât de mare asupra indivizilor, în special în epoca noastră? El răspunde la această întrebare într-o „lectură" pronunțată pentru a ajuta pregătirea unor conferințe despre Atlantida:

Dat fiind faptul reîncarnării şi pentru că suflete care au trăit pe vremuri în Atlantida pătrund în sfera noastră şi sălăşluiesc în indivizii de astăzi, este, oare, surprinzător - dacă au influențat în vremea lor treburile pământeşti astfel încât să se distrugă ele singure - că ele nu pot astăzi să schimbe în prezent treburile popoarelor şi indivizilor?

* * *

Când privim cu atenție indivizi care par să fi fost cândva cetățenii unei națiuni deosebit de asemănătoare cu cea din America secolului XX, recunoaştem deseori

defecte personale şi naționale. Este primul pas spre salvare, după cum îl ilustrează parabola fiului risipitor. Defectele recunoscute pot să fie corectate şi poate că America va şti să le recunoască la timp, ca să scape de soarta tragică a Atlantidei. Cel puțin unii indivizi pot să se schimbe şi să se străduiască să ducă o viață constructivă, nu distrugătoare.

REÎNCARNAREA

Părinții lui Robert Dunbar îşi ascultau cu stupefacție băiețelul de nouă ani.

Robert, cu ochii strălucind de entuziasm, îşi povestea după-amiaza petrecută cu trusa de chimie primită în dar de Crăciun. Făcuse deja aproape toate experiențele din manual. Conversația lui era presărată cu termeni tehnici şi nu ştia cum să-şi exprime bucuria pe care o simțea descoperind ce se putea face amestecând diferite produse chimice. Cu o exaltare deosebită, el explica faptul că ar putea, numai cu câteva ingrediente în plus, să realizeze propriile petarde pentru sărbătorirea Anului Nou.

Trusa de chimie fusese o experiență în sine, căci, făcând acest cadou, părinții urmaseră pur şi simplu sugestiile date de „lectura de viață" a lui Edgar Cayce cerută de copil. Ea avea să le deschidă porțile unei lumi noi, să-i ajute să înțeleagă percepția psihică, teoria reîncarnării, evoluția sufletului prin viețile succesive, karma. Robert nu fusese pentru ei decât un băiețel dezghețat şi inteligent, dar acum îl priveau într-o nouă lumină, datorită acestei „lecturi". Astfel, descopereau în fiecare dintre talentele sale, în tendințele şi în gusturile sale rezonanțe nebănuite până atunci.

William Dunbar îşi amintea perfect ziua acelei „lecturi" şi senzația ciudată pe care o avusese când Edgar Cayce, adormit, îi dezvăluise faptul că educația acelui copil constituia o gravă responsabilitate. „Lectura"

descria viețile anterioare ale lui Robert în Germania, în India, în Egipt şi pe legendarul continent atlant.

În Germania, contribuise la punerea la punct a capacității motrice a aburului, iar în India, descoperise compoziții chimice producând explozibili destinați combaterii triburilor inamice. „Lectura" făcea aluzie la cercetări în domeniul electricității şi mecanicii, efectuate cu o precizie matematică, în alte reîncarnări. Credea că aude avertismentul profetic:

[...] *constatăm că facultățile acestei entități depăşesc obişnuitul. Este aşadar indispensabil ca Robert să fie pus pe drumul cel bun, pentru ca lumea, popoarele, națiunile să poată beneficia de capacitățile acestei entități. Căci, dacă ar lua-o pe un drum greşit, ar putea să devină avertismente lansate multor altor entități, ca să le spună că, dacă vin în lume şi îşi pierd sufletul, vor fi pierdut totul.*

Entuziasmul cu care fusese primită trusa de chimie şi dorința imediată de a fabrica explozibili au constituit prima confirmare a justeței „lecturii" lui Edgar Cayce. Altele aveau să urmeze. La o vârstă foarte tânără, Robert Dunbar era interesat de maşini şi de mecanică, în general. La liceu, era pasionat de electricitate. Încurajat de părinți, a intrat la o şcoală tehnică şi şi-a luat licența de inginer electrician. În acel moment s-a arătat interesat de „lectura vieții" sale şi l-a consultat de câteva ori, în timpul celui de-al doilea război mondial, de fiecare dată când a trebuit să ia o decizie importantă, în acea perioadă, inginerii electricieni erau foarte solicitați, pentru tot felul de misiuni legate de apărare şi de armele

ofensive. Robert s-a îndreptat spre domeniul nou al radarului. În timp ce trupele lui Rommel se revărsau peste Africa de Nord şi invazia Americii de Sud părea unora iminentă, Robert a primit în grijă instalațiile unei rețele radar în Antile, pentru protejarea Canalului Panama, şi câmpurile petrolifere din Trinidad.

După terminarea războiului, în Europa, a trebuit să-şi aleagă o cale, şi decizia n-a fost uşoară. În toamna anului 1944, Robert a trimis părinților săi următoarea scrisoare:

„Azi a trebuit să iau o nouă decizie, şi sper că mă veți aproba. Colonelul ne-a adunat pe toți cei care am lucrat în laboratoare. După cum ştiți, mi-ar fi uşor să găsesc un post bun în viața civilă, dar armata vrea să păstreze ofițeri dintre cadrele de rezervă. După spusele colonelului, ar putea să-mi păstreze gradul şi să am şanse mari de avansare dacă rămân. Voi fi mutat la baza Wright Patterson, la Dayton, Ohio. Activitatea care se face acolo pare ultrasecretă, dar am impresia că e vorba despre rachete. Unii savanți germani capturați sunt deja acolo, şi sunt aproape sigur că foarte curând vor pune la punct o bombă atomică. Țara care ar avea o astfel de armă ar deveni invincibilă. Ştiți amândoi ce cred eu despre armată, dar mai există o posibilitate. Se oferă posturi excelente în sectorul privat foştilor militari care sunt deja familiarizați cu electronica. Munca ar fi aproape asemănătoare, dar eşti civil. Asta mi-ar plăcea mult mai mult decât armata şi aş câştiga de două ori mai mult decât înainte de război. Ceea ce mă deranjează e faptul

că aceste cercetări vizează arme distructive, rachete şi bombe. Mi-am consultat din nou lectura. Nu pot să nu fiu tulburat. Este totuşi bizar că am fost trimis în Antile, foarte aproape de locul unde Edgar Cayce spune că am trăit într-o altă existență şi unde, într-o zi, poate că se va descoperi dovada existenței Atlantidei. Acolo am avut impresia că munca mea este constructivă, nu distructivă. De aceea am hotărât astăzi să nu mă angajez în acest program de rachete, fie ca militar sau ca civil. Mă necăjeşte faptul că trebuie să renunț la un post foarte bănos, şi mulți dintre prietenii mei nu au ezitat să accepte. Spun că sunt nebun dacă vreau să-mi reiau vechea slujbă în domeniul electricității, şi poate că au dreptate. Dar cel puțin mi se pare că această muncă este mai constructivă. Sunt sigur că peste puțin timp, când totul va reintra în normal, când nu vor mai fi restricții şi oamenii vor reîncepe să trăiască precum nişte ființe umane, inginerii electricieni vor fi din nou foarte solicitați. Sper ca amândoi să fiți de acord cu mine.

Cu dragoste, Robert”

De la război, lucrurile par să se fi schimbat în bine pentru el. Nu s-a îmbogățit, dar are o soție încântătoare, doi copii frumoşi, o sănătate excelentă şi o viață cumpătată. II cunosc destul de bine pe Robert, căci este un membru activ al ARE, şi l-am întrebat într-o zi dacă nu a regretat că nu a ales o situație mai bună şi posibila glorie într-un alt domeniu. Mi-a răspuns zâmbind: „M-am gândit uneori la asta, dar, sincer, am azi aproape tot ce

am visat". Presupun că există puțini oameni în lume la fel de fericiți ca Robert Dunbar.

* * *

Această relatare, care poate să pară exagerat de moralistă spiritelor sceptice, contrastează în mod ciudat cu istoria unui alt tânăr. În perioada primei sale „lecturi", era încă student. Paralela între Robert şi el ne indică faptul că ar fi putut să fie prieteni intimi în Atlantida. Acest băiat era şi el dotat pentru ştiință. Edgar Cayce a sugerat, şi în cazul lui, să fie ghidat spre domeniul electricității sau mecanicii, avertizând că însuşirile şi capacitățile sale trebuie să fie îndrumate spre căi constructive, nu distructive.

„Lectura" indica mai întâi că „numeroşi indivizi cu talente obişnuite - atât în bine, cât şi în rău - se reîncarnează pe pământ în epoca actuală" (1910-19"). Rapiditatea înțelegerii, în special, era una dintre caracteristicile acestei persoane şi „lectura" sugera o carieră în domeniul cercetării. Era avertizat de încarnarea sa anterioară în Atlantida, unde îşi folosise capacitățile ştiințifice în scopuri egoiste, „obligându-i pe ceilalți să se supună voinței sale sau voinței unei terțe persoane". „Lectura" adăuga că, „dacă aceste calități erau călăuzite spre căi constructive, națiuni întregi vor binecuvânta această entitate, dar că, dacă alegea calea egoistă sau distructivă, mulți vor fi cei care vor regreta că au cunoscut-o".

Acestui tânăr - pe care îl vom numi Tom - nu i-a păsat de aceste avertismente. El a reuşit rapid în domeniul

electronicii şi a devenit, la o vârstă foarte timpurie, directorul unei mari firme care fabrica detectoare de torpile pentru navele de război. A fost unul dintre pionierii materialului electronic utilizat pentru armele ofensive şi explozibili. În timpul războiului, Tom a făcut avere. Dar aceşti bani nu i-au adus nici fericire, nici pace. Agitat, tulburat, nervos, problemele l-au făcut să-şi piardă de două ori averea şi soția. Abia după ce s-a îndreptat spre un domeniu mai constructiv, producerea unor aparate stereofonice de scenă, şi-a recăpătat echilibrul afectiv şi a putut să cunoască în sfârşit o fericire relativă.

După spusele lui Edgar Cayce, aceşti doi indivizi aveau aceleaşi calități, aceleaşi înclinații spre mecanică şi spre electronică, dobândite într-o încarnare anterioară în Atlantida. Fiecare dintre ei a făcut o alegere. Primul a ales viața constructivă, celălalt, cel puțin la început, pe cea distructivă. Primul şi-a găsit fericirea şi pacea sufletească, al doilea a avut parte de discordie, confuzie şi nefericire.

Dacă studiem „lecturile" lui Edgar Cayce, constatăm că aceste exemple se înmulțesc. Aceste sute de mii de persoane se reîncarnează astăzi, aducând cu ele talente care datează dintr-un stadiu avansat al civilizației tehnice din fosta Atlantida. Problemele de care sufereau atunci - egoism, înclinație spre distrugere şi spre sclavie - se recreează ca să le copleşească încă o dată. Aceşti indivizi sunt deseori extremişti, capabili de lucruri extraordinar de bune, dar şi de ce este mai rău. Modul lor de a-şi rezolva karma va influența viitorul civilizației noastre.

* * *

A treia apariție pe această planetă. Entitatea a fost pe vremuri călugăr. (5717-1, 11 octombrie 1923)

După spusele lui Gladys Davis Turner, stenografa care a transcris cele mai multe dintre „lecturile” lui Edgar Cayce, această frază ciudată constituie prima aluzie pe care o face la reîncarnare. Când i-a fost citită, după ce s-a trezit, sunt sigur că a fost la fel de stupefiat ca şi omul pentru care a fost pronunțată „lectura”. Acest solicitant, care mai ceruse deja diagnostice fizice pentru nepoatele sale, era interesat de metafizică şi îndeosebi de astrologie. Îl convinsese pe Edgar Cayce să încerce să-i facă horoscopul.

Între această zi de 11 octombrie 1923 şi moartea sa, 3 ianuarie 1945, Cayce avea să facă aproximativ 2.500 de „lecturi” referitoare la viețile anterioare ale indivizilor pe acest pământ şi la repercusiunea lor. Aceste „lecturi de viață” dezvăluiau faptul că voința individului, îmbinându-se cu influențele încarnărilor precedente, afectau existența prezentă mai mult decât datele astrologice.

„Lecturile” se referă, în general, la probleme psihologice şi servesc mai ales drept ghid în alegerea unei profesiuni sau în relațiile umane. Temerile refulate, barajele mentale, vocațiile, dificultățile maritale sunt doar câteva dintre problemele explicate de ceea ce Edgar Cayce numea „schemele karmice”, ce se ivesc din viețile anterioare ale sufletului pe acest pământ. După spusele lui, karma era o lege universală de cauză şi efect, furnizând sufletului ocazia să se amelioreze, mental,

spiritual sau fizic. Fiecare suflet (numit „entitate”), revenind pe planul terestru, în corpul unui alt om, păstrează în subconştient caracteristicile, capacitățile intelectuale şi calitățile acumulate în cursul vieților anterioare. Totuşi, entitatea trebuie să combată influența vieților în cursul cărora stările sufleteşti negative - precum ura, teama, cruzimea şi cupiditatea - i-au întârziat progresele.

Astfel, sufletul trebuie să profite de re-naşterile sale succesive, ca să echilibreze schemele karmice negative şi pozitive, înăbuşind impulsurile egoiste şi încurajând sau exaltând calitățile constructive şi altruiste. Aceasta ne duce cât se poate de natural la unul dintre conceptele cele mai tulburătoare ale lui Cayce: explicația unor suferințe considerate „inutile”. De exemplu, o femeie i-a scris într-o zi:

„Mi-am petrecut viața crezând că puterea lui Dumnezeu mă ajuta să trăiesc şi să rămân activă. Acum fac băi de sulf, masaje, ca să încerc să vindec [...] trompa lui Eustache din urechea dreaptă [...] dilatarea colonului şi trecerea îngustă. Sunt constant obosită. Mi-e greu să stau în picioare. Inima îmi bate cu putere [...] Mă dor picioarele [...] Sciatică [...] De ce am venit pe lume cu un corp fizic atât de *dărăpănat*? Am trăit un adevărat infern [...] şi deseori m-am întrebat pentru ce încerc să mă tratez. Întotdeauna am vrut să fiu folositoare oamenilor, dar nu mai am putere (anemie pernicioasă, angină pectorală etc.) din copilărie”.

Această femeie venise să ceară un diagnostic, dar, în ultima clipă, s-a răzgândit şi a cerut o „lectură de viață”. „Lectura” i-a dezvăluit că activitatea sa, cu ocazia unei anumite încarnări anterioare, explica suferințele actuale:

Entitatea a făcut parte din anturajul lui Nero şi i-a persecutat în mod activ pe creştini. De aceea, această entitate suferă azi în corpul ei. (5366-1)

Totuşi, aceeaşi „lectură” amintea alte încarnări, care indicau o dezvoltare spirituală:

Entitatea nu trebuie să-şi piardă speranța, căci, prin diversele sale încarnări, a progresat de la nivelul cel mai de jos la un nivel care, probabil, nu va mai necesita o nouă întoarcere pe acest pământ. Nu că ar fi atins perfecțiunea, dar există alte domenii de dezvoltare, dacă îşi menține idealul-cine va spune trandafirului cum să fie frumos? Cine poate să confere glorie soarelui care răsare? Păstrează-ți credința care te-a călăuzit. Mulți vor fi cei care vor beneficia de răbdarea ta, de perseverența şi de dragostea ta frățească. (5366-1)

În una dintre încarnările sale, conform „lecturii”, entitatea îşi iubise căminul, familia, unde chiar şi servitorii erau îndrăgiți şi apreciați ca nişte rude.

Această femeie a descoperit în „lectura de viață” explicația suferințelor sale fizice, precum şi curajul de a depăşi dificultățile. Răspunzând la un chestionar, redactat la câțiva ani de la prima „lectură”, ea a dezvăluit că din copilărie suferea de o gravă diformitate dorsală, pe care medicii o considerau incurabilă, şi care avea să-i provoace eventual moartea. A fost nevoită să facă eforturi

supraomeneşti ca să facă față suferințelor. În plus, la vârsta de patruzeci de ani, nu se mai putuse folosi de un deget.

„Multe accidente pe vremea când eram copil. Un deget amputat, mâna strivită, dar am recăpătat în parte posibilitatea de a o folosi... Încerc să mă conformez unui ideal elevat, mă străduiesc să-i ajut pe ceilalți să procedeze la fel. Când aveam o servitoare, ea făcea parte din familie. Depun permanent eforturi în încercarea de a atinge perfecțiunea, dar sunt, natural, foarte departe de ea. Am sperat întotdeauna că nu va mai fi nevoie să retrăiesc.

În copilărie, şi chiar până la douăzeci de ani, părinții s-au temut pentru viața mea; condamnată de mai multe ori de medici; dar, cu voință, m-am agățat de viață, în pofida suferințelor neîncetate. Medicina părea că îmi agravează cazul".

Chestionarul punea solicitantei întrebări specifice despre încarnarea ei în epoca lui Nero, cum se indica în „lectură": Nu credea că ar fi putut foarte bine să se fi încarnat în Persia, în Grecia antică sau în India? Ea a răspuns:

„Când eram mică, mama a ținut să iau lecții de pian, dar nu aveam talent. La sfârşitul anului, profesorul de muzică i-a spus că îmi pierdeam timpul. Totuşi, învățasem uşor şi foarte repede melodia din *Ben Hur* („Cursa de care") şi o cântam deseori, cu un succes care surprindea pe toată lumea. Când mă uitam la partitură, mi se părea că la acțiune iau parte caii porniți în galop,

carele, arenele din Roma şi mulțimea spectatorilor. Astăzi, la cincizeci şi şapte de ani, cred că încă aş mai putea să cânt această bucată, deşi nu m-am mai atins de pian de mai bine de patruzeci de ani. E singura piesă pe care am cântat-o vreodată".

Această femeie a depăşit dificultățile datorită voinței, răbdării şi rugăciunii. Câțiva ani mai târziu, scria:

„Astăzi sunt perfect sănătoasă şi par mai tânără decât la douăzeci de ani".

Este evident, citind corespondența acestei femei, că are tendința să dramatizeze. Am putea interpreta, dacă nu am merge prea departe, acest exemplu de karmă ca pe o pedeapsă aplicată de Dumnezeu pentru păcatele comise în Roma antică. Dar dacă unele karme pot să ducă la afecțiuni fizice sau la calități extraordinare, de cele mai multe ori ele se văd reflectate în tandrețea, aptitudinile şi interesul unui individ.

Cele mai multe talente şi tendințe moştenite de la încarnările anterioare sunt uşor detectabile. De exemplu, într-o „lectură de viață", făcută unei fetițe de cinci ani, Edgar Cayce a dezvăluit că trăise pe vremuri în Franța, unde fusese artistă sau decoratoare, şi a adăugat:

Entitatea va încerca să-şi clădească o carieră. Chiar dacă se căsătoreşte foarte tânără, va căuta o carieră. (1635-3)

Această fetiță mai trăise şi în Egipt, pe timpul lui Moise şi Iosua şi, deşi egipteancă, avea pe atunci prietenie şi compasiune față de poporul evreu. Această „lectură" indică şi gustul pentru călătorii:

Entitatea va căuta totdeauna să călătorească, să evadeze, să plece cu vaporul. (1635-3)

Mama copilului a întreținut apoi o corespondență susținută cu Cayce. Dacă nu s-a semnalat nimic senzațional, este totuşi interesant de observat că, micuță fiind, acestei fete îi plăcea în mod deosebit să deseneze vapoare. Mai târziu, mama ei a fost frapată când a văzut-o interesându-se cu pasiune de problema negrilor. Îşi exprima foarte liber opiniile, spunând că avea mai multă simpatie pentru evrei decât pentru negri, că evreii aveau o cultură remarcabilă şi că, în ciuda acestui fapt, suportau o ostracizare nedreaptă. Cunoştea evrei, spunea ea, care erau oameni cu totul superiori, suportând această discriminare fără să se revolte.

În cursul ultimului său an la universitate, a devenit profesoară suplinitoare de franceză la un liceu unde unii dintre elevi abia dacă erau mai tineri decât ea. A fost nevoită să lucreze ca să-şi termine studiile, făcând secretariat după cursuri şi în timpul vacanței, străbătând zilnic distanțe mari, căci universitatea, liceul, locul unde muncea o jumătate de normă şi domiciliul erau foarte departe unele de celelalte. După ce şi-a obținut diploma, a călătorit mult, în calitate de învățătoare în cadrul Asistenței Sociale.

Această povestire nu are nimic spectaculos, totuşi se cuvine să remarcăm câteva puncte interesante:

1. Înclinația spre limbi străine şi în special spre franceză.

2. Sentimentele față de evrei.

3. Gustul pentru călătorii.

4. Dorința de a face carieră.

Coincidențe? Poate. Dar să nu uităm că Edgar Cayce a făcut „lectura de viață” a acestei entități pe când aceasta avea numai cinci ani!

Aş putea să continui mult timp astfel, citând „lecturi de viață” care au transformat existența a numeroşi solicitanți, inspirându-le o schimbare de atitudine, de ocupație, de meserie, şi le-a ghidat spre vieți mai constructive.

În mod indiscutabil, „lecturile” implică existența unui suflet, a supraviețuirii unei personalități după moarte, precum şi conceptele de reîncarnare şi de karma. Dar nu încerc să *dovedesc* aceste concepte, pentru un motiv care este foarte bine definit în una dintre „lecturile” făcute pentru un grup de persoane care cereau dovada reîncarnării lor:

Persoanele din acest grup trebuie mai întâi să stabilească, în spiritul lor, ce anume consideră fiecare ca fiind o dovadă; căci dovada unuia nu este şi dovada celuilalt. Nu putem să profităm decât de propria noastră experiență. (5753-2)

Aceeaşi lectură avertizează că este un păcat să nu foloseşti cunoaşterea pe care o ai:

Nu folosi cunoaşterea numai în propriile scopuri. Aminteşte-ți de Adam. Nu încerca să obții ceea ce nu-ți va servi să construieşti, ceea ce nu va spori câmpul experienței tale, ceea ce nu va putea să-i ajute pe cei alături de care trăieşti în fiecare zi. Nu încerca să-ți impui

cunoştinţele celorlalţi prin forţă sau presiune, ca să-i impresionezi. Cunoaşterea în sine nu este nimic, dacă nu produce roade. (5735-2)

În consecinţă, o acumulare de fapte şi de documente nu ar putea să dovedească reîncarnarea. Nu fără un oarecare umor, „lectura" subliniază importanţa efortului pentru a deveni un cetăţean mai bun, un părinte mai bun, un vecin mai bun.

Căci a descoperi doar că ai trăit, că eşti mort şi că ai fost îngropat la poalele cireşului din grădina unui strămoş nu vă face deloc un vecin mai bun, un cetăţean mai cinstit, o mamă mai iubitoare. Dar a şti că ai spus ceva nedrept, fără milă, şi că ai suferit, şi că în viaţa prezentă poţi să corectezi aceste defecte practicând virtutea, da, asta e ceva bun. Ce-i virtutea? Dreptatea? Caritatea? Sacrificiul şi abnegaţia? Să fii ochiul orbului, piciorul şchiopului? Da, acestea sunt experienţe constructive, care vă vor aduce adevărata cunoaştere, căci reîncarnarea este un fapt. Cum să o dovedeşti? Prin comportamentul zilnic. (5753-2)

Este imposibil să strângi dovezi ca să satisfaci pe toată lumea. Unii au încercat. Un investigator curios a adunat o sută douăzeci şi patru de cazuri de reîncarnare datând de la începutul colonizării Americii. Sute de registre vechi de biserici, de stare civilă, de biblioteci, de tribunale, precum şi pietre de mormânt, au alcătuit un ansamblu de fapte probante care sprijină „lecturile" a 56 dintre aceste 124 de persoane. Reîncarnarea este, sigur, o explicaţie a corelaţiei existente între „lecturile" şi faptele istorice, dar pot să existe şi altele. Nu pot să spun că acest

gen de studiu este lipsit de obiect. Acumularea de informații similare, provenind din surse diferite şi ducând la aceleaşi concluzii, nu poate decât să aducă o confirmare suplimentară; „lecturile” conțin suficiente detalii ca să le dea de lucru multor investigatori timp de mulți ani. Dar, după părerea mea, cea mai bună dovadă a validității „lecturilor” şi, incidental, a teoriei reîncarnării este mai puțin directă. Să luăm, de exemplu, dintr-un anumit număr de „lecturi de viață” declarații care au legătură cu totul altceva decât de individul în cauză, referitor la epocă, geologie, arheologie şi Dumnezeu mai ştie la ce. Să presupunem că le dovedim justețea, că descoperim că ele explică un eveniment istoric sau o descoperire arheologică. Pentru unii, asta nu va fi cu siguranță o dovadă. Dar, cel puțin, va face să se încline puțin balanța în favoarea reîncarnării ca fapt stabilit.

Iată un exemplu.

În 1958, un geolog, profesor universitar, a auzit de Edgar Cayce şi de activitatea lui. În acea vară, în timpul vacanței, a trecut prin Virginia Beach, cu intenția de a consacra o zi sau două examinării arhivelor deținute de ARE. După ce a luat cunoştință de câteva „lecturi de viață”, a fost interesat de ele în aşa măsură încât a rămas acolo până la sfârşitul concediului, apoi a revenit în vacanța următoare. Săptămâni întregi, el a studiat aceste „lecturi”, îndeosebi pe acelea care se refereau la evenimente şi bulversări geologice. Apoi şi-a publicat concluziile într-o monografie intitulată *Interpretări psihice*

ale câtorva evenimente de la sfârşitul erei cenozoice comparate cu fapte ştiinţifice cunoscute şi a tipărit-o prin intermediul ARE în 1959. Iată o pagină din ea:

„Profanii, ca şi profesioniştii, care au studiat lecturile psihice ale lui Edgar Cayce, au căutat corespondența existentă între revelațiile geologice evocate şi concepția evoluției terestre elaborate de cercetarea ştiințifică. Studiul aprofundat a vreo cincizeci de lecturi ale lui Edgar Cayce, care descriu vechile tulburări geologice, indică faptul că revelațiile lor sunt logice şi probabile. Douăzeci dintre aceste lecturi, ce descriu evenimente ale istoriei terestre, care au avut loc din pliocen (zece milioane de ani înaintea erei noastre), au fost comparate cu rapoartele ştiințifice ale descoperirilor recente. Numai câteva se potrivesc cu rezultatele acestor cercetări. Cele mai multe le contrazic net.

Prezentăm aici nouă lecturi psihice, referitoare la evenimentele geologice actuale sau viitoare, pe o perioadă cuprinsă între 1958 şi 2001. Numărul impresionant de cataclisme prezis pentru această perioadă de timp este contrar conceptului admis al uniformitarismului sau al teoriei schimbării progresive.

Cea mai mare parte a „lecturilor” care au legătură cu preistoria au fost făcute între 1920 şi 1940, şi toate erau deja clasate înainte de 1945. Este aşadar indiscutabil că majoritatea acestor documente psihice precede de departe toate descoperirile recente, făcute în domenii foarte noi, precum cercetarea submarină la mare adâncime, paleomagnetica sau stabilirea vârstei absolute

a specimenelor geologice. În timp ce rezultatele acestor cercetări dau peste cap numeroase idei vechi, se constată că, de cele mai multe ori, ele sunt confirmate dinainte, dacă putem spune aşa, de lecturile psihice ale lui Cayce, ceea ce le face pe acestea ciudat de probante".

Un alt exemplu de dovadă indirectă găsim în acest extras dintr-o „lectură de viaţă" făcută în 1936.

Entitatea a fost, într-un fel, o stareţă a unei comunităţi eseniene. Ea a ajutat şi a încurajat discipolii lui Iisus, întâlnindu-l deseori pe Mesia pe drumurile Galileei, între Bethania şi Ierusalim. Căci entitatea aparţinea şcolii situate pe drumul care trecea mai sus de Emaus, lângă cel care coboară spre Ierihon. Entitatea i-a întâlnit pe cei mai mulţi dintre cei care ascultaseră cuvintele învăţătorului şi încercau să le înţeleagă, căci entitatea putea să-i ajute, fiind o elevă a şcolii profeţilor şi fiind ea însăşi profetesă. (1391-1)

În 1936, această aluzie la reîncarnarea unei femei, într-o comunitate esenianã de la marginea Mării Moarte, nu a părut deloc semnificativă. Or, unsprezece ani mai târziu, avea să se descopere faimoasele „Manuscrise de la Marea Moartă".

În 1951, săpăturile arheologice au scos la lumină ruine exact în locul descris de această „lectură" din 1936; era cea a unei comunităţi eseniene, numită azi Qirbet Qumran, unde manuscrisele fuseseră scrise înainte de a fi ascunse în ulcioare îngropate în fundul grotelor vecine, pe coline. În 1936, nimeni pe lume nu ştia că acele ruine, descoperite cincisprezece ani mai târziu, vor dezvălui

existența unei comunități eseniene în acele locuri. În plus, câteva morminte, de la marginea Qumran-ului, conțineau schelete de femei, în 1936, era stabilit, conform unor referințe istorice, că aceste comunități erau esențialmente şi unic masculine.

Iată alt exemplu, extras dintr-o „lectură" făcută la 6 mai 1939:

Căci entitatea făcea parte dintre acelea care erau numite „femei sfinte" entitatea fiind prezentă la săvârşirea miracolelor, precum învierea lui Lazăr, şi mai târziu cu Maria, Elisabeta, Maria din Magdala, Marta; toate au cunoscut entitatea cunoscută sub numele de Salomeea.

Capitolul XI din Evanghelia după Ioan relatează învierea lui Lazăr, dar nu menționează nici o femeie numită Salomeea. Totuşi, în Sfântul Marcu (XV, 40-41), o găsim prezentă în momentul crucificării lui Iisus.

Şi de data aceasta, un detaliu aparent neînsemnat a rămas ascuns în arhive timp de douăzeci şi unu de ani. La 30 decembrie 1960, *Newsday* din Long Island a publicat o telegramă Associated Press, care relata descoperirea recentă a unui profesor de istorie de la Universitatea Columbia. Studiind manuscrise vechi la mănăstirea Mar Saba, lângă Ierusalim, profesorul Morton Smith găsise copia unei scrisori atribuite sfântului Marcu povestind un miracol, care nu figurează în Evanghelie. Profesorul Smith stabilea, cu dovezi, că scrisoarea era datorată lui Clement din Alexandria; ea povestea învierea lui Lazăr şi atribuia relatarea sfântului Marcu. Până

atunci, Evanghelia după Ioan era singura care pomenea de acest miracol. Fapt important şi nou, conform scrisorii, o femeie numită Salomeea fusese prezentă la înviere.

Aceste exemple nu sunt, desigur, o „dovadă" a reîncarnării, dar confirmă în mod indiscutabil „lecturile".

Reîncarnarea a inspirat numeroşi autori, ale căror lucrări au umplut câteva biblioteci. Cei mai mulți dintre marii gânditori, mari filosofi, de la Platon la Schopenhauer, incluzându-i pe Plotin, Origene şi Spinoza, pentru a nu-i menționa decât pe aceştia, au crezut în ea. În realitate este una dintre credințele cele mai vechi din lume.

S-a încercat să se explice în mod ştiințific această credință şi să se aducă dovezi. În 1966, profesorul Ian Stevenson, şeful Departamentului de neurologie şi psihiatrie de la facultatea din Virginia, a publicat o monografie, cu titlul prudent: *Douăzeci de cazuri care sugerează o posibilitate de reîncarnare*.

El nu pretinde că cercetările sale pot să rezolve problema. Dar rezultatele obținute sunt convingătoare. El aminteşte de cazul lui Imad Elawar, un copil de cinci ani, ce locuia în satul Kornayel din Liban. Imad pretindea că îşi aminteşte de o existență precedentă pe pământ, într-un alt sat, nu departe de Kornayel. Profesorul Stevenson l-a însoțit personal pe Imad, când s-a dus să viziteze locurile despre care pretindea că îşi aminteşte. Imparțial, Stevenson a luat în calcul şi frauda, minciuna, criptoamnezia, memoria genetică, percepția

extrasenzorială şi alte fenomene cunoscute. Totuşi, reîncarnarea pare să rămână singura explicație credibilă.

Până la urmă, ultima dovadă a oricărei teorii este foarte simplă: funcționează, da sau nu? Şi mulți indivizi, care au făcut obiectul unor „lecturi” , sunt încă în viață ca să pună întrebarea. Hugh Lynn Cayce, Jess Stearn şi Gina Cerminara au vorbit cu aceşti oameni şi au descoperit că „lecturile” lor au avut o influență benefică asupra principilor vieții.

Este interesant să amintim că nu e necesar nici măcar să fi beneficiat de o „lectura” ca să profiți de ea. Întotdeauna poți să înveți din exemple. În toamna anului 1962, un mic grup de oameni s-a adunat la seminarul ARE, ca să discute despre ce le-a adus studiul „lecturilor”. Nici unul dintre ei nu-l cunoscuse pe Edgar Cayce, nici unul nu fusese personal ajutat de o „lectură”, şi totuşi punctul lor de vedere şi atitudinea lor față de viață în general se schimbaseră datorită ideilor descoperite în „lecturile” altor persoane. Au examinat propriile lor probleme şi au aplicat principiile deduse din reîncarnare şi din karma. Şi-au asumat în viața zilnică comportamentul sugerat altora de Edgar Cayce în împrejurări similare. Rezultatele au fost cu adevărat impresionante. Toți acei tineri au afirmat că au putut să rezolve bine conflictele şi să ajungă la o pace sufletească pe care nu o crezuseră posibilă.

Aşa cum „lecturile de viață” pot să fie folosite în mod concret şi constructiv, cele care se referă în special la Atlantida vor ajuta o mulțime de persoane.

ATLANTIDA ÎNAINTE DE 50000 Î.Hr.

Cu mult timp înainte de apariția omului, pământul era locuit de animale. (364-6)

Iată o constatare destul de prozaică şi conformă cu conceptele ştiințifice moderne. Totuşi, există şi altele, referitoare în special la viața omului pe pământ, care contrazic datele ştiințifice admise în epoca „lecturilor". Să luăm, de exemplu, aceste extrase din „lecturile" făcute de Edgar Cayce în urmă cu zeci de ani, referitoare la o încarnare:

...[Entitatea trăia] *în regiunile ocupate azi de statele Utah şi Nevada, pe timpul când primele popoare se separau în grupuri şi familii [...] Entitatea a contribuit la ameliorarea sorții popoarelor care aveau să se succeadă pe acest pământ, şi, în ruine, în mungelele şi grotele din nord-vestul statului New Mexico, putem să vedem picturi şi desene pe care această entitate le-a făcut, în urmă cu vreo zece milioane de ani.* (2665-2,17 iulie 1925)

O altă „lectură" face aluzie la o încarnare într-o regiune care face acum parte din Egipt, dar care atunci era foarte diferită, cum era întreaga geografie a globului.

Câteva explicații sunt necesare ca să se poată înțelege poziția omului pe planul terestru, căci numeroase schimbări au survenit din acea epocă a primei stabiliri a omului pe Pământ. Multe regiuni au dispărut, altele au reapărut, au dispărut fi au reapărut în cursul erelor. Şi în acel timp, numai pământurile pe care le cunoaştem sub numele de Sahara, Tibet, Mongolia, Caucaz şi Norvegia

apar în Asia, în Europa şi în Africa, iar în Americi, Peru, Anzii Cordilieri, câmpiile din Utah, Arizona fi Mexic...

Omul era stabilit atunci în Sahara şi în regiunile de sus ale Nilului, fluviu care se vărsa în Atlantic, la vest; fluviile din Tibet şi Caucaz se vărsau în Marea Nordului, cele din Mongolia, în Pacific, cele de pe platourile înalte, în mările arctice...

Pământul număra atunci o sută treizeci şi trei de milioane de suflete.

Acea epocă se situa în urmă cu zece milioane cinci sute de mii de ani. Când omul a apărut pe plan terestru ca să domnească asupra globului, s-a manifestat în cinci regiuni în acelaşi timp: cele cinci simțuri, cele cinci rațiuni, cele cinci sfere, cele cinci dezvoltări, cele cinci națiuni. (5748-1,28 mai 1925)

În 1925, existența omului pe pământ se măsura în mii de ani. Ideea că ar fi putut să existe de milioane şi nu de mii de ani era considerată nu numai incredibilă, ci şi grotescă. După cum vom vedea, descoperiri recente au dus foarte departe în timp istoria omenirii. Această „lectură", făcută în 1925, poate încă să pară incredibilă unora, dar deloc ridicolă.

Ce fapte a descoperit ştiința modernă care permit acreditarea vechii geografii prezentate de Edgar Cayce? Avem vreo dovadă oarecare a existenței omului pe pământ în urmă cu zece milioane cinci sute de mii de ani?

După *Istoria geologică* a lui C. O. Dunbar, regiunea din New Mexico avea deja aspectul ei actual şi se pot descoperi grote vechi de o sută de mii de secole.

La 10 august 1958, *New York Times* publica un articol, în suplimentul său ştiinţific, intitulat: „Descoperirea în Italia a unui schelet uman, care ar fi mai vechi decât strămoşii noştri”. Această descoperire se datora profesorului Johannes Huerzeler, de la Universitatea din Bâle; scheletul se afla la o adâncime de o sută de metri, într-o mină de cărbuni din Italia. Vârsta sa a fost stabilită, prin analizele şi testele uzuale, la zece milioane de ani. Profesorul Huerzeler cita mai multe detalii care îi permisesem să ajungă la concluzia că acele resturi erau cele ale unui umanoid şi nu ale unei maimuțe mari: „Fața este scurtă, contrar celei alungite a maimuței; nu are acel spațiu, caracteristic maimuțelor, între incisivi şi canini; incisivii sunt înfipți vertical, în timp ce incisivii maimuțelor sunt înclinați spre exterior; caninii sunt mai mici decât *colții* maimuțelor; bărbia este rotunjită, nu ascuțită; nările sunt înguste, nu turtite; cei trei molari ai mandibulei sunt caracteristici omului, nu maimuței, şi astfel se găseşte un orificiu care permite trecerea unui nerv uman”.

În jurul fosilei umanoide s-au găsit - remarcabil păstrate - resturi de animale şi plante „actuale” vechi de zece milioane de ani: un castor, un carnivor mare, două antilope, un porc, un mastodont şi fosile de stejar, de laur şi de eucalipt.

Descoperirea profesorului Huerzeler nu este un incident izolat. În 1872, un paleontolog francez extrăsese deja fragmente fosile dintr-o creatură umanoidă, într-o regiune minieră din Toscana. La acea vreme au fost

considerate oseminte de maimuță. În 1933, profesorul Huerzeler s-a interesat de aceste fragmente şi, după ce a studiat un maxilar, a fost convins că nu putea să fie vorba de un maxilar de maimuță. În 1956, după douăzeci şi trei de ani de studii şi cercetări, profesorul elvețian a prezentat rezultatul lucrărilor sale unei reuniuni a Fundației Wenner-Green de cercetări antropologice. El a stârnit interesul profesorului Helmut de Terra, de la Universitatea Columbia.

Finanțați de Fundația Wenner-Green, Huerzeler şi de Terra au lucrat timp ce douăzeci şi opt de luni şi au descoperit scheletul umanoid. Concluziile lor au fost următoarele:

„Dacă omul a avut un strămoş comun, acesta nu a fost nici o maimuță, nici un om-maimuță, ci un individ ce prezenta caracteristici proprii - nici maimuță, nici om -, care trăia într-un timp deosebit de îndepărtat al evoluției mamiferelor, poate chiar în urmă cu o sută de milioane de ani. Deocamdată, nimeni nu poate să ştie cum arăta acest *bloc de argilă* primordial din care au provenit omul şi maimuța. Dar este sigur că această ființă nu era nici una, nici alta. Acum trebuie să se descopere nu o *verigă lipsă* imaginară, ci un nou *tipar,* din care au provenit omul şi maimuța, pentru ca fiecare să-şi urmeze evoluția proprie".

Foarte mult timp, cele mai vechi relicve umane au fost, pentru savanți, „Sinantropul" sau „omul de Java", a cărui vârstă era estimată la cinci sute de mii de ani. Totuşi, chiar mai înainte de descoperirea profesorului

Huerzeler, profesorul Robert Broom găsise, lângă Johannesburg, în Africa de Sud, maxilarul unui om-maimuță gigant. În 1949, un articol ilustrat din revista *Life* prezenta această descoperire, precum şi pe cea a fragmentelor fosile ale unui pigmeu. Acelaşi articol, menționa şi lucrările profesorului L.S.B. Leakey, în Africa, despre care va fi deseori vorba mai departe, în 1960, *Cleveland Plain Dealer* anunța descoperirea, de către Leakey, a „Zinjantropului", ființa omenească cea mai veche din lume, în vârstă de şase sute de mii de ani. Leakey făcuse săpături în trecătoarea Olduvai din Tanganika. În 1963, el a dezgropat oasele unui om preistoric diferit, care i s-a părut şi mai vechi. În 1964, testele cu carbon 14 au permis o datare şi mai precisă a acestor fragmente, botezate *Homo habillis,* stabilindu-le o vechime de 1.850.000 de ani. În 1965, Leakey, într-o conferință intitulată „Originile Omului", ținută la Universitatea din Chicago, şi-a prezentat descoperirile şi a anunțat-o pe a treia, a unui hominid numit „Pitecantropinul", alături de care fuseseră găsite unelte primitive.

Dar lucrurile nu aveau să se oprească aici. La 15 ianuarie 1967, *Virginia Pilot* anunța descoperirea de către Leakey a unor oseminte aparținând unei creaturi numite *Kenyapitecus africanus,* a cărei vârstă era estimată cam între paisprezece şi douăzeci de milioane de ani. Articolul menționa şi alte descoperiri datorate unui paleontolog de la Harvard, îndeosebi cea a unui os de cot, vechi de peste 2.300.000 de ani.

În sfârşit, în ianuarie 1967, a fost descoperit craniul zis „de la Budapesta”, într-o carieră din apropierea capitalei ungare, descoperire făcută de arheologul Laszlo Vertes. Craniul, vechi de 500.000 de ani, era cel al unui *Homo sapiens*, unul dintre strămoşii noştri direcți.

Astfel, cercetările şi descoperirile recente au confirmat tot timpul „lecturile” lui Edgar Cayce.

Astăzi este stabilit, în mod ştiințific, faptul că omul este mult mai bătrân decât se credea chiar la începutul secolului XX, un fapt pe care Edgar Cayce îl dezvăluia în urmă cu vreo optzeci de ani.

Dar ce legătură are asta cu Atlantida? Şi, mai întâi, unde se afla acest continent? Să citățm o „lectură” generală datând din 1932:

Continentul Atlantida ocupa o poziție situată între Golful Mexicului, pe de o parte, şi Marea Mediterană, pe de altă parte. Vom găsi dovezi ale existenței acestui continent pierdut în Pirinei, în Maroc, în Hondurasul britanic, în Yucatan şi în Statele Unite. Au rămas unele emergențe [...] care, într-o anumită epocă, au făcut probabil parte din acest mare continent. Indiile Occidentale britanice sau insulele Bahamas fac parte dintre aceste vestigii. Dacă am face sondaje geologice în aceste insule sau în „Curentul Golfului” şi mai ales în Bimini, se vor găsi cu siguranță dovezi clare. (364-3)

Această „lectură” situează fostul continent sau insulele Atlantidei în mijlocul Oceanului Atlantic, după cum a scris Platon. Ea dă numele pământurilor de unde

locuitorii au fugit, dar şi locurile unde s-ar putea descoperi încă şi astăzi urmele acestei civilizații uitate.

Într-o altă „lectură”, puțin mai recentă, referitoare la Atlantida, răspunsurile la unele întrebări aduc noi informații asupra aspectului suprafeței terestre în acele vremuri îndepărtate.

Î.6: Puteți să descrieți suprafața Pământului la apariția celor cinci proiecții ale raselor?

R.6: La început, sau ceea ce cunoaştem ca fiind începutul, sau în timpul caucazian sau carpatic, sau al Grădinii Edenului, pe acest pământ care este acum în deşert, precum şi în munți, părțile extremei de nord erau atunci la sud, adică regiunile polare erau atunci întoarse astfel încât să ocupe regiunile tropicale sau semitropicale; este aşadar greu de descris schimbarea. Nilul se vărsa în Atlantic. Ceea ce astăzi este Sahara era o regiune locuită şi foarte fertilă. Şi ceea ce azi este porțiunea centrală a acestei țări (Statele Unite) sau bazinul fluviului Mississippi era atunci în ocean, sub apă; numai platoul era la suprafață sau acele regiuni care astăzi fac parte din Nevada, din Utah şi din Arizona. Coasta noastră de est, de la marginea Atlanticului, făcea partea din continentul Atlantida. Anzii, sau coasta pacifică a Americii de Sud, ocupa atunci coastele extrem-orientale ale Lemuriei. Uralii şi stepele din nord erau un ținut tropical, iar deşerturile Mongoliei, regiuni fertile. Oceanele erau răsturnate, în celălalt sens; nu purtau numele de astăzi. Atunci de unde provin numele lor actuale? Care e legenda legată de aceste nume? [...] Astfel, vedeți, odată cu schimbările, şi ridicările,

şi cataclismele de pe pământul atlant, şi după ce a avut loc inversarea axei terestre, rasa albă şi rasa galbenă au venit să se stabilească în acea parte a Egiptului, a Indiei, a Persiei şi a Arabiei. (364-13,1932)

Se cuvine să subliniem această aluzie la „inversarea axei terestre". Cercetări geofizice recente au permis să se descopere că însuşi câmpul magnetic al Pământului pare să-şi fi schimbat de mai multe ori direcția într-un trecut îndepărtat. Acest fenomen este atribuit unei inversări a polarității magnetice, dar nu s-a dat nici o explicație. În mod natural, răsturnarea Pământul pe axa sa sau deplasarea unor vaste suprafețe terestre pe un nucleu încă în fuziune ar produce aceleaşi efecte, dar această idee pare mai puțin logică geologilor decât inversarea neexplicată a unei polarități magnetice.

Î.5: Apariția celor cinci rase s-a produs simultan?

R.5: Au apărut toate în acelaşi timp. (364-13)

La treizeci de ani după „lectura" pe care am reprodus-o, *Evening Bulletin* din Philadelphia, din 3 mai 1963, publica un articol despre lucrările profesorului Carleton S. Coon, etnolog şi profesor de antropologie la muzeul Universității din Pennsylvania, care tocmai se pensionase. Articolul amintea emoția provocată de publicarea, în 1962, a lucrării profesorului Coon, *Originea raselor,* şi de teoria sa privitoare la cele *cinci rase diferite originare*, şi cita unul dintre pasajele cele mai importante: „Omenirea a fost divizată în cinci rase sau subspecii, în urmă cu o jumătate de milion de ani şi poate chiar mai mult, şi aceste cinci rase s-au dezvoltat

independent unele de altele. *Homo erectus* a devenit *Homo sapiens* nu numai o singură dată, ci de cinci ori, pe măsură ce fiecare dintre cele cinci subspecii depăşea pragul critic al inteligenței. Au putut să treacă până la 200.000 de ani între timpul în care prima dintre subspecii a devenit inteligentă şi cel în care a ajuns la ea şi cea de a cincea".

Răspunsul la o altă întrebare referitoare la aceste cinci proiecții deschide perspective filosofice infinite.

Î.4: De ce a fost aleasă cifra 5 pentru proiecția celor cinci rase?

R.4:Asta - acest element - reprezintă omul în forma sa fizică, şi atributele îi permit să devină conştient de spiritual şi de fizic. Ca şi simțurile, ca şi senzația forțelor diverse pe care le aduce omului activitatea lui în sfera în care se află. (364-13)

Acest răspuns, destul de obscur, ar putea să se traducă, după părerea mea, printr-o aluzie la cele cinci simțuri: auzul, mirosul, văzul, pipăitul, gustul. Ea pare să indice că aceste ființe spirituale s-au proiectat în corpuri materiale ca să cunoască mai bine şi să experimenteze aceste simțuri sau senzații comune corpurilor fizice.

„Lecturile" lui Edgar Cayce implică în mod indiscutabil o creație spirituală urmată de apariția terestră, sau în materialitate, a acestor suflete sau spirite pure. După părerea mea, aceasta este perfect conform cu conceptul biblic al Creației: „Apoi Dumnezeu a zis: Să facem un om după chipul Nostru, după asemănarea

Noastră" (Geneza I, 26 etc.). Aici este vorba, cu siguranță, de o creație spirituală. Aceste suflete, sau creații spirituale, trebuie să fi existat în altă parte sau la un alt nivel de conştiință, în timp ce pe Pământ se dezvolta viața animală.

Unele dintre citatele următoare prezintă idei interesante despre prima apariție a omului pe Pământ. Din păcate, nu au fost pomenite niciodată. Este sigur, totuşi, că aceste „lecturi" fac aluzie la un timp infinit de îndepărtat. Îl aducem în discuție ca să demonstrăm că, după Edgar Cayce, era unul dintre locurile unde omul a apărut pentru prima dată pe Pământ sub forma sa materială.

La acea epocă aşadar, cu vreo nouăzeci-o sută de mii de ani înainte ca Berbecul să intre în India, trăia pe acest pământ al Atlantidei un anume Ameilius, primul care notase separarea ființelor care locuiau în această parte a sferei terestre ca entități distincte mascul şi femelă sau indivizi. În ceea ce priveşte forma lor în sens fizic, aceasta era mai mult de natura unor forme de gândire, sau capabile să se mişte în direcția pe care o lua dezvoltarea sau gândirea lor, cam ca amibele în apa iazurilor sau dintr-un lac de astăzi. Luând formă, ca să-şi satisfacă dorința a ceea ce fusese construit sau adăugat creației lor materiale, ființele s-au întărit, cu aspectul corpului uman existent în acea eră, cu acea culoare luată din mediul înconjurător, cum face astăzi cameleonul. Astfel, s-a elaborat o ființă sub formă roşie sau de culoare, cunoscută mai târziu ca aparținând rasei roşii. Deci, acestea, capabile să

folosească, pentru evoluția lor gradată, toate forțele care se manifestau în mediul lor individual, au trecut prin acele perioade de dezvoltare, după cum au făcut imediat rasa galbenă, rasa neagră sau albă, în alte părți ale lumii; dar acolo s-au dezvoltat mult mai repede decât în altă parte, datorită facilităților de dezvoltare proprii, şi dacă distrugerea acestui continent şi a popoarelor depăşeşte tot ce a fost cunoscut, au rămas totuşi urme în stâncă. De aceea, influența lor s-a extins la viața popoarelor la care s-au refugiat după exodul lor. Chiar şi astăzi, fie direct, reîncarnându-se pe Pământ, fie printr-un efect mental asupra gândurilor indivizilor, ei îi pot influența pe aceştia, şi grupurile, şi națiunile din timpul prezent. (364-3)

Astfel, după Edgar Cayce, rasa roşie s-a creat în Atlantida şi dezvoltarea ei a fost rapidă.

Citatele precedente sunt extrase dintr-o „lectură" generală despre Atlantida, dar alte „lecturi" individuale fac şi ele aluzie la încarnări extrem de vechi. Astfel, unul dintre solicitanți trăia *pe pământul atlant în acele timpuri care au precedat venirea lui Adam pe Pământ, printre cei care erau atunci proiecții de gândire şi corpul fizic comporta unul din cele două sexe în acelaşi corp. Era totuşi mare muzician şi cânta la instrumente de suflat.* (5066-1, mai 1944)

Este interesant să comparăm datele extraselor următoare şi să notăm în ce măsură „lecturile" individuale făcute la distanță de câteva luni, în 1944, dezvoltă un concept avansat cu doisprezece ani mai înainte:

[...] *pe pământul atlant, cu ocazia separării corpurilor în entități mascul şi femelă.* (2121, februarie 1932)

[...] *în Atlantida, când s-a produs prima divizare a sexelor; printre primele vlăstare ale acestei divizări, entitatea era una dintre primele prințese ale acestei epoci.* (2753-2, iulie 1944)

[...] *trăind în Atlantida înainte de Adam - păzitor al celor ce se numeau lucruri sau servitori, sau lucrători ai poporului -, entitatea a simțit nevoia de schimbare sau reformare, pentru ca fiecare individ să aibă dreptul să aleagă sau să fie liber; simțea nevoia de a ameliora condiția poporului; simțea nevoia de a simți mâna Domnului pentru a lupta împotriva răului pe care Satana îl adusese pe pământ.* (5249-1, iunie 1944)

Este foarte clar că Atlantida nu arăta deloc ca un paradis. Existau deja conflicte, neînțelegeri în rândul acelor ființe, care se proiectaseră în corpuri materiale. Citatele următoare par să indice că aceste suflete sau creaturi spirituale s-au proiectat mai întâi în materie, poate la început sub formă de gânduri şi apoi în învelişuri corporale:

[...] *pe pământ atlant, în timpul acestor perioade când mulți dintre cei care îmbrăcaseră materia sau corpurile materiale se dedau la plăcere.* (618-3, martie 1935)

[...] *în acel loc care astăzi este numit Atlantida, în acele timpuri când primii fii ai omului se exprimau în materie,* [entitatea] *şi-a asumat activități care au adus forțe distrugătoare, mai înainte să fi avut loc noi expresii ale*

copiilor Domnului, venind să se manifeste pe pământ, luând o formă corporală. (866-1,23 martie 1935)

Creaturile spirituale ale lui Dumnezeu au adoptat materialitatea, dar probabil nu sub forma umană aşa cum o cunoaştem noi azi. Următoarele două extrase se referă probabil la crearea omului aşa cum este:

[...] *în timpurile când copiii Domnului s-au adunat ca să studieze elemente ale apariției fizice a omului pe plan terestru, această entitate se afla printre cei care au fost aleşi ca mesageri.* (137-4)

O „lectura" generală despre Atlantida (364-4), rezumând mii de ani în câteva paragrafe, pomeneşte despre evoluția rapidă a primului om şi despre reuşite în domeniul electric şi domeniul aerian, îndeosebi în ceea ce priveşte transporturile.

Interpretarea acestor „lecturi" mă fac să cred că aici este vorba de acele forme de gândire, care puteau atunci să se mişte liber într-un univers nematerial (sau o formă de univers diferită de cea pe care ne-o permit să o cunoaştem cele cinci simțuri) şi să se proiecteze în corpuri materiale. Făcând aceasta, ele reuşeau să aibă senzații carnale (frig, căldură, durere, plăcere etc.). Totuşi, cu cât căutau mai mult plăcerea simțurilor, cu atât mai puțin se puteau deplasa liber şi să-şi părăsească după dorință corpul material. Ele au devenit prizonierele lui, de la naştere şi până la moarte, supuse astfel tuturor legilor universului fizic. Ele au început atunci să exploreze lumea fizică şi să o fasoneze pentru propria lor plăcere. Iată un alt extras din „lectura" 364-4:

[…] *cu aceste transpuneri, aceste schimbări care au transformat formele spirituale în personalități, descoperim că* […] *fiii forței creatoare* […] *s-au uitat la aceste forme schimbate, sau fiicele oamenilor, şi în ele au intrat necurățeniile, sau s-au murdărit cu acele amestecuri care au dat naştere la dispreț, ură, vărsare de sânge, dorințe fără respectarea libertății celorlalți şi a dorințelor lor* […] *şi astfel au apărut, aşadar, în ultima perioadă a acestei ere, conflicte, divizări în rândul popoarelor.*

Aluzia la „fiii forței creatoare” şi la „fiicele oamenilor” trebuie să fie interpretată. După părerea mea, asta înseamnă că lumea era atunci în plină evoluție (să nu uităm că animalele trăiau pe Pământ înaintea omului şi că, poate, existau creaturi umanoide), iar această evoluție a fost probabil întreruptă de proiecția în materialitate a acestor forme de gândire. S-ar părea că, în multe cazuri, ele s-au acuplat cu animale, ducând la naşterea unor „produse” mai mult sau mai puțin ciudate. Părerile sunt divergente în această privință.

Îmi vine în minte un citat din Epistola Sfântului Pavel către corinteni, un exemplu care mi se pare că evocă aceste probleme: „Omul dintâi este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer. Cum este cel pământesc, aşa sunt şi cei pământeşti; cum este cel ceresc, aşa sunt şi cei cereşti. Şi cum am purtat chipul celui pământesc, tot aşa vom purta şi chipul celui ceresc. Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea şi sângele să moştenească împărăția lui Dumnezeu; şi că

putreziciunea nu poate moşteni neputrezirea” (I Corinteni XV, 47-50).

Atunci au început timpurile când acest continent a fost invadat de cei din regatele animalelor. Aceasta a provocat adunarea națiunilor globului pentru a pregăti şi a căuta modul de a dispune de ele, de teamă să nu fie ele însele devastate şi nimicite de aceste forțe. Această invazie de animale a dus la dezvoltarea forței distrugătoare, aşa cum era cunoscută ea atunci. De aici, elaborarea unor explozibili uşor de transportat, în cursul acestei domnii sau acestei perioade, când oamenii au vrut să se apere împotriva formelor animale, care puneau stăpânire pe pământ în mai multe locuri. Astfel, cu aceste forțe distrugătoare, a venit prima deturnare a focurilor altarelor pentru sacrificarea celor care erau făcuți prizonieri în diferite feluri, şi acesta a fost începutul sacrificiilor umane. În acea epocă se situează şi primul exod al popoarelor spre Pirinei. Mai târziu, vom descoperi un exod la popoarele negre sau amestecate, în ceea ce va deveni mai târziu dinastia egipteană. Îi descoperim şi pe cei care au intrat în Og sau acele popoare care au devenit mai târziu strămoşii incaşilor, sau Ohum, cei care au construit acele ziduri peste munți în acea perioadă, prin folosirea acelor puteri dezvoltate de acele popoare. Cu aceeaşi putere, cei din cealaltă țară au devenit primii locuitori ai grotelor şi mungelelor în țara noastră.

Este posibil, în ciuda frazeologiei ciudate şi obscure folosite în „lecturi”, să descifrăm ce s-a întâmplat. Există o aluzie la folosirea explozibililor pentru combaterea

hoardelor de animale, care amenințau existența omului, revelații despre emigrările spre Americi, Egipt, Spania şi Portugalia. Paragraful care urmează pare că stabileşte baza câtorva dintre cele mai vechi legende:

Cu indiferența persistentă a celor care păstrau rasa pură şi popoarele pure, omul a făcut apel la forțele sale distrugătoare ca să le pună în serviciul tiranilor. Aceste forțe distrugătoare, îmbinându-se cu resursele naturale, furnizate de gaze, forțele electrice naturale au provocat erupții vulcanice din pământ, care se răceau lent, şi această parte de pământ, aflându-se lângă ceea ce numim azi Marea Sargaselor, s-a scufundat prima. Asta a provocat un nou exod. De aceea s-au păstrat până în zilele noastre, în diferite părți ale lumii, legende ale acelor evenimente făcând aluzie la un „Eden" terestru.

Să studiem acest paragraf, ajutându-ne cu extrase din „lecturile" individuale, ca să vedem dacă reuşim să stabilim ce s-a întâmplat în Atlantida în acele timpuri îndepărtate.

Mai întâi, este vorba despre proiecția unor forme de gândire în corpurile materiale, apoi se face aluzie la unele forțe electrice şi aeriene, ca şi cum ar fi existat atunci un program ştiințific comparabil cu al nostru. Sunt menționate „forțe atomice", precum şi mijloace de transport. Mai târziu, aceste descoperiri ştiințifice au fost consacrate unor forțe distructive. Citatele următoare par să se refere la această perioadă:

[...] *în Atlantida înainte de prima dintre forțele distrugătoare: entitatea construia acele aparate pentru*

transportarea acelor maşini de distrugere, care navigau în aer cât şi sub apă. (1735-2,16 octombrie 1930)

[...] *pe pământul Atlant în prima dintre perioadele în care popoarele începeau să aplice aceste legi referitoare la combustie* [...] *entitatea era expert în folosirea ascensorului pentru nevoile construcției pe pământ.* (1730-1,14 august 1930)

[...] în *Atlantida înainte de sosirea forțelor distrugătoare,* [entitatea] *asociată cu comunicațiile, maşinile mai uşoare decât aerul, forțele radioactive.* (1023-2, 17 octombrie 1935)

Aceste „lecturi" menționează o perioadă „înainte de prima distrugere". De notat, aluzia la „forțele radioactive" şi la ceea ce s-ar părea să fi fost avioane şi submarine.

Să ne întoarcem la „lectura" generală 364 şi la o întrebare pusă despre oamenii din acea epocă:

Î.3: Dați-ne câteva detalii despre fizionomia, obiceiurile, cutumele şi hainele locuitorilor Atlantidei în această perioadă, care a precedat prima distrugere.

R.3: În privința formei, după cum vedem, erau mai întâi acele proiecții, provenind din regatul animal, căci corpurile-gândire au căpătat formă treptat şi diferitele combinații (cum am putea să spunem) ale numeroaselor forțe care se numeau sau se clasau ca zei sau şefi - turme, păsări sau peşti etc. - aveau aproape forma omului de astăzi. Talia varia mult, căci în acele timpuri existau giganți pe pământ, oameni de cel puțin trei-patru metri, şi bine făcuți. Cei care au devenit cei mai utili erau cei pe care i-am numi azi de mărime ideală şi de creație ideală, în

sensul că erau masculi şi femele (deoarece această separare începuse deja); şi cel mai potrivit era Adam, care trăia în această perioadă când a apărut, ca cinci în unu... Înțelegeți?

Aceste reflecții ne amintesc de descoperirea lui Leakey: osemintele de giganți şi de pigmei care trăiau în Africa în urmă cu sute de mii de ani. Nu putem să nu ne gândim la zeii şi la miturile grecilor antici. Este posibil ca unele dintre aceste mituri să fie mai vechi decât presupunem? E posibil ca satirii, nimfele, centaurii şi alte creaturi mitice ciudate să fi existat cu adevărat?

Unele „lecturi" individuale confirmă lecturile generale despre Atlantida, în ceea ce priveşte proiectarea de forme de gândire în corpuri materiale:

[...] *trăind pe acest pământ cunoscut sub numele de Atlantida de Sus, în acele timpuri când se producea sosirea a numeroşi locuitori luând forme carnale, prin răspândirea gândurilor respective printre seniorii de pe acest pământ, entitatea experimenta diverse condiții.* (2126-1,17 noiembrie 1921)

[...] *găsindu-se pe pământul atlant din primele timpuri, când se încerca folosirea forțelor creatoare pentru separarea influențelor în activitățile provocate de formele de gândire şi activitățile forțelor creatoare ale Legii lui Unu.* (1745-1, 12 noiembrie 1938)

Deşi făcute la o distanță de ani în şir, aceste „lecturi" individuale par să se refere toate la aceeaşi perioadă extrem de îndepărtată a istoriei Atlantidei.

Când ființele spirituale au pătruns momentan în materialitate, ele au putut să rămână în legătură cu domeniile sau nivelele de unde proveniseră. Citatul următor se referă la comunicarea psihică cu natura cea mai elevată a omului:

[...] *în Atlantida* [entitatea era] *o preoteasă, păzitoarea pietrei albe sau a acelei grații prin care numeroase popoare, înainte deprima distrugere a Atlantidei, erau în acord cu conştiința universală prin cuvânt sau activități.* (5037-1,19 aprilie 1944)

Totuşi, impregnându-se de materialism, cedând dorințelor trupeşti, ființele au sfârşit prin a pierde din vedere adevărata lor origine, originea lor spirituală. Citatul următor repetă o temă deja abordată, aceea a începerii sexualității şi a primelor necazuri ale omului în acest domeniu.

[...] *pe pământ atlant în timpul primelor bulversări sau exact înaintea sosirii forțelor tulburătoare, care au provocat prima distrugere pe acest continent, prin aplicarea unor lucruri spirituale la satisfacerea dorințelor ființelor materiale. Erau timpurile în care, după Scripturi, „fiii lui Dumnezeu s-au uitat la fiicele oamenilor şi le-au găsit frumoase”* (1406-1,13 iulie 1937)

În următoarele două extrase, Cayce foloseşte două denumiri - „fiii lui Belial” şi „fiii Legii lui Unu” -, care se găsesc de mai multe ori în diferite lecturi. La prima vedere, par ciudate, dar nu sunt mai mult ciudate decât *whigi* şi *ton* sau guelfi şi ghibelini!

[...] *pe pământ atlant, în timpul acelor perioade când s-au produs diviziunile între cei ai Legii lui Unu şi fiii lui Belial sau vlăstarele a ceea ce era rasa pură, şi cei care se proiectaseră în creaturi, care au devenit mai curând „fiii oamenilor" decât creaturile lui Dumnezeu.* (1416-1, 27 iulie 1937)

[...] *în Atlantida, când aveau loc cele mai mari conflicte între fiii Legii lui Unu şi fiii lui Belial sau între cei care erau purificați, şi păstrau rasa pură, şi cei care erau proiecții de gândire în indivizi sau ființe de materie.* (1417-1,30 iulie 1937)

Iată cum interpretez aceste două „lecturi". Unele dintre creațiile spirituale originare sau suflete, care îşi asumaseră un corp material, pentru propria distracție, rămăseseră într-un fel prizoniere; servindu-se de puterile lor creatoare, ca să-şi satisfacă dorințele, deveniseră supuse legii cauză-efect, printre care şi legile reîncarnării şi karmei. Aceşti fii ai lui Belial, cum sunt numiți în „lecturi", şi-au continuat explorarea Pământului şi a formelor lui de viață în scopuri egoiste, până când au pierdut complet din vedere natura lor spirituală. Aceasta ar putea să fie adevărata pierdere a omului, căderea lui, plecarea lui din paradisul terestru: un suflet care s-a despărțit astfel de Creatorul său din egoism, astfel încât nici după moarte nu poate să-i înțeleagă adevărata natură, ci se lasă reantrenat în ceea ce el însuşi a creat şi care este un adevărat iad. Totuşi, unele dintre aceste suflete (fiii Legii lui Unu) şi-au înțeles nenorocirea şi au încercat să creeze un vehicul (omul) prin care sufletele ar

putea să redobândească înțelegerea Creatorului lor. Cred că aceste eforturi au ajuns, la mult timp după distrugerea Atlantidei, la apariția lui Hristos, care a luat înadins formă umană ca să-i arate omului drumul izbăvirii.

O „lectură", care descrie primele încarnări în Atlantida, pare să confirme ideea a două grupuri divergente:

Făcând o interpretare a istoriei, găsim că ar fi bine să explicăm şi mediul, ca să nu existe vreo confuzie. Căci dacă povestim şederea unei entități într-o eră atât de depărtată precum cea a primelor influențe distrugătoare, pe acest pământ numit Atlantida sau la Poseidia, se face deseori o confuzie între diferitele interpretări ale istoriei, ca să se ştie dacă Poseidia sau Atlantida era pământul respectiv. (877-26)

Atlantida era un continent sau o insulă continentală, care a fost divizată în insule, dintre care una se numea Poseidia. Această lectură explică şi faptul că Atlantida era unul dintre cele cinci locuri unde omul se dezvolta:

Se dezvoltau şi alte centre. Căci, la început, proiecțiile erau numeroase şi, creând influențe, ele au fost la început cinci în aceste centre, unde cristalizarea sau proiecția îşi asumase o astfel de formă, încât ea a devenit ceea ce numim om, deşi încă nu se poate spune că avea forma precisă pe care o are astăzi.

Deci, urmând sau interpretând perioada poseidiană, sau în Atlantida, se cuvine să înțelegem că era vorba doar de unul dintre grupuri; şi cea mai înaltă şi mai importantă

evoluție a acestei prime şederi a entităților sau sufletelor ca indivizi în această perioadă deosebită. (822-26)

Mai departe, aceeaşi „lectură" vorbeşte despre fiii lui Belial, care căutau *satisfacerea dorințelor şi simțurilor, mulțumirea de sine, fără vreun gând sau o considerație față de sursele lucrurilor materiale şi nici față de necazurile altora. Sau, altfel spus, cum ne-am exprima noi astăzi, erau nişte ființe lipsite de moralitate. Fiii lui Belial nu aveau morală, nici conştiință, poate doar cea a satisfacției de sine.* (877-26)

Cu totul diferiți de fiii lui Belial, au fost fiii Legii lui Unu, cei care afirmau că *sufletul a fost dat de Creator sau a intrat din sursele exterioare în proiecția eului mental şi fizic în perioade determinate. Acestea erau preceptele legii lui Unu, respinsă de fiii lui Belial.* (87-26,23 mai 1938)

S-ar părea că ființele spirituale care erau proiectate în formele de viață terestră aveau ele însele puteri creatoare. O proastă întrebuințare a acestor puteri, de către unele dintre ele, a dus la reproducerea unor forme de viață groteşti, făcute pentru propria plăcere, întrerupând astfel evoluția care se derula pe Pământ. Asta nu s-a făcut imediat. Câteva „lecturi amintesc de o perioadă anterioară acestei epoci.

[...] *pe pământul atlant înainte să fi avut loc o separare între copiii Legii lui Unu şi copiii lui Belial.* (1474-1,11 noiembrie 1937)

[...] *în Atlantida în acel timp în care fiii lui Belial au apărut ca opoziții care s-au materializat din ce în ce mai*

mult, aplicându-şi puterile pentru satisfacerea personală. (2850-1,14 noiembrie 1942)

Abia după ce unii au manifestat mai multă ardoare decât alții, în satisfacerea poftelor lor egoiste, s-au născut diferențele de opinie. De exemplu, o „lectură" individuală indică faptul că, în acea perioadă deosebită, entitatea a pierdut spiritual teren, *aducând, servitudinea unui număr mare prin exaltarea şi înmulțirea acelor lucruri care permiteau să se bucure de plăceri materiale, să-şi satisfacă dorințele materiale ale corpului.* (1315-2,26 ianuarie 1932)

O altă „lectură", făcută doisprezece ani mai târziu, oferă din nou detalii despre această epocă:

[...] *pe pământul atlant în timpul* [...] *perioadei care a precedat prima distrugere a pământului, trăind printre copiii Legii lui Unu* [...] *entitatea îi ajuta să depăşească* [soarta, dificultățile?] *când deveneau conştienți de raporturile între entitatea individuală şi conştiința universală a lui Dumnezeu... Entitatea a trăit până la o mie de ani în termenii de astăzi, a văzut multe schimbări pe pământ şi în pregătirea pentru ascensiunea sufletelor oamenilor şi a raporturilor lor cu Dumnezeu.* (3579-1, 20 ianuarie 1944)

Cred că „lucrurile" la care face aluzie această „lectură" erau forma vie a ființelor spirituale care se proiectaseră în materialitate. E posibil să fi existat atunci amestecuri de om şi animal. În mod evident, erau tratați ca nişte sclavi sau nişte maşini, şi disprețuiți. Sau poate că era vorba despre suflete care se cufundaseră atât de

mult în egoism şi desfrâu, încât îşi pierduseră orice libertate de alegere şi se împotmoliseră definitiv în materie. O „lectură", deja citată în parte, descrie aceste „lucruri" şi controversa pe care au provocat-o:

Aceste entități, care erau atunci producătorii (cum am zice noi astăzi) sau muncitorii, fermierii, sau meşteşugari, sau cei care ocupau locul a ceea ce noi am numi maşini, erau proiecții ale activității individuale a grupului. Şi deci pentru acestea, şi din cauza raporturilor pe care le aveau cu cei care dețineau autoritatea au apărut neînțelegerile. (877-26)

Aceeaşi „lectură" explică ce înseamnă „proiecții ale activității individuale a grupului":

Găsim atunci că prezenta entitate, cunoscută astăzi sub numele de X, făcea parte dintre copiii Legii lui Unu; pătrunzând prin sursele naturale care fuseseră considerate în acel timp mijlocul de înființare a unei familii. Totuşi, ele formau mai curând un grup al unei familii individuale. Căci cei care făceau parte din grupul conducător puteau, prin alegere, să creeze sau să provoace, sau să deschidă poarta sau proiecția unei entități sau suflet, atunci când era necesar. Astfel, nu era vorba de un cămin sau de o familie, aşa cum le concepem noi astăzi, ci de un grup. (877-26)

O altă „lectură" pare şi ea a se referi la aceeaşi perioadă:

[...] *pe pământul atlant, când au avut loc primele bulversări, când activitățile fiilor lui Belial au adus fiicelor copiilor Legii lui Unu capacitatea de a se bucura de plăceri,*

de excese de orice natură în raporturile umane şi a oricăror activităţi asemănătoare. (1999-1,13 septembrie 1939)

Citatele de mai sus descriu crearea şi dezvoltarea a două facţiuni: partizanii Legii lui Unu şi fidelii lui Belial (enciclopediile îl definesc pe Belial ca fiind „o personificare a Răului").

Este interesant de notat, în treacăt, că în „Manuscrisele de la Marea Moartă" se găseşte o referire la „fiii luminii" şi la „fiii întunericului".

Toate astea par să se fi petrecut într-o epocă îndepărtată, precedând „prima distrugere a Atlantidei".

În realitate, disensiunile între cele două facţiuni au putut foarte bine să provoace această primă distrugere, să contribuie la ea. Asta pare să indice următoarea „lectură":

[...] *pe pământ atlant, când se derulau acele activităţi care au cauzat primele cataclisme şi folosirea acelor influenţe care au provocat distrugerea ţării,* [entitatea] *era printre cei ai Legii lui Unu, dar s-a lăsat convinsă, de conducătorii ţării, şi cu ei, să aplice legile spirituale la obţinerea unor câştiguri materiale, provocând astfel sau contribuind la a provoca ceea ce avea eventual să devină distrugerea pământurilor materiale.* (1292-1)

De ce idealurile şi scopurile acestor două facţiuni din vechea Atlantidă sunt importante pentru indivizii şi naţiunile de astăzi? Răspunsul poate să se găsească în numeroase „lecturi" individuale. Foarte des - aproape invariabil -, indivizii care trăiesc astăzi au o legătură cu persoane pe care le-au cunoscut în trecut, ca să încerce

să rezolve unele probleme. Uneori, aceeaşi problemă a urmărit entitatea în toate încarnările sale succesive.

„Lectura" următoare ilustrează foarte bine acest lucru. Ea a fost ghidată de soția lui Edgar Cayce.

Doamna Cayce: Vei vedea reluându-se în fața ta existența pe planul terestru a lui X, născut la 22 noiembrie 1910, la Pine Bluff, Arkansas, şi existența terestră a acestei entități ca Asmenn, în Atlantida, în perioada primelor forțe distrugătoare. Vei prezenta biografia acestei entități în acea epocă, progresul, dezvoltarea şi regresele existenței sale. Vei răspunde la întrebările puse, referitoare la asociațiile prezente şi influențele acestei existențe anterioare.

E.C.: Da, avem în fața noastră arhivele acestei entități numită astăzi X şi ale primelor sale activități în existența atlantă sub numele de Asmenn. [...] *Găsim că în aceste perioade nu era nevoie să munceşti ca să poți trăi* [ca în prezent], *ci indivizii, care erau copiii Legii lui Unu, şi alții, care erau copiii lui Belial* [în primele timpuri], *erau serviți de automate sau LUCRURI. Aceste lucruri erau păzite de indivizi sau de grupuri ca să se ocupe de sarcinile casei sau să cultive câmpurile, sau să îndeplinească activități de artizani. Şi referitor la aceste „lucruri", multe forțe turbulente au devenit factori determinanți între copiii Legii lui Unu şi fiii lui Belial. Căci unii reprezentau ceea ce am numi astăzi Binele şi Răul sau o gândire şi un scop spiritual, pe de o parte, şi o gândire sau dorință şi scop material, pe de altă parte. În consecință, entitatea a intrat*

în această experiență de viață ca un copil al Legii lui Unu sau al unui singur scop.

VIAȚA entității, comparată cu prezentul, s-ar număra în ani în loc de săptămâni; căci, în această experiență, a trăi cinci, şase sau şapte sute de ani nu înseamnă mai mult decât a trăi până la vârsta de cincizeci, şaizeci sau şaptezeci de ani în prezent.

În consecință, ca să fiu înțeles, trebuie să fie transpuse aceste fapte în experiența mentală a entității astăzi. Găsim că această entitate, după cum a fost indicat, era FIZIC îndrăgostită de un copil al fiilor lui Belial. De aici, factori turbulenți. A existat o tentativă pentru a influența entitatea şi a o împiedica să se asocieze cu copiii lui Belial.

Căci, dacă o comparăm cu viața noastră prezentă, asocierea ar fi fost cea a unei tinere fete cu bărbați desfrânați sau dedându-se numai la satisfacerea poftelor de orice natură. Ei au adus bulversări în viața entității; căci a avut asocieri sau conjugări cu fiii lui Belial. Astfel, a apărut gustul pentru plăcerile fizice şi reacții fizice, care se aflau în conflict cu învățătura şi natura celor care fuseseră însoțitorii şi asociații entității.

Această încarnare a fost deci tulburată, bulversată, şi totuşi nu şi-a pierdut niciodată conştiința nevoii de a se păstra pe drumul drept şi de a se îndrepta, trup şi suflet, spre asocieri sau activități corecte.

...Astfel, găsim în prezent, asocierile care s-au produs cu acest individ prezentând această existență, şi chiar aceea cu care entitatea a fost asociată în timpul acelei experiențe, şi au apărut decepții, faptul de a nu fi

satisfăcută în întregime în sine față de asocierea perfectă, sau de a nu fi cunoscut niciodată influența cooperării perfecte. (1968-2, 25 ianuarie 1940)

„Lectura" dădea apoi sfaturi acestui cuplu, ca să-şi rezolve dificultățile, subliniind necesitatea unui efort comun. După Edgar Cayce, cele mai multe probleme familiale rezultă din asocieri cunoscute cu ocazia încarnărilor precedente.

Asta nu înseamnă că toate certurile de familie pot să fie atât de uşor rezolvate, aruncând vina pe vechile încarnări. Dar dacă reîncarnarea este un fapt şi dacă ne găsim în general asociați cu persoane pe care le-am cunoscut în alte vieți, este foarte probabil ca numeroase probleme să rezulte din acțiunile noastre anterioare. Şi mai important: modul nostru de a aborda aceste probleme poate foarte bine să ne determine viitorul, ca indivizi şi ca națiuni. Numeroase persoane, pentru care Edgar Cayce a făcut „lecturi" individuale, au putut să rezolve un mare număr de dificultăți, străduindu-se să alunge din viața lor egoismul şi egocentrismul. Viitorul unei națiuni poate deseori să depindă de idealul cetățenilor ei şi de atitudinea lor, unii față de alții. După Edgar Cayce, numeroşi americani de astăzi sunt influențați de prima încarnare în Atlantida. O trecere în revistă a ceea ce i s-a întâmplat acestui continent nefericit şi a cauzelor acestor cataclisme ar putea eventual să ajute Statele Unite să nu mai facă aceleaşi greşeli.

Alte „lecturi" referitoare la această perioadă îndepărtată fac aluzie la descoperiri ştiințifice

comparabile cu cele din epoca noastră. Limbajul este lipsit de precizie, desigur, dar ar putea să fie asimilat celui al unui „clarvăzător” din anii ‘30, încercând să descrie invenții precum raza laser sau bomba atomică, într-o epocă în care nimeni nici măcar nu-şi imagina aceste descoperiri.

[...] *locuind pe pământ atlant, în timpul stabilirii fiilor lui Belial-retragerea Legii lui Unu -,* [entitatea] *preoteasă a unui templu construit în opoziție cu Fiii Legii lui Unu, în epoca în care fusese descoperită influența unei activități radiale a razelor soarelui, transformate în cristale în gropile care stabileau contacte cu influențele interne ale Pământului.* (263-4, 6 martie 1935.)

[...] *în Atlantida, în acea vreme când se produceau distrugerile sau separările pământului, în cursul primei distrugeri* [...] *printre cei care au ajutat la prepararea explozibililor sau a acelor instrumente care puneau în mişcare focurile din centrul Pământului, transformate astfel în forțe distrugătoare.* (621-1, 21 iulie 1934)

Astfel, aparate distructive, create de om, au declanşat erupții vulcanice şi cutremure de pământ. Aceasta a contribuit la schimbarea suprafeței Pământului. Atlantida a fost distrusă în mare parte.

[...] *în Atlantida, la a doua divizare sau când a survenit distrugerea pământurilor, care au făcut din Poseidia porțiunea care a rămas, unde erau cei mai activi fii ai Legii lui Unu. Acele timpuri când intrau în aplicare multe dintre lucrurile descoperite sau redescoperite azi, precum aplicarea energiei la modurile de transport, precum*

şi folosirea unor mijloace naturale care să ajute la ameliorarea recoltelor destinate consumului individual - o perioadă în care se căutau activ mijloace de ameliorare a confortului şi în care se consacrau multe eforturi la inventarea maşinilor de tot felul. (2562-1, 9 mai 1941)

[...] *pe pământ atlant, exact înainte deprima divizare a pământurilor, când se foloseau multe dintre acele influențe, care sunt din nou descoperite şi pe care fiii lui Belial le-a transformat în forțe distrugătoare, cele de care ar fi putut să beneficieze comunicațiile, transporturile etc.* (2560, 8 mai 1941)

Ar fi bine să comparăm aceste două „lecturi", făcute în 1941, cu citatul următor extras din *Encyclopedia Britannica,* ediția 1954 (voi. 2), figurând la rubrica „Energie atomică":

„În 1938, O. Hahn şi F. Strassmann au demonstrat că bariul, un element pe jumătate greu, era unul dintre produsele rezultate din bombardarea uraniului cu neutroni. Semnificația acestei descoperiri a fost comunicată de Lise Meitner şi O.R. Frisch, refugiați din Germania la Copenhaga, lui Niels Bohr, care se pregătea să plece în Statele Unite. Ajungând acolo, în ianuarie 1939, Bohr a discutat despre această descoperire cu Einstein, J.A. Wheeler şi alți savanți. Prezența bariului însemna că uraniul fusese fracționat în două părți aproape egale, un salt înainte prodigios în transformarea elementelor. Calculele au demonstrat că o astfel de reacție ar trebui să producă de zece ori mai multă energie

decât dezintegrările nucleare cele mai violente. Experiențele au confirmat cu rapiditate acest lucru.

Bohr şi Fermi au amintit de această reacție, numită *fisiune,* la o conferință despre fizica teoretică ținută la Washington, la 26 ianuarie 1939, şi Fermi a sugerat că prin acest procedeu ar putea să fie eliberați neutroni. Dacă aşa stăteau lucrurile şi dacă numărul era mai mare de unul, unele pierderi ar fi putut să fie tolerate, lăsând, totuşi, un neutron să permită producerea unei noi fisiuni a uraniului şi să se continue o reacție în lanț în uraniul ars. Această sugestie a provocat păreri diverse. Unii fizicieni s-au repezit spre laboratoarele lor ca să înceapă o cercetare asupra neuronilor de fisiune. Au fost descoperiți aproximativ 2 1/2 prin fisiune, dar numărul a fost ținut secret în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cercetările au continuat în 1940 şi s-a descoperit că fisiunea observată în uraniul ordinar nu provenea de la U-28, ci de la U-235, un izotop prezent numai într-o parte din 140. Experiențele au continuat tot anul 1941, şi la 2 decembrie 1941, la Universitatea din Chicago, s-a reuşit prima producere continuă de energie atomică. Un număr considerabil de savanți, ingineri şi tehnicieni contribuiseră la acest triumf al experienței, al deducției şi al teoriei".

De la prima descoperire a energiei atomice şi saltul prodigios care a rezultat de aici pentru tehnologie, dezvoltarea subproduselor sale s-a dovedit şi mai prețioasă pentru om decât aplicația directă sub formă de forță explozivă. Astăzi, ca - poate - altădată în Atlantida,

omul a devenit stăpânul unei surse de energie destul de puternică pentru a fi la fel de bine blestem, nu numai binefacere.

În „lectura” următoare, vom găsi noi detalii despre prima bulversare a globului:

Numele [entității] *era atunci Deui, care se pronunța Dar, şi entitatea era în mod activ folosită la înregistrarea acestor mesaje şi la dirijarea acelor forțe. Acestea nu erau numai razele soarelui amplificate de cristale, ci şi combinații ale acestora. Căci existau gaze, care erau folosite pentru ceea ce am numi astăzi iluminatul, căldura şi forțele motrice; sau activitate radială, combinații electrice; forțe termice de abur, gaz şi altele, pentru comoditatea vieții. Astfel, această entitate, Deui, se afla printre cei care încercau să facă din aceste influențe o parte din încarnarea celor care erau producătorii alimentației, hainelor; pentru aceste „maşini umane”, cum le-am numi astăzi (nu maşinile folosite pentru obținerea energiei din cristale). Folosirea acestor aparate de către fiii lui Belial a provocat atunci primul dintre cataclisme; sau inversarea razelor soarelui - aşa cum erau folosite de fiii Legii lui Unu - şi transformarea lor în cristal pentru activitățile acestora, au produs ceea ce am numi o erupție vulcanică; şi separarea țării în câteva insule, cinci în total. Poseidia, reşedința acestei entități numite Deui, a devenit una dintre aceste insule. De aici confuzia făcută uneori, de către cei care încearcă să interpreteze aceste arhive.* (877-26, 23 mai 1938)

Din păcate, nu a fost cerută şi nu a fost oferită nici o dată care să acopere perioada dintre prima apariție a omului pe Pământ, cu milioane de ani în urmă, şi ultima dintre aceste trei distrugeri sau bulversări ale Atlantidei. Multe dintre „lecturi” par să se refere la acelaşi eveniment: o reuniune de națiuni pentru combaterea animalelor care amenințau să invadeze Pământul. Aici se dă o dată - 50772 î.Hr. -, dar nu ştim care este legătura ei cu prima distrugere a Atlantidei. Reuniunea pare să se fi ținut în Atlantida şi era deja vorba de mari progrese tehnice şi ştiințifice, aparate zburătoare şi raze ale morții de tip laser, ca să le citățm doar pe acestea. O „lectură” menționează o „deplasare a polilor”, care ar fi putut să însoțească bulversările terestre.

[...] *pe pământ atlant, în acele perioade când s-a produs prima dintre revoltele care au provocat proasta aplicare a ştiinței; când forțele care ar fi putut să fie folosite în mod constructiv au fost folosite pentru activități distrugătoare* [...], *entitatea s-a alăturat fiilor lui Belial, care au inventat forțe distrugătoare, ca să încerce să distrugă viața animală ce invadase alte țări.* (1378-1,1 iunie 1937)

Unele „lecturi” fac aluzie la un fel de consiliu de război la scară mondială, ținut în încercarea de a rezolva problema animală.

[Entitatea se afla] *printre cei care au sosit ca mesageri ai unor țări străine, unde popoarele plănuiau să se protejeze împotriva animalelor de pe câmpuri şi a păsărilor din aer.* (2675-4,15 aprilie 1926)

[...] *pe vremea când popoarele tuturor naţiunilor s-au unit ca să se apere împotriva păsărilor din aer şi animalelor de pe câmpuri,* [entitatea] *a sosit la reuniune într-o maşină mai uşoară decât aerul.* (2749-1,13 mai 1926)

[...] în acea ţară unde au sosit reprezentanţii celor care voiau să-şi apere ţările împotriva animalelor câmpurilor şi apăsărilor din aer, sau a animalelor din aer, în timpul celei de a doua domnii a perioadei atlante. (2470-2,21 ianuarie 1926) [...] *în India, sub domnia lui Said* [...] *printre cei care s-au adunat ca să scape pământul de animalele gigantice care îl invadaseră; dar gheaţa, natura, Dumnezeu au schimbat polii şi animalele au fost distruse.* (5249-1,12 iunie 1944)

[...] *din acea ţară din care au venit mesagerii, când a avut loc o reuniune a oamenilor, ca să se apere împotriva animalelor câmpurilor şi păsărilor din aer.* (2855-1,29 mai 1926)

[...] *în acea ţară unde a avut loc o adunare a naţiunilor, pentru combaterea forţelor animalelor, care ameninţau viaţa omului, entitatea se afla printre cei care recomandau folosirea unor elemente în aer, în ocean, în pământ, utilizate pentru combaterea domniei animalelor. Datorită acestei încarnări, entitatea a fost deseori capabilă să conceapă cum a survenit dispariţia acestor animale zise preistorice.* (2893-1,13 august 1929)

...când pământul Poseidiei era în culmea puterii sale, când a avut loc acea reuniune a numeroase naţiuni, pentru a căuta modalităţile de combatere a animalelor care

distrugeau multe țări. Entitatea îi dirija pe cei care conduceau navele care navigau în aer şi sub apă, fabricând şi ceea ce produceau ascensoarele şi tuburile de conectare folosite pentru aer comprimat şi abur şi metalele în emanațiile lor, îndeosebi în ceea ce priveşte lucrurile controlate de fațete pentru [captarea] *radiației soarelui pe metale şi ghidarea navelor în aer.* (2157-1, 27 martie 1940)

Iată acum opt aluzii diferite la un eveniment, făcute în opt „lecturi" individuale separate, în cursul unei perioade de optsprezece ani.

În urma aluziilor repetate la această faimoasă reuniune, au fost puse întrebări precise.

Î.13: Sfătuieşte-mă în privința pregătirii şi prezentării comunicării pe care trebuie să o fac la Marele Congres ținut în timpul erei distrugerii animalelor gigantice, care bântuiau pe vremuri Pământul.

R.13: În momentul când a devenit necesar, grupurile din diferite regiuni ale pământului au devenit conştiente de pericol, ca şi cum astăzi o emisiune ar fi difuzată în lumea întreagă, avertizând despre o amenințare pe o parte a globului sau în diferite părți. Şi reuniunea celor care au ascultat-o, cum ar face astăzi nişte spirite ştiințifice, s-a făcut pentru căutarea mijloacelor de a riposta acelui fel de amenințare sau de pericol.

Cât priveşte modul în care aceştia s-au adunat, era ca şi cum Graf (Graf Zeppelin? (n.a.)) *ar pleca spre diferite națiuni ca să caute reprezentanți sau cei care trebuiau să se reunească şi să colaboreze la aceste eforturi. Şi asta se*

petrecea pe acel pământ care şi-a pierdut de mult timp identitatea, mai puțin în gândurile profunde sau viziunile celor care s-au întors sau se întorc pe pământ în prezent. Mijloacele imaginate au fost cele care vor modifica sau transforma mediul de care acele animale aveau nevoie, sau vor distruge ceea ce le era necesar traiului în acele regiuni deosebite ale globului, pe care le ocupau în acea epocă. Şi asta s-a făcut aproape în acelaşi mod ca şi cum am trimite, din diferite uzine sau baze centrale, ceea ce se numeşte azi „raza morții" sau raza supercosmică, ce va fi descoperită în următorii douăzeci şi cinci de ani.

Î.14: Care a fost data acestei reuniuni?

R.14:50722 înainte de Iisus Hristos. (262-39)

Această „lectura" a fost făcută la 21 februarie 1933. Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, ne aflăm în 1958. Consultând din nou *Encyclopedia Britannica,* găsim la capitolul referitor la fizică, pentru anul 1958, un text care vorbeşte despre două descoperiri, care par să aibă legătură cu „raza morții" a lui Cayce:

„După descoperirea, în 1955, a antiprotonului, un grup de fizicieni de la Universitatea Berkeley, din California, a făcut cercetări sistematice, ca să producă şi să detecteze antineutronii. Aceşti savanți au folosit raza-proton de şase miliarde de volți a bevatronului, ca să creeze un aport regulat de antiprotoni. Credeau că era posibil, prin trecerea de antiprotoni într-o masă solidă, să producă antineutroni, după cum protonii erau convertiți în neutroni în urma unor coliziuni cu nucleul atomic.

Reuşita acestor experienţe a fost anunţată în *Physical Review,* la începutul anului 1957, de către B. Cork, G. R. Lambertson, O. Piccioni şi W. A. Wenzel. Descoperirea antineutronului a confirmat legea simetriei fundamentale: pentru fiecare particulă ce există sau se produce în natură, există o a doua particulă, numită *antiparticulă,* cu capacităţi electrice şi magnetice opuse.

Descoperirea antineutronului face să se întrezărească şi posibilitatea teoretică a unei surse de energie de o sută de ori mai compactă decât tot ce a existat înainte. Antineutronii ar putea să fie în principiu combinaţi cu antiprotonii, ca să formeze *antimaterie*. Când antimateria intră în contact cu materia obişnuită, întreaga ei masă este convertită în energie, nu numai o fracţiune, ca în cazul fisiunii nucleare şi reacţiilor de fuziune".

Acelaşi articol descrie şi o altă descoperire din 1958, care se referă mai direct la ideea energiei derivate din cristale: „Bazându-se pe teoria lui N. Bloembergen, de la Universitatea Harvard, H. E.D. Jcovil, G. Feher şi H. Seidel, de la laboratoarele companiei de telefonie Bel, au reuşit să construiască un MASER operaţional (*Microwave Amplification by Stimulated Emission of Radiation,* sau amplificarea de microunde printr-o emisie stimulată de radiaţie). Amplificarea este produsă de stocarea de energie într-un mic cristal izolant, cu calităţi magnetice deosebite. Energia este eliberată printr-un semnal coerent, astfel încât cristalul degajă mai multă energie decât primeşte".

Dezvoltarea a diferite tipuri de masere are loc şi astăzi. Numărul din februarie 1961 al publicației *Electrical Engineering* anunța progresele făcute de IBM în privința a două noi masere sau lasere. Aceste dispozitive produc fulgere de lumină coerentă, foarte intensă, putând să fie utilizate la telecomunicații, precum şi în alte domenii ale ştiinței şi industriei. În numărul său din aprilie 1961, *Electricul Engineering* descria un maser sau laser optic cu rubin şi menționa lucrările efectuate la Westinghouse, în cadrul unui proiect destinat să convertească razele solare în electricitate, datorită unui generator termoelectric. În decembrie, aceeaşi revistă dădea planurile unui laser optic gazos. *Business Week*, în numărul său din 30 decembrie 1961, anunța, în sfârşit, crearea unui „tun laser" şi publica, opt luni mai târziu, un articol amplu, documentat, despre laser şi utilizările sale. De atunci, progresele au fost considerabile. Diferite tipuri de lasere sunt astăzi în mod curent folosite în scopuri paşnice, sub formă de instrumente de măsură şi control, în chirurgie, sudură, în chimie, în industrie şi pentru cercetarea ştiințifică. Totuşi, este evident că pot să fie folosite şi ca arme de distrugere.

Aşadar, din extrasele prezentate până acum, luate din „lecturile de viață" referitoare la încarnări în Atlantida, se poate conchide:

1. Omul exista pe Pământ de cel puțin zece milioane de ani.

2. Atlantida era una dintre regiunile unde omul s-a dezvoltat ca atare.

3. Originea omului trebuie căutată într-un spirit, nu într-un corp material. Sufletele s-au proiectat în materie, probabil din proprie diversiune, întrerupând astfel schema de evoluție care se derula atunci pe Pământ. Folosindu-şi puterile creatoare în scopuri egoiste, omul s-a împotmolit în materie şi materialitate, în aşa măsură încât şi-a uitat originea şi natura divină.

4. Cu foarte, foarte mult timp în urmă, omul atinsese un grad de progres tehnologic care egala sau depăşea pe cel cunoscut de noi astăzi.

5. Aşa cum folosirea necugetată a puterilor spirituale a provocat tulburări mari şi conflicte, cea a progresului ştiințific şi tehnic a provocat distrugerea fizică a Pământului.

* * *

Cred că ar fi bine să amintim aici despre *Cartea populației hopi* a lui Franck Waters. Acesta şi-a asigurat colaborarea lui Oswald Fredericks „Urs-Alb", un hopi „pur-sânge" cultivat, absolvent de universitate. Datorită lui Fredericks, Waters a putut să stea de vorbă cu bătrâni hopi şi să rezolve misterele ceremoniilor lor, care îi dezorientau de mulți ani de zile pe antropologi şi entnologi. Este interesant de comparat unele legende hopi cu „lecturile" lui Edgar Cayce. Mitul hopi al Creației stabileşte o legătură între om şi creatorul său, datorită unei serii de centri psiho-fizici corporali. Nu putem să nu ne gândim la misticii hinduşi şi tibetani, care vorbesc despre aceiaşi centri sau „chakre". Un număr mare din „lecturile" lui Edgar Cayce indică o legătură spiritual-

fizică cu ajutorul unor glande precum glanda pineală, pituitară, glandele suprarenale, timusul, tiroida şi paratiroida, gonadele şi celulele lui Leydig.

Prima lume a populației hopi seamănă în mod tulburător cu cea descrisă de Edgar Cayce în epoca în care omul s-a proiectat în materialitate. Faptul că vrăjitorul indian putea să diagnosticheze o maladie privindu-şi pacientul printr-un mic cristal dă de gândit că îi vedea astfel „aura" sau emanațiile de lumină colorată ale corpului uman, despre care Edgar Cayce a spus deseori că le-a văzut şi ale cărei nuanțe ar dezvălui starea fizică a persoanei.

Legendele hopi descriu distrugerea acestei prime lumi, pentru că oamenii „foloseau centrii vibratori ai propriului corp numai în scopuri pământeşti, uitându-şi Creatorul". Legendele vorbesc şi despre separarea oamenilor şi animalelor şi despre distrugerea primei lumi, pustiită de incendii şi de erupții vulcanice. Unii s-au salvat refugiindu-se în grote, ca apoi să iasă ca să pună bazele unei alte lumi. Această a doua lume a populației hopi pare să fi avut o civilizație foarte înaltă, căci „erau construite aşezări şi se schimbau mărfuri". Totuşi, cu cât populația făcea comerț, cu atât devenea mai exigentă şi „curând a uitat să cânte laude Creatorului ei şi s-a apucat să adore mărfurile pe care le schimba şi le aduna". Oamenii s-a certat şi acesta a fost începutul războaielor. Distrugerea celei de a doua lumi este interesantă, căci, conform legendelor hopi, Pământul nu s-a mai rotit în mod regulat şi s-a dezechilibrat, răsucindu-se de două ori

în jurul său. Munții au căzut în mare, iar oceanele s-au revărsat peste uscat. Lumea s-a învârtit în gol şi s-a congelat. Acest fapt aminteşte despre revelațiile lui Cayce referitoare la deplasarea axei polare şi, natural, la era glaciară şi schimbările de climă la scară mondială, dovedite istoric.

În legendele hopi, există o a treia şi o patra lume, precum şi relatarea sosirii acestor hopi în regiunea lor din Arizona, venind dintr-o țară situată mai la sud. Lucrul acesta, după cum vom vedea, este şi el confirmat de „lecturile" lui Edgar Cayce.

DE LA 50 000 LA 10 000 Î.Hr.

Un anumit număr de „lecturi de viață” se referă la a doua perioadă de distrugeri, care au nimicit alte regiuni din Atlantida. În acea epocă, ce se situa, în mod evident, după câteva mii de ani, ştiința făcuse deja progrese imense. Dar conflictele între popoare continuau, după cum dovedeşte această lectură:

[...] *pe pământul atlant, în acele perioade de mare expansiune în privința mijloacelor şi a modului de a aplica la nevoile şi confortul populațiilor acestui pământ dispozitivele inventate, precum şi cele ce noi numim astăzi „avioane”, dar care era atunci o navă a aerului, deoarece naviga nu numai în aer, ci şi în alte elemente.* (2437-1,23 ianuarie 1941)

Sistemele de comunicare şi mijloacele de transport erau, în mod clar, mai dezvoltate decât astăzi.

[...] *pe pământ atlant, când a avut loc crearea acelor forțe motrice capabile să transporte oamenii în diferite regiuni ale țării sau spre pământuri străine. Entitatea era atunci un navigator cunoscut.* (2124-3, 2 octombrie 1931)

[...] în *Atlantida, când popoarele înțelegeau legile forțelor universale, entitatea putea să dirijeze mesaje prin spațiu spre alte țări, să conducă navele şi aparatele din acea epocă.* (2492-1, 7 februarie 1930)

Următoarele trei „lecturi” conțin o sintagmă ciudată: „latura nocturnă a vieții”. Se mai găsesc aluzii la „forțele universale”, „nu din prezent”.

Deoarece aceste „lecturi” au fost făcute în 1928,1929 şi 1930, cu mult timp înainte de era submarinelor atomice şi a reactoarelor nucleare, cred că aceste cuvinte desemnează „forțele nucleare”, pentru că o forță universală poate să fie folosită pentru confortul omului ca şi pentru distrugerea sa.

[...] *la Alta, în Atlantida,* [entitatea era] *dintre aceia care erau cei mai buni experți în dezvoltarea aplicării materiale a acelor forțe legate de latura nocturnă a vieții, sau capacitatea de a aplica acele forțe, care nu sunt din prezent, în numeroase feluri, pentru utilizarea personală a omului.* (2913-1, 6 septembrie 1928)

În 1928, puțini oameni auziseră de energia atomică ce se menținea în domeniul teoriei chiar şi pentru savanți.

[...] *pe pământ atlant sau Poseidia, entitatea domnea atotputernică şi înțelegea misterele aplicării a ceea ce se numea deseori partea nocturnă a vieții sau aplicând forțele universale, aşa cum erau ele înțelese în acea epocă.* (2897-1, decembrie 1929)

[...] *pe timpul Atlantidei, unde popoarele înțelegeau şi ştiau să aplice legile mecanice ale laturii nocturne a vieții, pentru distrugere.* (2896-1,2 mai 1930)

Lecturile următoare evocă telecomunicațiile, radioul şi televiziunea:

[...] *pe acel pământ numit Poseidia,* [entitatea era] *un muzician al timpului, cântând la instrumente de sunet de toate felurile. Civilizația era mai avansată decât astăzi; ocupând o poziție în care era adorată de oamenii din acea regiune.* (38-1,23 iunie 19289)

[...] *în Atlantida, în timpul celei mai înalte civilizații, profesor de gândire şi de studii psihologice, mai ales cele ale transmiterii gândirii în eter.* (187-1, mai 1925)

[...] *în oraşul Peos din Atlantida,* [...] *printre cei care înțelegeau şi ştiau să aplice partea nocturnă a vieții, influență negativă în sferele lumii, dintre cei care se interesau foarte mult de transmiterea sunetelor, vocii şi imaginilor popoarelor din acea epocă.* (2856-1, 7 iunie 1930, „lectură" făcută cu mult înainte de folosirea universală a televiziunii.)

[...] *la Poseidia, entitatea trăia printre cei care erau însărcinați să înmagazineze forțele „motivative" ale marilor cristale, care condensau razele luminoase, formele de activitate, ca să ghideze navele pe mare şi în aer, şi dispozitivele practice precum televiziunea şi înregistrarea vocii.* (813-1, 5 februarie 1935)

Este interesant de notat diferența de dată a „lecturilor" şi precizia acestor informații. Ele au fost făcute între 1925 şi 1941. Din 1925, Cayce declară că televiziunea era cunoscută, ba chiar şi foarte răspândită în Atlantida în acele timpuri îndepărtate. Or, la acea dată, televiziunea nu exista pentru marele public. Este adevărat că fuseseră făcute experiențe încă din 1884, de către P. Nipkov, iar între 1910 şi 1930, fuseseră efectuate numeroase cercetări în domeniul televiziunii mecanice. Totuşi, sistemele mecanice au fost abandonate în favoarea electronicii. Iconoscopul a fost inventat de Zvorikin în 1934, iar tubul disector, de Farnsworth, în

1928. Abia mult mai târziu au fost difuzate emisiuni regulate.

Alte „lecturi” amintesc despre progrese tehnice ce le egalează sau le depăşesc pe cele ale civilizației actuale, descriind aparate de toate felurile.

[...] [entitatea] *se ocupa de mecanică, de maşini, de aplicarea forțelor electrice, de radiație şi de încălzire, şi de aplicarea lor comercială.* (1003-1, 6 martie 1937)

[...] [numele entității] *era Lus-lu. Domnea asupra oraşului Sus, se interesa de mecanică şi de forțele chimice.* (282-2, 20 martie 1931)

[...] *specialist în aparatele mecanice din acea epocă.* (2122-1)

La Poseidia, când Alta atingea culmea civilizației, entitatea era în serviciul țării sale, în relație cu alte națiuni. [În consecință, un diplomat sau un ambasador.] (234-1,20 mai 1924)

[...] *la Poseidia, artist sau decorator.* (4361-1)

[...] *pe pământ atlant, în epoca dezvoltării forțelor electrice, care se aplicau la transportul de maşini sau nave dintr-un loc în altul, la fotografierea la distanță, citirea de inscripții la distanță, chiar şi prin pereți, la depăşirea forței gravitației, pregătirea cristalului, cristalul teribil de puternic; multe dintre aceste lucruri au provocat distrugeri.* (519-1, 20 februarie 1934)

[...] *pe pământ atlant, înainte de a doua distrugere, când a avut loc împărțirea insulelor, unde începuseră tentațiile în activitățile fiilor lui Belial şi ale copiilor Legii lui Unu. Entitatea era printre cei care interpretau mesajele*

primite prin cristale şi focuri, care trebuie să fi fost focurile eterne ale naturii. Numeroase progrese în privința călătoriilor prin aer şi pe mare nu pot să surprindă această entitate, căci acestea au început să existe în acea epocă, pentru evadare. (3004-1, 15 mai 1943)

Data acestei ultime „lecturi" este semnificativa. A fost nevoie să se aştepte al Doilea Război Mondial ca să fie imaginat avionul pentru transportul unor încărcături grele. În 1944, Departamentul de Economie Agricolă al Statelor Unite a publicat rezultatele experiențelor sale referitoare la transportul aerian de legume verzi, din valea Salinas, California, la Detroit, Michigan, şi căpşuni şi tomate proaspete din diferite regiuni din sud spre marile oraşe din nord. De atunci, o vastă rețea aeriană alimentează cu fructe şi legume proaspete, în toate anotimpurile, piețele din New York, Boston şi alte metropole.

„Lectura" următoare a fost făcută în 1933. La vremea aceea, ea a părut fantastică şi complet ridicolă. Astăzi, uzinele de energie atomică există şi fuziunea atomică controlată aparține realului. Progresele făcute în domeniul laserelor şi maserelor sunt atât de rapide, încât articolele care descriu experiențele sunt deja perimate când apar. Ideile prezentate în această „lectură" nu mai au nimic ridicol.

[...] *după cum a fost indicat, entitatea era asociată celor care se ocupau de aparate mecanice şi de folosirea şi aplicarea lor, în timpul acelei încarnări. Era o perioadă*

când existau multe lucruri la care încă nimeni nu s-a gândit astăzi. (440-5, 20 decembrie 1933)

Un alt pasaj din această „lectură" face aluzie la „piatra de foc", un aparat producător de energie. El ne face să ne gândim la un procedeu de fuziune, prin care căldura era convertită direct în energie electrică. Aplicația acestei energii indică faptul că atlanții din epocă rezolvaseră problema transmiterii prin radio a acestei energii. Această „lectură", repetăm, a fost făcută în 1933, cu mult înainte de dezvoltarea uzinelor atomice, înainte de descoperirea laserului şi înainte ca vreun om să-şi imagineze procedeul de fuziune sau să se gândească la posibilitatea de conservare a plasmei în fuziune într-o butelie magnetică. Un profan de astăzi nu ar fi în stare să explice cu atâta claritate ultimele descoperiri ale ştiinței noastre.

În legătură cu piatra de foc, - entitatea se ocupa de acele aparate care priveau atât forțele constructive, cât şi distructive din acea epocă. Ar fi bine să dăm o descriere a acestei activități, ca să poată fi mai bine înțeleasă de entitatea din prezent.

În centrul unei clădiri, despre care s-ar spune astăzi că a fost izolată cu piatră neconducătoare, ceva ca un magnet, cu alți neconductori, aşa cum se fac astăzi în Anglia, sub un nume bine cunoscut de cei care sunt obişnuiți cu aceste lucruri.

Clădirea de deasupra pietrei era ovală; sau un doua care se putea deplasa, pentru a se capta activitatea stelelor; concentrarea energiilor emanând din corpuri, care

sunt ele însele în stare de ardere, cu elemente care se găsesc sau nu în atmosferă...

Concentrarea prin prisme se făcea as fel încât să acționeze asupra instrumentelor legate la diferite mijloace de transport prin metode de inducție asemănătoare cu ceea ce numim astăzi controlul la distanță datorită vibrațiilor sau direcțiilor radio; dar genul de forță care emana din piatră acționa asupra forțelor motrice ale navelor.

Clădirea era construită astfel încât domul să poată să fie deplasat pe şine, ca să nu existe nici un obstacol în aplicarea directă a energiei diferitelor nave propulsate în spațiu, fie că erau în raza vizuală, sau dirijate sub apă sau sub alt element, sau prin alte elemente.

Pregătirea acelei pietre revenea numai inițiaților din acea epocă; şi entitatea se număra printre cei care dirijau influențele radiațiilor care se ridicau, sub formă de raze invizibile ochiului, dar care acționau chiar asupra pietrelor de care depindeau forțele motrice, fie că navele erau ridicate de gazele din acea epocă, sau că era vorba de ghidarea vehiculelor de plăcere, care treceau foarte aproape de pământ, sau navele pe apă, dedesubt sau deasupra.

Acestea, deci, erau puse în mişcare de concentrarea razelor pietrei plasate în centrul stației generatoare, sau uzină electrică, sau de energie, cum am zice astăzi.

În aceste forțe active, entitatea a adus forțe distructive instalând, în diferite regiuni ale țării, acele uzine care trebuiau să producă energie pentru diferitele forme de

activitate a populațiilor din oraşe, sate şi ținuturile din jur. Acestea, accidental şi fără nici o intenție rea, au fost puse să funcționeze prea puternic; şi de aici a rezultat a doua perioadă de forțe distrugătoare, care au nimicit țara în acele insule, care, mai târziu, aveau să sufere noi distrugeri. (440-5,20 decembrie 1933)

Paragraful următor din această „lectură" pare să indice că atunci se foloseau energia atomică şi forțele radioactive. El dezvăluie că acelaşi fel de „forță" era utilizat pentru tratarea bolnavilor, cum facem noi astăzi cu razele X şi alte elemente radioactive.

Datorită aceleiaşi forțe de foc, corpurile indivizilor erau vindecate şi regenerate: arzând-prin aplicări de raze ale pietrei - influențele care aduseseră forțele distrugătoare într-un organism animal. Astfel, corpul reîntinerea deseori şi [entitatea] *a stat în această țară până la eventuala sa distrugere; lucrând cu popoarele răspunzătoare de nimicirea şi de divizarea pământurilor sau alăturându-se fiilor lui Belial, la ultima distrugere a țării, unde entitatea s-a pierdut. La început, nu era nici intenția, nici dorința de a folosi forțele distrugătoare. Mai târziu,* [entitatea] *a căutat puterea în sine.* (40-5, 20 decembrie 1933)

Ceea ce urmează seamănă cu descrierea unui recipient magic pentru plasma în fuziune sau un laser gigantic:

În ceea ce priveşte descrierea modului de construcție a pietrei: o vedem ca un fel de pahar mare cilindric [cum am zice astăzi]; *tăiat în fațete, astfel încât piatra din vârf să centralizeze energia sau forța concentrată între extremitate*

sau fundul cilindrului şi dopul de piatră. După cum am indicat, documentele referitoare la această construcție se găsesc în trei locuri de pe pământ, aşa cum este azi: în partea scufundată a Atlantidei sau Poseidia, unde vestigiile templelor pot să fie descoperite într-o zi sub mâlul secolelor şi curenților marini, lângă insula Bimini, în largul coastelor Floridei (Zidul ciclopic de la Bimini, descoperit de Dimitri Rebikov, în 1970 (n.t.)). *Şi* [al doilea loc] *în arhivele templelor care se aflau în Egipt, unde entitatea a lucrat mai târziu, cu alții, pentru protejarea documentelor, venite din țara unde acestea fuseseră conservate. Şi, de asemenea,* [al treilea loc], *în arhivele care au fost transportate în ceea ce este azi Yucatan în America, unde aceste pietre sunt descoperite chiar în acest moment.*

În Yucatan, găsim EMBLEMA acesteia. Trebuie să dăm lămuriri, ca să fie mai uşor de găsit. Căci aceste arhive vor fi aduse Americii noastre, Statelor Unite. O parte va trebui să fie adusă, credem noi, la Muzeul din Pennsylvania. O alta, la Muzeul din Washington, consacrat descoperirilor; sau la Chicago. (440-5,20 decembrie 1933).

Dacă interpretez bine acest ultim paragraf, înseamnă că o clădire sau un templu din Yucatan ar conține o emblemă, desenul sau sculptura unuia dintre aceste cristale (sau pietre de foc). Este posibil ca, în 1933, o expediție arheologică să fi efectuat săpături în Yucatan şi să fi transportat vestigii de temple, efigii şi sculpturi în Statele Unite, iar astăzi, gravura sau desenul, care reprezintă acea faimoasă piatră de foc, să se afle, fără ştirea nimănui, în depozitul vreunui muzeu american.

Descrierea cristalelor şi conceptul de transmitere a energiei sunt mult mai puțin fantastice astăzi decât în 1933. După cum am văzut mai înainte, progresele recente în domeniul fizicii au permis dezvoltarea de masere şi lasere care amplifică undele de lumină - o formă de radiație electromagnetică.

Pile atomice produc energie. Submarine atomice brăzdează oceanele. Diferite experiențe ne fac să sperăm că, datorită controlului magnetic al plasmei, vom reuşi să producem energie pornind de la un procedeu de fuziune. S-a dovedit deja că putem transmite energie în mici cantități prin radio. Poate că vom merge mai departe, dar încă de acum este stupefiant să constați că Edgar Cayce, care nu era deloc fizician sau savant, a putut să descrie astfel de dispozitive în 1933!

Alte „lecturi" referitoare la apogeul acestei civilizații atlante amintesc de proasta folosire a energiei şi conțin avertismente în privința distrugerilor viitoare.

[...] *pe pământ atlant, în timpul exodurilor provocate de previziunile activităților care aveau să declanşeze forțele distrugătoare. Printre cei care nu se aflau doar în Yucatan, ci şi în Pirinei şi pe pământ egiptean, căci mijloacele de transport şi de comunicație prin nave aeriene din acea epocă erau foarte asemănătoare cu cele pe care le va descrie mai târziu Ezechiel.* (1859-1, 7 aprilie 1939). Vezi Ezechiel 1,15-25; 10, 9-17.

[...] *la Poseidia, entitatea făcea parte dintr-o familie de țărani, care au dat informații despre ridicarea munților pe*

care a provocat-o distrugerea în țară. (4219-4, 23 ianuarie 1924)

[...] *în Atlantida, când au avut loc acele activități, care au provocat a doua erupție a pământului în această țară. Entitatea era ceea ce am numi astăzi un inginer electrician* [...] *aplica aceste forțe sau influențe la avioane, vase, ceea ce am numi astăzi radio, în scopuri constructive sau distructive.* (1574-1,19 aprilie 1938)

În mod vădit, existau neînțelegeri în rândul populației, în epoca acestei a doua distrugeri, ca şi în timpul primei distrugeri. „Lectura" următoare face aluzie la asta, precum şi la energia atomică:

[...] *pe pământ atlant, în acele perioade când erau cei care se întrebau dacă să aplice legile copiilor lui Unu sau ale fiilor lui Belial, transformând în aparate distrugătoare acele influențe de putere sau de energie infinită, derivate din elemente precum şi din ceea ce în prezent am numi puteri spirituale sau supranaturale. Entitatea ezita să aleagă, şi când a survenit distrugerea prin folosirea acelor raze, aşa cum erau aplicate din motive benefice, entitatea şi-a folosit prost abilitatea - de aici influența energiilor atomice sau forță electrică de orice natură care devin astăzi aparate bune sau rele.* (1792-2," februarie 1939)

Să ținem minte această ultimă frază. Acest avertisment se adresează solicitantului, dar priveşte şi un număr mare de persoane, care s-au încarnat în Atlantida şi, dacă ne gândim la puterea atomică de care dispun azi oamenii, este şi un avertisment adresat națiunilor.

[...] *pe pământ atlant, în oraşul Poseidia, când focurile revoltei au provocat activitatea celor care deţineau autoritatea şi au adus distrugerea ţării;* [entitatea] *avea sarcina să comunice cu Om şi Mu.* (812-1, 4 februarie 1935)

Deoarece populaţiile erau avertizate de distrugerea iminentă, mulţi locuitori s-au pregătit să fugă spre alte ţări.

[...] *pe pământ atlant, în epoca celei de a doua revolte, entitatea îi sfătuia pe cei care se exilau spre alte locuri.* (1849-2, 3 iulie 1939)

[...] *în Atlantida, în timpul celui de al doilea cataclism* [...] *printre cei care se refugiaseră în ţara Mayra, care este acum Nevada şi Colorado.* (497-1, 23 ianuarie 1934)

Unul dintre solicitanţi care, conform unei „lecturi de viaţă", părăsise Atlantida în epoca celei de a doua distrugeri, ca să se refugieze în ceea ce este astăzi Peru, a pus o întrebare. Este una dintre rarele „lecturi" care menţionează o dată.

Î.6: Care este data încarnării mele peruviene, evocată în „lectura de viaţă", şi care era cataclismul menţionat? Daţi aceste detalii.

R.6: Cum a fost indicat, entitatea se afla în Atlantida în a doua perioadă de revoltă, care se situează cam cu 22.500 de ani înainte de timpul de activitate egiptean povestit în Exod; sau, altfel spus, 28.000 de ani înainte de Iisus Hristos. Şi apoi avem o perioadă în care activitatea în Atlantida se limita la provincii, unde existau canale mici care legau numeroase regiuni. Erau oameni, entitatea şi

familia ei sau însoțitorii ei, care au părăsit aceste activități, ca să le reia apoi pe pământ peruvian. Căci atlanții deveniseră decadenți, conflictele îi despărțeau pe copiii Legii lui Unu şi pe copiii lui Belial. (470-22, 5 iulie 1938)

* * *

Deținem, oare, dovezi ale existenței omului în America de Nord şi de Sud, în aceste timpuri îndepărtate? În 1951, săpături arheologice efectuate în partea de nord-vest a statului Colorado au permis descoperirea unor unelte din piatră cioplită şi os, indicând faptul că o comunitate indiană trăia acolo cu 20.000 de ani înainte de Iisus Hristos.

La 17 martie 1959, *Virginia Pilot* publica un articol al lui Joseph Alsop intitulat: „Un grătar preistoric". Articolul relata despre descoperirea unor oase calcinate aparținând unui mamut pitic în insula Santa Rosa, în largul Californiei, de către profesorul Philip Orr, de la Muzeul de Istorie Naturală din Santa Barbara, profesorul George Carter, de la John Hopkins, şi profesorul Wallace Broeckor, de la Universitatea Columbia. Profesorul Broeckor a adus câteva oseminte la Universitatea Columbia şi, cu carbon 14, a obținut data de 27.000 î.Hr. Alsop menționa şi alte descoperiri care vor da peste cap ideile preconcepute asupra prezenței omului în America: situl de la Tule Springs, datat cu carbon 14 la 23.800 î.Hr., grota Sandia, şi mai veche, situri în apropiere de Dallas, în Texas, unde au fost descoperite vestigii ale unui popor mâncător de cămile, vechi de 38.000 de ani etc.

O telegramă *United Press* din 1954 pomenea despre o descoperire făcută în Louisiana, lângă Sicily Island. Un antreprenor de locuințe, efectua lucrări de extragere a pietrişului dintr-o carieră de la o adâncime de vreo zece metri, astfel încât buldozerele sale au scos la lumină fragmente de os de gambă, de degete, de genunchi şi de vertebre. Profesorul J. W. West, geolog şi conservator al muzeului Universității din Louisiana, declara că această descoperire dovedea că omul trăia în această regiune în urmă cu 50.000 de ani.

Să ne deplasăm mai spre sud. *New York Times*, din 22 iulie 1960, a publicat un articol care relata despre descoperirea profesorului Juan Armenta Comacho, director al Departamentului de Antropologie de la Universitatea de Pueblo, Mexic. Ar fi vorba despre un fragment de os de aproximativ 9/12 cm, extras dintr-un teren pietros, cam la o sută de kilometri sud-est de Mexico. Acest fragment este unic, căci este gravat. Desenele, săpate, reprezintă un cal primitiv, o cămilă şi un tip de mastodont despre care se credea că dispăruse de mai bine de 100.000 de ani. Fragmentul de os, conform testului cu carbon 14, este vechi de 30.000 de ani. Această dată este confirmată de profesorul H. Marie Wornington, conservator al Departamentul de Arheologie de la Muzeul de Istorie Naturală din Denver: „Numai un os *verde* sau recent a putut să fie gravat în acest fel. Gravura nu ar fi putut să fie făcută pe un os fosil”. Deci, animalul căruia i-a aparținut osul trăia în această regiune în urmă cu 30.000 de ani. Alături de acest

fragment de bazin, profesorul Comacho scosese la lumină într-o zi alte oseminte negravate şi unelte din piatră cioplită, cuțite, instrumente de gravat, vârfuri de săgeți etc.

Deoarece întotdeauna s-a crezut că omul a sosit în America prin strâmtoarea Bering, această descoperire pune o problemă interesantă, căci între 30.000 şi 12.000 î.Hr., acest culoar era blocat de o imensă calotă glaciară.

În 1966, o altă descoperire, relatată de *New York Times,* la 17 aprilie, şi de *Science World,* din 15 aprilie, a pasionat savanții. Profesorul Tobert J. Menzies, director al programului oceanografie de la Universitatea Duke, lucra împreună cu asistenții săi la bordul navei de cercetări *Anton Brun,* în largul Perului, în locul unde fosa Milne-Edward sapă o tranşee imensă, lungă de şase sute de mile pe fundul Oceanului Pacific. Savanții căutau specimene de neopilină, un tip de moluscă marină şi una dintre cele mai vechi „fosile vii" cunoscute. Sondele au adus câteva de pe fundul fosei, dar camerele de luat vederi cufundate la mare adâncime au adus ceva neaşteptat: dovada fotografică a unor coloane de piatră sculptate zăcând pe un strat de mâl, la mai bine de două mii de metri de fund. Aceste coloane erau pline de un fel de hieroglife. Foarte aproape de acolo, sonarul a detectat mungele ciudate, poate ruine.

„Cartea anului 1956", *Encyclopedia Britannica,* la capitolul arheologie, pomeneşte de oseminte de cămilă, de bizoni cu coarne lungi, de cai şi de mamuți găsite lângă Tule Springs din Nevada, cu unelte (silexuri, răzuitoare,

securi etc.), a căror vârstă a fost determinată cu carbon 14, de către W.F. Libby, stabilindu-se vârsta de 23.800 de ani.

În ediția din 1957, aceeaşi lucrare anunță că alte oseminte au fost scoase la lumină în insula Santa Rosa, în largul Californiei, iar vârsta lor a fost fixată la 29.650 de ani, cu o marjă de eroare de 2.500 de ani.

Dacă nu dovedesc existența Atlantidei, aceste fragmente de oseminte indică faptul că omul ar fi existat în această parte de lume în urmă cu cel puțin 30.000 de ani. Alte descoperiri, mai recente, au demonstrat că omul trăia în Lumea Nouă de mult mai mult timp decât fusese estimat până atunci, aşa cum se putea prevede din „lecturile" lui Edgar Cayce.

Am studiat „lecturile" care relatează despre a „doua perioadă" de cataclisme sau separarea Atlantidei în insule. Singura dată menționată este 28.000 î.Hr., dar numeroase „lecturi" indică un progres ştiințific enorm şi migrații spre est şi vest, pentru evitarea erupțiilor vulcanice şi seismelor.

Am descoperit recent dovezi ale existenței omului pe Pământ în acea epocă şi chiar în locurile pe care le menționează „lecturile" lui Cayce. Totuşi, încă nimic nu ne dezvăluie ce fel de oameni erau, şi dacă nu erau altceva decât nişte sălbatici. Există, oare, dovezi ale culturii lor ştiințifice?

Găsim noi şi prețioase informații, despre omul preistoric, în interesanta lucrare a lui Geoffrey Bibby, *The Testimony of the Spade*, consacrată explorărilor

arheologice în Europa. Cei mai mulți oameni au tendința să creadă că civilizația a început la egipteni, după care s-a întins în Grecia şi la Roma. Îşi închipuie o Europă bântuită de barbari şi de sălbatici. Bibby îşi conduce cititorul la numeroase situri arheologice şi îl face să descopere un anumit număr de culturi datând de mii de ani; faptul că istoria Europei nu a ajuns la noi sub o formă scrisă nu înseamnă că evenimentele nu au fost înregistrate altfel. Bibby evocă, printre altele, grotele de la Lascaux şi Altamira, ale căror picturi rupestre admirabile dezvăluie o artă ajunsă la un înalt grad de perfecțiune. Vârsta lor se situează între 15.000 şi 30.000 de ani. Aceste picturi sunt atribuite omului de Cro-Magnon, care nu era deloc un om-maimuță. Bibby scrie: „capacitatea sa craniană o depăşea pe cea a omului modern. Era înalt, de peste doi metri, iar capul era bine proporționat, fruntea lată, pomeții proeminenți şi bărbia fermă şi bine conturată. Dacă este vorba de un strămoş al omului modern, s-ar părea că s-a produs un proces de degenerescență între acele timpuri îndepărtate şi era noastră".

Amintiți-vă aluziile la Pirinei, din „lecturile de viață" ale lui Edgar Cayce. Oamenii de Cro-Magnon n-ar fi cumva refugiații din Atlantida?

Cazul uluitor al hărților lui Piri Reis indică faptul că civilizații avansate din punct de vedere ştiințific au existat în timpurile preistorice. Povestea acestor hărți a fost adusă în atenția publicului la 26 august 1956, cu ocazia difuzării radio a unui forum de la Universitatea

Georgetown din Washington, la care participau reverendul Daniel Linehan, directorul Observatorului de la Boston College, seismolog, care tocmai luase parte la explorările US Navy în Antartica; A.H. Mallery, specialist în hărți vechi, şi I.J. Walters, cartograf, care activase la Departamentul Hidrografic al Statelor Unite.

Piri Reis era un amiral turc şi un geograf din secolul al XVI-lea, al cărui pilot-sclav călătorise cu Cristofor Columb. În momentul capturării sale, acest pilot avea asupra lui o hartă care îi servise lui Columb. Datorită acestui document şi a altor hărți greceşti vechi (datând din epoca lui Alexandru cel Mare), Piri Reis a compilat un planiglob indicând coastele Americii de Sud, Africii şi ale unei părți din Antarctica. În acest ultim caz, este interesant să notăm faptul că aceste coaste apar fără gheață. Este clar că autorii hărții originale, copiată de Piri Reis, stabiliseră contururile cu mii de ani mai înainte, ca ghețurile să fi acoperit pământurile. Reverendul Daniel Linehan, care participase la sondaje seismologice în Antarctica, a confirmat preciza extraordinară a hărților din vechime. Walters a mai declarat că ele reprezentau topografia muntoasă a unei regiuni din Canada şi Alaska şi indicau munți care nu figurau pe vechile hărți, dar care au fost descoperiți recent. Ele prezentau, de asemenea, cu o precizie stupefiantă, topografia subglaciară a Groenlandei. Acest forum a tras concluzia că o asemenea realizare cartografică ar fi fost imposibilă *fără ajutorul vederilor aeriene*.

Hărțile lui Piri Reis au fost, oare, inspirate de hărți foarte vechi, făcute de atlanți cu ajutorul aviației lor? Să fie asta încă o verigă în lanțul de dovezi care acreditează „lecturile” lui Edgar Cayce, un lanț care se întăreşte continuu, pe măsură ce ştiința face noi descoperiri în toate domeniile?

* * *

Atlanții cunoşteau progresul ştiințific, dar aveau şi probleme sociale. Denumirile - „fiii Legii lui Unu” şi „fiii lui Belial” - sunt folosite ca să descrie facțiunile opuse. Cauza profundă a conflictului dintre cele două grupuri, egoismul, era prezent ca şi astăzi.

Citatele următoare sunt extrase din cinci „lecturi” făcute într-un interval de unsprezece ani. Fiecare relatează un aspect diferit al evenimentelor din acea epocă, determinantă fiind aluzia la „a doua distrugere”, care le situează înaintea cataclismelor ce au rupt în insule masa continentală a Atlantidei.

[...] *în Atlantida, înainte de a doua tulburare,* [entitatea era] *preoteasă într-un templu, unde misticii studiau aplicarea legilor spirituale la lucrurile materiale.* (3479-2, 21 martie 1944)

[...] *pe pământ atlant, înainte de a doua distrugere; entitatea apără muncitorii din casta de jos.* (1626-1, 29 iunie 1938)

[...] *în Atlantida, înainte de a doua distrugere a țării şi de separarea ei în insule* [...], *se servea de puteri divine ca să satisfacă pofte egoiste.* (3633-1, 25 ianuarie 1944)

[...] *pe pământ atlant, în perioada de schimbare a indivizilor de sex dublu* [...], *preoteasă încă înainte de activitățile fiilor lui Belial, care au adus acea perioadă la a doua distrugere; entitatea ajuta poporul, era respectată şi adorată.* (3890, 2 noiembrie 1940)

[...] *pe pământ atlant, înainte de perioada celui de al doilea cataclism, care a despărțit pământul în insule, în oraşul Eden din Poseidia, printre pământurile şi populațiile din Atlan, în timpul construirii templului Legii lui Unu.* (390-2,15 august 1933)

Alte „lecturi", făcute la distanță de luni sau de ani, permit obținerea unei imagini a ceea ce s-a petrecut în timpul acestei a doua perioade de distrugere. Indiferent care grup a fost de vină pentru declanşarea forțelor ce au adus distrugerea, amândouă au avut de suferit.

[...] *pe pământ atlant, în timpul celei de a doua declanşări a forțelor de distrugere, care au provocat divizarea celor ai credinței unice şi a celor ai lui Belial,* [entitatea era] *un frate al prințului de Atlantida, al cărui nume era Atlan.* (416-1, 8 octombrie 1933)

[...] *în epoca în care forțele revoltate disputau acte şi legi referitoare la comunicații, ceea ce am numi astăzi „forțele invizibile", entitatea a văzut ridicările de forțe distructive în prisme, activități care au făcut să țâşnească la suprafață focuri din depozitele naturii.* (820-1, 8 februarie 1935)

Prismele menționate aici sunt, desigur, „cristalele" descrise în alte „lecturi" ale lui Cayce, care pare să fi vrut să explice laserul.

* * *

Alte „lecturi”, din care vom prezenta câteva extrase, confirmă ceea ce am văzut deja:

1. În perioada de distrugere, continentul atlant a fost divizat în insule.

2. Conflictele dintre cele două grupuri sau facțiuni au provocat această distrugere.

3. Discordia provenea în mare parte din atitudinea ambelor facțiuni față de „lucruri” sau indivizii din casta de jos.

[...] *pe pământ atlant, când au izbucnit revoltele şi conflictele, în urma strivirii partizanilor Legii lui Unu, când a avut loc exodul acestui oraş din Poseidia, unde au început revoltele*. (813-1, 5 februarie 1935)

[...] *în Atlantida, când revoltele au provocat separarea în insule şi ridicarea pământurilor,* [entitatea] *ajuta ca să aducă populației frumusețile vieții, precum şi necesitățile*. (441-1,14 noiembrie 1933)

Următoarele două citate sunt extrase din „lecturi” făcute la un interval de zece ani. Frazeologia este diferită, dar cu siguranță că face aluzie la aceeaşi epocă. Este vorba, mai mult ca sigur, de aceeaşi problemă.

[...] *Entitatea, făcând parte din clasele superioare din Poseidia, s-a coborât ca să aducă o mai bună înțelegere intre cei care domneau şi cei care furnizau necesarul.* (280-1, 22 februarie 1933)

[...] *pe pământ atlant, în timpul perioadei de tulburări între fiii lui Belial şi fiii Legii lui Unu,* [entitatea era] *unul dintre preoții care creau condiții mai bune de viață pentru*

„lucruri” sau cei angajați ca muncitori în acea epocă. (3034-1,28 mai 1943)

Iată încă o „lectură”, care face probabil aluzie la aceeaşi epocă:

[Entitatea trăia] *pe pământ atlant, când au avut loc acele tulburări, provocate de confuzia şi conflictele între conducători, care erau partizanii universalității ştiinței de orice natură, şi cei care apărau casta sau poziția.* (1302, 22 decembrie 1936)

Aceste „lecturi” dezvăluie neînțelegeri provocate de conflicte sociale. Aluziile la „lucruri” indică faptul că aceste creaturi aveau probabil un statut de sclav şi că erau tratate mai mult ca nişte roboți decât ca nişte ființe omeneşti. Este clar că una dintre cele două facțiuni, fiii lui Belial, voiau să le mențină în stare de sclavie, în timp ce fiii Legii lui Unu încercau să le ajute, să le trateze ca pe nişte suflete prizoniere ce erau şi să le facă să înțeleagă legăturile lor cu Dumnezeu.

Unele „lecturi” sunt foarte specifice:

[...] *în Atlantida, când au avut loc tulburări între copiii Legii lui Unu şi fiii lui Belial, entitatea a considerat fiii lui Belial profitabili, ca să-i furnizeze satisfacerea de emoții şi de dorințe materiale.* (3376-2, 22 noiembrie 1943)

Ar fi bine să cităm aici o „lectură”, care indică nu numai gradul ridicat al puterilor psihice la acea dată a istoriei atlante, ci dă şi mai multe detalii despre facțiunile aflate în război în acele vremuri îndepărtate. Mai este vorba şi de cei care se proiectaseră în materie numai pentru satisfacerea simțurilor, care îşi pierduseră

controlul asupra lor înşişi şi deveniseră „lucruri”. În această „lectură”, Edgar Cayce începe prin a da un avertisment:

Făcând interpretarea de documente sau o interpretare biografică a încarnărilor entității, în timpul existenței sale în Atlantida, se cuvine să înțelegem istoria şi condițiile de viață din epocă, dacă interpretarea trebuie să se exprime în termenii vieții actuale.

În cursul acestei perioade deosebite a vieții în Atlantida, copiii Legii lui Unu - inclusiv această entitate, Rhea, care era mare-preoteasă - s-au dedat la perioade de concentrare a gândirii pentru folosirea forțelor universale, sub conducerea sau la sfaturile sfinților (cum am zice noi azi).

Există puțini termeni actuali care să indice această stare de conştiință, dar, prin concentrarea spiritului de grup, copiii Legii lui Unu pătrundeau într-o conştiință cvadridimensională, unde corpurile lor erau absente. (2464-2,13 noiembrie 1941)

„Lectura” explică apoi că această meditație sau rugăciune în grup ajuta la cunoaşterea şi înțelegerea de sine şi a altor membri ai grupului. S-ar părea că această activitate a permis un fel de transmitere a subconştientului şi folosirea unor puteri mentale sau spirituale, care nu puteau să fie folosite în mod normal în stare conştientă.

Mai departe, „lectura” descrie ceea ce am putea numi conştiința acelor indivizi în stare de evoluție şi de dezvoltare, care erau numiți „lucruri”:

Acele ființe, în timpul şederii lor pe pământ ca suflete, se proiectaseră în materie, ca să devină entități separate, fără să ia în considerare principiul sau capacitatea de a se controla, putând fi comparate cu animalele domestice de astăzi, cu animalele familiare: calul, măgarul, câinele, pisica.

Asta nu indică faptul că ar fi existat transmigrație sau transmutare a sufletului de animal la om, ci comparația este dată ca să se explice sau să se sublinieze că cele care sunt astfel domesticite astăzi depind de stăpânul lor în ceea ce priveşte bunăstarea lor materială şi mentală. Cu toate acestea, în orice caz se menține instinctul, natura predominantă a acestei clase sau impregnarea grupului-suflet în care ființa s-a proiectat ca să se exprime.

Este clar că unii voiau să mențină aceste creaturi în stare de sclavie, să le păstreze ca roboți pentru a-i folosi după placul lor, pentru plăcerea şi comoditatea lor, în timp ce ceilalți încercau să le ajute dezvoltarea, să le facă să acceadă la niveluri de conştiință mai ridicate. Au izbucnit discuții şi conflicte, vrând să se ştie dacă acele „lucruri" trebuiau să fie exploatate sau făcute egale cu cei care beneficiau de capacități de înțelegere spirituală.

„Lectura" pe care am citat-o explică mai bine diferența de atitudine dintre fiii Legii lui Unu şi fiii lui Belial, diferență pe care am putea să o comparăm cu cea care există astăzi între „discipolii lui Hristos" şi „discipolii propriului eu". Paragraful următor, extras din aceeaşi „lectură", arată foarte bine că problema nu s-a schimbat de milenii şi rămâne în continuare de rezolvat:

Căci, cum este cazul încă şi astăzi, această declarație făcută şi aceste influențe stabilite, fie pentru construcție fie pentru distrugere, depind de spiritul în care declarația a fost făcută.

Altfel spus, cu ce spirit vă declarați? Cel care este conform cu conştiința universală, legea dragostei? Sau cel al urii, al discordiei, al egoismului, care aduce sau produce poverile cu care vă încarcă semenii voştri?

Căci legea dragostei este imuabilă; cum acționați față de cele mai mici creaturi, aşa acționați față de Creatorul vostru. (2464-2,13 noiembrie 1942)

Următoarele trei „lecturi" dezvoltă aceste concepte. Ele sunt caracteristice şi pentru logica informațiilor furnizate de Edgar Cayce. Una a realizată făcută în ianuarie 1944, alta, în iunie, acelaşi an, iar a treia, zece ani mai înainte. Totuşi, ele fac atât de clar aluzie la aceeaşi epocă a Atlantidei, încât ar fi putut să fie pronunțate în aceeaşi zi. Această continuare în idei autentifică cel mai bine uluitoarele descrieri provenite din subconştientul lui Cayce.

[...] *în Atlantida, în timpul celei de a doua divizări a pământurilor* [entitatea era] *printre copiii Legii lui Unu, dar practica multe dintre activitățile fiilor lui Belial. După cum ordonau cei care deținеau autoritatea, nu trebuia să existe amestecuri între grupuri, nici tentative de a stabili, de a utiliza vlăstare ca animale de povară sau muncitori în uzine.* (5245-1, 3 iunie 1944)

[Solicitantul], *preot al Legii lui Unu, s-a ridicat împotriva unui popor care se lăsase antrenat spre plăcere.*

Asta se petrecea în timpul în care Atlantida se divizase în insule. Când a avut loc lupta între eternele Legi ale lui Unu şi adoratorii lui Belial - cei care nu căutau decât satisfacerea dorinţelor fizice, cei care venerau avuţia şi plăcerile unei lumi materiale. (640-1,22 august 1934)

[...] *în Atlantida, în perioada celei de a doua revolte, când fiii lui Belial şi fiii Legii lui Unu au adus acele mari schimbări în aplicarea Legii lui Unu, în beneficiul material al unor privilegiaţi.* (3654-1,22 ianuarie 1944)

Această a doua perioadă de distrugere nu a nimicit toată Atlantida, dacă e să dăm crezare „lecturilor" lui Edgar Cayce. Pământul a fost divizat în insule. Unele populaţii au pierit, altele au emigrat, dar mulţi au rămas şi, o vreme, lucrurile s-au liniştit. Civilizaţia a continuat să se dezvolte, căci electricitatea este menţinută, precum şi folosirea energiei atomice.

Poate că în această epocă s-a produs deplasarea polilor, căci transformări climatice, trecând de la temperat la torid, sunt sugerate de cuvintele: „Schimbarea activităţilor pământului însuşi".

[...] *pe acest pământ cunoscut astăzi sub numele de Atlantida, în cursul acelor zile în care unii se străduiau să calmeze spiritele, să aducă ordine în haosul provocat de forţele distrugătoare care declanşaseră erupţiile. Acele erupţii divizaseră pământurile şi schimbaseră regiunile temperate în ţinuturi toride...* (884-1, 9 aprilie 1935).

Alte „lecturi" făcute la o distanţă de câţiva ani se referă în mod indiscutabil la aceeaşi epocă. Progresul

ştiinţific este indicat prin aluzii la „forţele electrice” şi la razele radioactive. Şi este iar vorba despre „lucruri”.

[...] *pe pământ atlant, când au avut loc acele tentative pentru încurajarea activităţilor populaţiei, după a doua revoltă sau distrugere a pământului Sau continentului,* (entitatea) *aplica materialmente electricitatea sau forţele electrice*. (1861-2, 23 noiembrie 1939)

[...] *în Atlantida, în acea epocă de redresare, după a doua distrugere*. (5096-1,18 aprilie 1944)

[...] *pe pământ atlant, exact după a doua diviziune a pământurilor, din cauza folosirii proaste a legilor divine, împotriva acelor lucruri ale naturii şi ale pământului; când a avut loc a doua erupţie din cauza folosirii, a doua oară, a acelor influenţe făcute pentru dezvoltarea omului, dar care deveneau forţe distrugătoare pentru om, când erau prost aplicate*. (1908-1, 27 noiembrie 1936)

În Atlantida, în acele perioade între a doua şi ultima distrugere, când a existat un mare antagonism între fiii lui Belial şi fiii Legii lui Unu, [entitatea era] *o preoteasă pentru muncitori, care s-a străduit să convingă populaţiile să recunoască şi să ajute muncitorii, aceia care erau consideraţi de mulţi mai curând nişte „lucruri” decât suflete individuale*. (1744-1,12 noiembrie 1938)

Acest ultim extras ne duce cu gândul la sfârşitul civilizaţiei atlante şi la distrugerea finală a ultimelor insule, resturile unui mare continent.

Cred că este vorba aici de distrugerea despre care vorbeşte Platon. Supravieţuitorii unei mari civilizaţii, pe vremuri înfloritoare, capabilă încă de progrese ştiinţifice

remarcabile, erau copleşiți de egoism, de lipsă de omenie, probleme de care acea civilizație suferea de la începutul timpurilor.

În realitate, problemele pe care trebuie să le înfruntăm astăzi nu se deosebesc deloc de acelea cărora omul a trebuit să le facă față când s-a proiectat pentru prima dată în materialitate.

DISTRUGEREA FINALĂ

Un mare număr de „lecturi de viață” vorbesc despre ultima distrugere a Atlantidei din acea epocă şi de activitatea paralelă în Egipt. Aproape jumătate dintre ele se referă la această perioadă. Există mai multe motive. Cel mai important, probabil, este că Edgar Cayce, conform „lecturilor” propriei sale vieți, se încarnase în Egipt în acele timpuri.

„Lecturile” făcute pentru apropiații lui Cayce, rude sau prieteni, dezvăluie faptul că şi ei trăiseră în Egipt cam în aceeaşi epocă, şi aceste asocieri egiptene le influența existența actuală, după cum dovedeşte extrasul următor:

Î.6: Am cunoscut într-o viață anterioară persoane cu care sunt în legătură în viața mea prezentă?

R.6: Ne regăsim totdeauna. Întâlnim puține persoane din întâmplare, şi toate au participat la existența noastră, într-o viață sau alta. Le datorăm sau ele ne datorează nouă anumită considerație. (3246-1)

Astfel, după Edgar Cayce, este foarte probabil să fi cunoscut în viețile noastre anterioare pe cei mai mulți oameni cu care suntem asociați în viața actuală.

Numeroase „lecturi” ce menționează Atlantida sunt consacrate unor evenimente survenite în Egipt, având legătură cu atlanții emigrați în timpul ultimei distrugeri a insulelor. Cele câteva citate extrase din numeroasele „lecturi” referitoare la preistoria egipteană indică data aproximativă a acestui ultim cataclism atlant şi faptul că, la fel ca în trecut, locuitorii au fugit spre diferite țări, în

est şi în vest. Aceste timpuri sunt atât de îndepărtate (mai bine de 10.000 de ani), încât nu a ajuns până la noi nici un fel de document scris. Dacă există, rămâne să fie descoperit, sau nu am ştiut noi să le descifrăm.

Unele „lecturi", ca aceasta, nu menționează decât a treia şi ultima distrugere:

[...] *pe pământ atlant, înainte de a treia distrugere,* [entitatea] *îl ajuta pe Alta, scribul, să scrie istoria acestei țări.* (339-1, 27 mai 1933)

Altele, mai specifice, dau date, nume de locuri spre care au fugit atlanții, ca să scape de dezastrul iminent.

[Solicitantul trăia] *în Atlantida, în perioada distrugerii țării. A plecat spre Egipt, dar a ajuns în Pirinei, care sunt acum pe pământ francez şi spaniol. La Calais, pe falezele de cretă, încă se mai pot vedea urmele însoțitoarelor entității, care țineau să facă un templu şi un centru de activitate pentru fidelii Legii lui Unu. Entitatea a înființat o bibliotecă de ştiință în 10.300 î.Hr., în locul care avea să devină Alexandria, în Egipt.* (315-4,13 iunie 1934)

Să se observe data relativ precisă şi acele „urme în falezele de cretă" de la Calais care există astăzi (sau care existau cel puțin în iunie 1934, când a fost făcută „lectura".)

Ultimul exod al atlanților pare să fi fost organizat. El s-a derulat pe o perioadă de timp mai lungă decât o indică Platon, după cum dovedesc aceste două extrase din „lecturi" făcute la un interval de trei ani:

Când copiii Legii lui Unu au înțeles că pământurile din Poseidia-Atlantida aveau să fie definitiv înghițite de ape,

mulți dintre şefi au emigrat spre diferite țări străine. (1007-3, 26 iunie 1938)

[...] *pe pământ atlant, când a avut loc scufundarea insulelor, fusese anunțat că cei care voiau sau trebuiau să fie salvați vor avea de călătorit spre diferite centre, pentru care conducătorii primiseră paşapoarte.* [Entitatea era] *printre cei care au sosit la început în ceea ce astăzi este țara Pirineilor şi mai târziu s-a dus în Egipt, unde activitatea era deja înfloritoare de mulți ani de zile.* (662-2, 26 iunie 1935)

Nu toți atlanții au luat calea Europei sau Africii. Mulți, după „lecturile de viață", au emigrat spre vest şi spre Americi.

Faptul este dezvăluit în aceste două „lecturi , făcute la un interval de cinci ani, care fac aluzie la migrațiile spre vest ale celor care voiau să scape de ultima distrugere a Atlantidei.

[...] *pe pământ atlant, în acele perioade când se derulau activitățile care au dus la ultima distrugere, provocată de războiul intre fiii Legii lui Unu şi fiii lui Belial,* [entitatea] *se afla printre cei care aveau să ajungă pe pământul Yucatanului şi să devină încarnări maya.* (1599-1, 28 mai 1938)

[...] *pe pământ atlant, în timpul ultimelor tulburări ale Pământului şi la dispariției insulelor Poseidiei.* [Entitatea era] *printre cei care au plecat spre ceea ce a fost cunoscut mai târziu sub numele de țara Inca sau pământul peruvian, cum este numit în prezent.* (3611-1, 31 decembrie 1943)

Extrasele următoare ne fac să presupunem că vom descoperi într-o zi o relatare oarecare despre aceste migrații:

[...] *în Atlantida, când a avut loc distrugerea finală a pământurilor,* [entitatea] *a sosit în ceea ce avea să se numească țara Maya sau ceea ce este azi Yucatan. Entitatea a fost prima care a trecut marea cu avionul sau maşina aeriană din acea epocă.* (1710-3,12 aprilie 1939)

[...] *în țara numită azi Yucatan, când s-au stabilit populații venind din Atlantida, entitatea era scrib sau grefier într-un templu. Se afla deseori în opoziție cu autoritățile; când a fost luată decizia, de către majoritatea populației, de a se alătura migrației spre regiunile care astăzi fac parte din Arizona, entitatea a ales să rămână* [...] *poate că într-o zi vor fi descoperite scrieri.* (5245-1, 3 iunie 1944)

[...] *pe pământ atlant, în perioada exodului dinaintea distrugerii finale,* [entitatea] *coordona activitățile de plecare, a călătorit în America Centrală, unde unele temple sunt descoperite astăzi... a început să practice incinerarea; poate că se va descoperi cenuşă într-unul dintre templele pregătite în acest scop.* (914-1,1 mai 1935)

* * *

În perioada acestor „lecturi", se considera, în general, că omul nu trăia în America decât de câteva mii de ani. Această ultimă „lectură" a fost făcută în 1935. La 10 februarie, acelaşi an, *Washington Healad* publica un articol pe o pagină întreagă, consacrat recentelor descoperiri ale lui F. A. Mitchell-Hedges, explorator

britanic de renume, membru al Comisiei Maya de la British Museum, care descoperise vestigiile unei civilizații necunoscute în insulele situate în largul Americii Centrale. Această civilizație, spunea el, „ar putea foarte bine să fie cea a legendarei Atlantida”. British Museum s-a ferit să facă vreo aluzie la „legendara Atlantida”, dar a declarat oficial că era vorba despre o „cultură foarte veche, care s-a ramificat în toată America Centrală”. Muzeul Indian din America, înființat de Heye, la New York, a fost interesat de aceste descoperiri, şi conservatorul său i-a scris lui Mitchell-Hedges:

„Observațiile dumneavoastră şi explorările americane oficiale în Nicaragua dovedesc în mod incontestabil că, în vremuri foarte îndepărtate, o mişcare terestră de o amploare extraordinară şi de forță de cataclism s-a produs probabil în această parte de lume, iar săpăturile dumneavoastră au scos la lumină vestigiile unei civilizații preistorice, care exista înainte de aceste cataclisme. Descoperirile dumneavoastră deschid perspective încă necunoscute despre vechile civilizații ale continentului american”.

La 4 octombrie 1959, *New York Herald Tribune* anunța descoperirea unui nou sit arheologic în Anzi, în Columbia, conținând statui insolite, care prezentau „un mister arheologic, căci nici o legătură cronologică sau culturală nu a putut să fie stabilită cu vechile civilizații cunoscute”.

San Jose News din 13 februarie 1964 publica un articol care relata despre descoperiri făcute în valea de la

Teotihuacan, la vreo două sute de kilometri sud de Mexico. Fuseseră scoase la lumină mai multe niveluri de locuințe, datele stabilite cu radiocarbon fixând perioadele cele mai vechi la 7.200 î.Hr. Dar profesorul Mac Neish, arheolog şi preşedinte al fundației Robert S. Peabody, nu se temea să afirme că primii ocupanți trebuie să se fi găsit în regiune cu trei-patru mii de ani mai înainte, adică între 10.000 şi 11.000 î.Hr.

Un articol despre vechile civilizații americane, a apărut în *New York Times,* la 3 decembrie 1961. În el, W.P. Luce evocă o croazieră aeriană deasupra vechilor ruine din Mexic şi descrie un sit arheologic situat la cincizeci de kilometri de Mexico, atât de vechi, încât mulți azteci nu ştiau nimic despre originea lui. Este vorba de Teotihuacan şi Piramida Soarelui. Piramida şi clădirile din jur erau în ruine de câteva secole înainte de sosirea lui Cortes. Piramida a fost restaurată: este înaltă cât un turn de douăzeci de etaje. Din vârful ei, privirea cuprinde o vale admirabilă, plină de vestigii ale civilizației de la Teotihuacan, pe vremuri înfloritoare. Locuitorii ei erau mari artişti, sculptori, pictori, arhitecți, ingineri. După Luce, efigiile şarpelui cu pene sunt sculptate cu tot atâta talent ca garguiele catedralei Notre-Dame din Paris. Dispunerea citadelei şi a clădirilor care o flanchează demonstrează un simț remarcabil al proporțiilor. Totuşi, aceste ruine mai mult stârnesc întrebări decât oferă răspunsuri. Nimeni nu ştie cine le-a construit, nici ce s-a întâmplat cu constructorii lor.

* * *

„Lectura” următoare pune într-o lumină nouă originea strămoşilor incaşilor, mayaşilor, aztecilor, precum şi a altor culturi vechi din America Centrală şi America de Sud. Ea indică faptul că a existat o convergență a numeroase influențe asupra acestor regiuni, venind din Atlantida, din Pacific, găsindu-se, după câteva mii de ani, chiar şi o influență mozaică. După toate aparențele, constructorii muncelelor descoperite în Statele Unite veniseră din America Centrală.

Î.: Ne puteți prezenta o imagine istorică asupra originii şi dezvoltării civilizației maya, răspunzând la întrebările puse?

R.: Da. Aducând lămuriri asupra civilizației în această parte de lume, este bine să ne amintim că mai multe documente au fost sau vor fi găsite, pe măsura derulării cercetărilor şi explorărilor. Ceea ce vom găsi deosebit de interesant va fi ceea ce va depăşi civilizația aztecă, atât de nemilos distrusă sau întreruptă de Cortez.

Înainte de asta, avem mai curând o combinație de surse sau o civilizație superioară, care era influențată de forțe care proveneau din alte locuri, alte surse, după cum vom vedea sau vom stabili.

Din epoca şi timpul numărat astfel ca în prezent, trebuie să venim înapoi la 10.600 de ani înainte ca Prințul Păcii să sosească pe Pământul Făgăduinței, şi vom găsi o civilizație tulburată de corupția din interior în aşa măsură, încât elementele s-au unit ca să aducă devastarea la un popor adulter cu gât rigid.

Cu al doilea şi al treilea cataclism în Atlantida, vedem că indivizii au părăsit aceste pământuri şi au venit în această regiune deosebită, vizibilă încă şi astăzi.

Dar, înțelegeți bine, suprafața era foarte diferită de ceea ce se poate vedea în prezent. Căci, în loc de un climat tropical, țara era mai curând o zonă temperată şi cu totul variată... Şi urmărind o astfel de civilizație, ca pentru a-i face o prezentare istorică, va fi mai uşor să înțelegem dacă ne consacram activităților unui individ sau ale unui grup, şi modului în care contribuiau la această civilizație. Această metodă, deci, nu permite o relatare istorică completă a faptelor, ci mai curând a activităților unui individ şi ale tovarăşilor lui sau ale celor care şi-au ales pe unul de-al lor ca şef.

Astfel, cu resturile civilizației din Atlantida (mai exact, din Poseidia), Iltar, cu un grup de însoțitori, care erau din casa lui Atlan, partizani ai cultului lui UNU, în total zece indivizi, au părăsit acest pământ numit Poseidia şi au plecat spre vest, intrând în această regiune care este astăzi o parte din Yucatan. Şi acolo a început, amestecată cu influențele popoarelor indigene, dezvoltarea unei civilizații care a progresat aproape în acelaşi mod cum făcuse pe pământul atlant. Alții au părăsit țara mai târziu. Alții au plecat mai devreme. Au mai fost şi tulburările şi cataclismele de pe continentul Mu sau Lemuria, şi acestea au avut şi ele partea lor în schimbare sau a existat introducerea credințelor lor în diferite religii ale țării, care era cu mult mai mare înainte de ultima distrugere a Atlantidei sau a insulelor scufundate mai târziu, căci,

atunci, o mare parte dintre coastele Americii Centrale şi ale Mexicului au fost schimbate astfel încât au luat forma şi traseul pe care le vedem astăzi.

Primele temple ridicate de Iltar şi însoţitorii săi au fost distruse în această perioadă de schimbare fizică a contururilor acestui pământ. Ceea ce este descoperit în acest moment, şi o parte deja descoperită, care fusese părăsită de câteva secole, prezentau atunci o combinaţie sau amestec din acele popoare venite din Mu, Oz şi Atlantida. (5750-1,12 noiembrie 1933)

Dacă înţeleg bine acest extras, omul emigrase în America Centrală şi America de Sud, şi în vestul Americii de Nord, venind din Atlantida şi de pe pământurile situate în Pacific. Asta se petrecea între 28.200 î.Hr. (dată a celei de a doua erupţii vulcanice în Atlantida) şi 10.000 î.Hr. (dată a distrugerii finale a continentului atlant). În cursul acestei ultime perioade de distrugere, unele regiuni locuite din America Centrală şi America de Sud, şi regiunea Caraibelor şi-au văzut topografia modificată ca să ia aspectul pe care îl are astăzi.

Locuitorii Americii Centrale sau ai Americii de Sud erau acum metisaţi, popoarele venite mai devreme din Atlantida amestecându-se cu cei veniţi din Pacific şi cu refugiaţii din ultima distrugere, după cum indică paragraful următor extras din aceeaşi „lectură”:

Astfel, [populaţia] din *aceste regiuni îşi trăgeau originea din acele popoare numite incali; şi incalii înşişi erau succesorii populaţiei din Oz sau Og, pe pământ peruvian, şi din Mu în regiunile meridionale a ceea ce*

astăzi numim California, Mexic şi New Mexico din Statele Unite.

Dar acesta nu era sfârşitul migrațiilor americane, căci aceeaşi „lectură” evocă apoi un aflux mozaic:

A mai existat încă o dată o schimbare când au sosit acele popoare după divizarea populațiilor din ceea ce se numea Pământul Făgăduinței. Astfel, putem să găsim în aceste ruine vestigii care țin de civilizațiile din Egipt, din Lemuria şi din Oz, şi mai târziu provenind chiar din activități mozaice.

Cayce vorbeşte apoi despre tipul de ruine ce caracterizează fiecare dintre aceste epoci. Unele pietre circulare, folosite pentru ceremonii religioase, datează din perioada primilor descendenți ai atlanților.

Piramidele şi altarele plasate la poarta templelor s-ar datora altor grupuri etnice. Mai târziu, mult mai târziu, ar fi existat influențe iudaice sau mozaice.

Acest aflux de grupuri diferite a avut ca rezultat o civilizație amestecată, care s-a dezvoltat în Yucatan şi în munții Mexicului, nu departe de amplasamentul actual al oraşului Mexico. Unele dintre aceste popoare au emigrat mai departe, spre sud-vestul viitoarelor State Unite. Altele, mai târziu, s-au instalat mai la nord şi la est, şi sunt cunoscute sub numele de „constructorii de mungele”.

Vom găsi o confirmare a declarațiilor lui Edgar Cayce în *Encyclopedia Britannica* (vol. 12, 1954: „Indienii din America de Nord”):

„Indianul din America de Nord nu rezistă, după toate aparențele, caracteristicilor unei rase omogene... pare probabil că populare continentului american s-a făcut în cursul unui timp destul de lung, în valuri de migrații succesive. În plus, aceste valuri succesive erau în mod incontestabil formate din popoare de origini diferite, care aveau cu siguranță limbi şi obiceiuri diferite, şi chiar un fizic diferit”.

Dacă ne referim din nou la *Cartea populației hopi* a lui Frank Waters, distrugerea celei de a treia lumi din legendele hopi seamănă aproape perfect cu scufundarea finală a Atlantidei. Miturile şi legendele hopi descriu această a treia lume în detaliu, vorbind despre o demografie galopantă, despre crearea unor mari oraşe noi, despre arte înfloritoare. Un trib realizase un *patuwvota* (scut din piele) care putea să zboare în aer, transportând persoane, şi care era folosit pentru război. Populația a devenit atât de coruptă, încât această lume a fost distrusă, de data asta de un potop gigantic. „Valuri mai înalte decât munții s-au revărsat asupra țării şi continentele s-au rupt şi s-au prăbuşit în fundul mărilor”. Unii s-au salvat navigând din insulă în insulă, până când au ajuns într-o țară mare. Legendele hopi evocă şi migrația a diferite clanuri. În simbolurile gravate sau sculptate, în povestirile transmise din generație în generație, găsim indicații conform cărora strămoşii populației hopi erau înrudiți cu constructorii de mungele şi că diferite triburi sosiseră în sud-estul Statelor Unite, venind din zone situate mai la sud. *Cartea populației hopi*,

publicată în 1963, confirmă în mod ciudat unele revelații făcute douăzeci sau treizeci de ani mai înainte de către Edgar Cayce în „lecturile” sale.

Volumul 15 al aceleiaşi *Encyclopedia Britannica* ne spune că acei constructori de mungele erau locuitori preistorici ai Americii. Unii dintre aceşti tumuluşi sunt de o mărime impresionantă. Există unul în Ohio, care reprezintă un şarpe şi are o lungime de 410 metri. Maxilarele şarpelui sunt late de peste 25 de metri; corpul este gros de 10 metri şi înalt de 1,60 metri. Alte mungele, în Wisconsin, reprezintă păsări, mamifere şi şopârle gigantice. Încă nu ştim semnificația acestor tumuluşi, care ar fi totemici. Mai există şi alții, de tip diferit, în Tennessee, lângă morminte. Un examen al osemintelor, îndeosebi al craniilor găsite în aceste necropole, dovedeşte că oamenii din epoca de piatră nu făceau parte toți din aceeaşi rasă.

„Lectura” citată mai sus, referitoare la primii locuitori ai Americii, pune un anumit număr de întrebări rămase fără răspuns, dar descoperiri recente deplasează din ce în ce mai departe în timp prezența omului în Americi şi aduc dovezi ale unei intercomunicări precolumbiene între emisfere. Rezultatele acestor expediții şi acestor cercetări ştiințifice nu vor putea să-i surprindă pe cei care au studiat dosarele ARE, căci Edgar Cayce dezvăluise aceste fapte în „lecturile” făcute în urmă cu mai bine de treizeci de ani!

În numărul din 28 aprilie 1967 din *New York Times,* un articol era consacrat scoaterii la lumină - în cursul

unei expediții arheologice organizate de savanți americani şi mexicani la Puebla, oraş situat la aproximativ 150 km sud-est de Mexico - a unor unelte de piatră „care nu seamănă deloc cu obiectele de aceeaşi natură deja descoperite în „Lumea Nouă", şi, în unele straturi geologice, a unor fosile de animale din era glaciară (antilope, un lup, cai, cămile şi leneşi). Osemintele şi uneltele erau acoperite de un strat de cenuşă, provenind de la erupția lui Ixtacihuatl, celebrul vulcan mexican. Testele cu carbon 14, făcute de Departamentul de Geologie al Statelor Unite, asupra unui copac calcinat, situează această erupție la mai bine de 40.000 de ani în urmă. Cochiliile de melci şi de scoici, descoperite în alt strat vecin, care se crede a fi contemporan cu osemintele şi uneltele, au fost datate cu carbon 14 la aproape 35.000 de ani şi chiar mai mult.

Unul dintre arheologi a răspuns la o întrebare a reporterului de la *Times*. „încă nu cunoaştem originea popoarelor care au putut să trăiască în aceste regiuni".

Aceeaşi „lectură" (5750-1) se termină cu o profeție, ca răspuns la o întrebare:

Î.4: în ce piramidă, în ce templu am putea găsi documentele despre Atlantida, menționate în „lecturile" făcute în aprilie 1932?

R.4: După cum a fost spus, acest templu a fost distrus în timpul ultimei distrugeri a Atlantidei. Totuşi, nu sunt departe timpurile în care se vor produce schimbări, şi poate că se vor găsi acele trei locuri, care se vor deschide pentru aceia care sunt inițiați în cunoaşterea Dumnezeului unic.

Templul lui Iltar va ieşi la lumină. Va avea loc şi deschiderea templului sau sala arhivelor din Egipt, iar acolo se vor găsi aceste documente, care au fost ascunse în inima pământului atlant, fiind păstrate de aceşti inițiați. Aceste documente sunt Unu. (5750-1,12 noiembrie 1933)

Descoperirea unor scrieri, având legătură directă cu Atlantida şi răsturnând ideile preconcepute, ar trebui să aducă dovada veridicității „lecturilor" lui Edgar Cayce.

* * *

Unii atlanți s-au refugiat în Egipt, dar alții au plecat mai întâi spre acele pământuri care au devenit Spania şi Portugalia, şi s-au instalat la început în Pirinei, după cum indică unele „lecturi", făcute într-un interval de zece ani.

[Entitatea se afla] *pe pământ atlant, când s-a aflat de iminenta distrugere a acestei țări şi când populația a încercat să fugă. Entitatea era dintre cei care au plecat în Egipt.* (708-1, 25 octombrie 1934)

[Entitatea se afla] *printre atlanții care au sosit în Egipt şi au călătorit spre ceea ce este azi o regiune din Portugalia sau din Pirinei, unde se stabiliseră deja atlanți şi construiseră temple.* [Entitatea] *a participat la decorarea templelor.* (1123-1,19 februarie 1936)

[Solicitantul se afla] *în Atlantida când pământurile s-au divizat [...] printre cei care au plecat spre ceea ce astăzi este un pământ spaniol; în timp ce mulți au plecat în Egipt, entitatea a rămas în Pirinei, ca să propage credința şi care avea să susțină popoarele până când hoardele, venite din Africa, s-au revărsat asupra lor ca să le distrugă.* (3541-1,10 ianuarie 1944)

[...] în *Atlantida, în timpul în care domnea discordia, când mulți plecau spre țări străine,* [entitatea] *un matematician, aplecat în Pirinei, a călătorit pe calea aerului şi a ajuns mai târziu în Egipt.* („Lectura" semnalează faptul că această persoană a cunoscut mai târziu celebritatea, după ce a construit baraje pe Nil.) (2677-1, 27 ianuarie 1942)

Distrugerea finală a Atlantidei, sau a insulelor care reprezentau ultimele vestigii ale vechiului continent, a putut să fie bruscă şi violentă, dar este evident că populația a fost avertizată dinainte despre cataclism. „Lecturile" individuale ale lui Edgar Cayce fac aluzie la un exod organizat. Supraviețuitorii au încercat să-şi continue modul de viață în alte locuri, după cum indică diferitele ocupații menționate în „lecturile" referitoare la această epocă.

[Entitatea] *a condus populația din Atlantida în Egipt, înainte de distrugerea finală, şi lucra ca să împodobească clădirile şi templele cu pietre prețioase.* (955-1, 20 iulie 1935)

[...] *printre cei care au călătorit, din Atlantida în Egipt, entitatea era atunci foarte tânără, a ajutat la dezvoltarea şi la aplicarea unor metode mecanice pentru tăierea pietrei etc.* (1177-1)

[...] *printre cei care au sosit din Atlantida* [în Egipt], *entitatea comanda o flotă sau vase şi a explorat coastele şi fluviile.* (791-1)

[Entitatea] *a ajuns în Egipt, venind din Pirinei, unde s-a dus cu ultimii refugiați atlanți.* (1458-1)

Solicitantul se afla pe pământ egiptean când au sosit cei care căutau ajutor şi refugiu, după distrugerea haotică a ţării lor. Entitatea făcea parte dintre cei care veniseră din Atlantida şi care au ajutat la restabilirea religiei şi reconstruirea templelor, căci entitatea făcea parte dintr-o familie fidelă Legii lui Unu. (439-1, 13 noiembrie 1933)

Găsindu-se pe pământ atlant, în timpul disensiunilor dinaintea ultimei distrugeri a ţării, [entitatea] *a ales să urmeze grupurile care plecau în Egipt, fiind atunci chimist, a ajutat ca pământurile Nilului să devină mai fertile.* (1842-1, 14 martie 1939)

Ca să alegem mai bine extrasele din „lecturi" referitoare la această perioadă, ar fi bine să ne facem o idee despre istoria Egiptului în acea epocă.

Dacă ne luăm după informaţiile şi dezvăluirile aduse de un anumit număr de „lecturi" individuale sau generale, referitoare la această perioadă, s-ar părea că între 11ş000 şi 10ş000 î.Hr., un trib, venit din Carpaţi, a invadat şi a cucerit Egiptul. Unul dintre şefii acestui trib era un preot pe nume Ra-Ta. Acest Ra-Ta era Edgar Cayce (sau Edgar Cayce era acest Ra-Ta). În Egipt, învăţătura religioasă a lui Ra-Ta a câştigat mulţi discipoli. Totuşi, existau deja o anumită tensiune politică, probleme sociale, conflicte între clasele conducătoare şi indigenii din Egipt. Ra-Ta a fost prins în aceste intrigi, a fost exilat pentru nouă ani, fixându-i-se reşedinţa în acea regiune care este astăzi Abisinia.

În timp ce acest haos politic atingea culmea, au început să sosească refugiaţii din Atlantida. Atlanţii, mai

avansați din punct de vedere ştiințific, şi-au dat seama că nu aveau mare lucru în comun cu locuitorii Egiptului şi s-au străduit să se instaleze de bine de rău, recreând modul lor de viață şi propriile obiceiuri. Şefii clasei conducătoare din Egipt şi „liderii" clasei muncitoare au înțeles curând că aceşti atlanți, cu cunoştințele lor ştiințifice superioare şi modul lor de viață religios sau social, în întregime diferit, reprezentau un pericol. Trebuia aşadar căutat un nou şef, în jurul căruia poporul va putea să se ralieze, ca să facă față pericolului şi să canalizeze puterea atlanților spre căi constructive.

Sperând că vor pune oarecare ordine în haos, conducătorii egipteni au luat hotărârea să-l recheme pe preotul exilat. Se părea că numai el ar fi capabil să coordoneze activitățile tuturor acestor grupuri aflate în conflict. Ra-Ta s-a întors deci şi, cu ajutorul atlanților şi al indigenilor, a reuşit să instaureze o perioadă de pace, de progres şi de dezvoltare mentală, spirituală şi fizică.

S-au înființat atunci spitale, instituții terapeutice (numite Templul Sacrificiului şi Templul Frumuseții), care funcționau probabil ca serviciile psihiatrice din spitalele noastre moderne. Poporul beneficia astfel de tratamente mentale sau fizice. Este posibil ca în acea epocă să mai fi existat dintre acei sclavi numiți „lucruri" sau „automate", cu mentalitatea subdezvoltată, care sufereau de diformități fizice ce îi lega de lumea animală. Poate aveau solzi, pene, coadă. Erau supraviețuitorii acelor timpuri în care sufletele se proiectaseră în materialitate în scopuri egoiste şi creaseră atât monştri,

cât şi oameni. După toate aparenţele, aceste centre de terapeutică psihică şi fizică au făcut mult bine. A fost şi o epocă de schimburi internaţionale de idei, de cunoştinţe şi de învăţături. Puţinele date oferite, referitoare la această epocă, indică faptul că toate astea se petreceau între 11.000 şi 10.000 î.Hr.

Numeroase „lecturi" fac aluzie la încarnări în Atlantida sau în primele timpuri ale istoriei Egiptului antic, la migraţii, la chemarea înapoi a preotului Ra-Ta, la Templul Sacrificiului, la Templul Frumuseţii, la corelarea activităţilor. Numeroase extrase din „lecturile" făcute la distanţă de mulţi ani permit o confirmare a detaliilor. Nu putem dovedi în mod categoric că este vorba de realitate şi nu de ficţiune, dar nimic nu ne permite să le negăm veridicitatea. Şi Edgar Cayce a spus, de mai multe ori, că documente şi arhive ale vechii civilizaţii atlante există *cu adevărat*. Deoarece nu s-a înşelat niciodată în previziunile sale, n-am fi deloc surprinşi dacă aceste documente vor fi descoperite într-o zi.

Să ne ocupăm acum de „lecturile" care fac aluzie la migraţiile spre Pirinei şi Egipt.

[Entitatea locuia] *în Egipt, dar provenea din ceea ce astăzi este Spania sau ţinutul Pirineilor. Plecase mai târziu spre Egipt. După ce s-a stabilit coaliţia între poporul egiptean şi cel atlant, a ajutat la îndrumarea spirituală a diferitelor grupuri.* (2916-1, 11 februarie 1943)

[Solicitantul trăia] *pe pământ spaniol, când acolo se aflau cei care erau interpreţii sigiliului datorită căruia elementele erau folosite ca surse de căldură, de energie şi*

de electricitate. Astfel, nimic din ceea ce serveşte astăzi la confortul modern nu era necunoscut sau misterios, chiar dacă nu era bine înțeles; căci entitatea ştia să refacă toate astea. (3574-2,20 ianuarie 1944)

[...] era *în Egipt pe timpul când se adunau cei care fugiseră de pe acele pământuri distruse sau Atlantida. Entitatea a convins un mare număr de persoane să păstreze rețetele, desenele, planurile etc. Aceştia au fost primii care le-au adus egiptenilor indigeni ideea unui limbaj scris.* (516-2,24 februarie 1934)

Sunt menționate numeroase ocupații, care indică un grad avansat de civilizație.

[...] *ajunsă foarte tânără în Egipt, venind din Atlantida,* [entitatea] *a devenit ceea ce ar fi astăzi un profesor de teste psihologice.* (1751-1,18 noiembrie 1938)

[...] *un atlant venit în Egipt, care se ocupa cu modele de haine şi de confortul casei.* (1120-1,13 februarie 1936)

Conform „lecturilor", mulți egipteni din acel timp erau deficienți (mental, moral sau fizic).

[...] *pe pământ egiptean, când au sosit acele populații refugiate din Atlantida,* [entitatea] *era al treilea copil atlant născut în Egipt, şi pentru mulți, pentru mulți indigeni, mulți dintre cei care urmau învățăturile lui Ra-Ta, era o curiozitate, căci copilul era perfect: corp, formă, culoare.* (3645-1,15 ianuarie 1944)

[Era] *venit din Egipt, când copiii Legii lui Unu au înțeles că pământul Poseidiei sau Atlantida avea să fie distrus.* (Această „lectură" menționează şi învățătura unui preot,

precum şi construirea de temple ale Sacrificiului şi ale Frumuseții.) [...] *acestea* [templele] *ofereau mijlocul de curățire a corpului şi spiritului, cum ar face azi o şcoală sau un spital.* (1007-3,26 iunie 1938)

[Entitatea se afla] *printre atlanții care au venit din Egipt, în timpul reîntoarcerii preotului şi al instaurării legii penale, precum şi a legilor morale şi spirituale.* (1007-1,20 septembrie 1935)

Extrasele următoare evocă exilul şi rechemarea preotului. Să se observe omogenitatea afirmațiilor în „lecturi" făcute pentru indivizi diferiți, la o distanță de câțiva ani.

[...] *în Egipt,* [entitatea era] *unul dintre gardienii trimişi cu preotul acolo unde este astăzi pământul Abisiniei, în timpul celor opt ani de exil al acestui preot.* (1650-1,29 iulie 1938)

[Venită] *în Egipt pe vremea tulburărilor, a exilului preotului şi a reunirii refugiaților atlanți,* [entitatea] *a ajuns din țara părților sau din Persia, de unde proveneau cuceritorii Egiptului de atunci.* (1472-1, 6 noiembrie 1937)

[...] *în Egipt* [entitatea] *s-a ocupat mai ales de unificarea țării, chemându-l pe preot, şi acceptând şi autorizând activitățile celor care veniseră din Atlantida.* (1767-2, 8 ianuarie 1939)

[...] *în Egipt, pe timpul când se ducea muncă de lămurire cu regele ca să-l cheme înapoi pe preot,* [entitatea] *a ajutat la realizarea legăturilor între atlanți şi populația indigenă, pentru a hotărî rechemarea preotului.* (2834-1,27 octombrie 1942)

Extrasul următor, luat dintr-o „lectură” făcută unui grup (în componența căruia se aflau unele persoane ce fuseseră cu Edgar Cayce în timpul încarnării sale egiptene), oferă detalii şi mai ample despre chemarea preotului şi evenimentele din Egipt la acea epocă.

Când atlanții din acel timp de încarnare au început să influențeze viața spirituală şi morală a egiptenilor, în timpul acelor tulburări care au izbucnit în urma revoltelor, după cum s-a spus, s-a întâmplat ca poporul - îndeosebi indigenii şi cei care fuseseră partizanii ideilor preotului - să dorească rechemarea celui exilat, ca să se ajungă la o înțelegere mai bună. Căci şefii şi conducătorii indigeni, în special, înțelegeau că propriile lor activități sau reprezentarea în viața spirituală, morală şi religioasă vor fi distruse dacă se adera la credințele atlanților.

Şi, aşa cum ne-am putea exprima astăzi, unii au indicat că numai preotul ar fi capabil să facă față celor mai puternici şi celor mai avansați dintre aceşti atlanți. Căci aduseseră cu ei (ca şi preotul) multe lucruri sau indivizi, sau entități, care erau fără scop, sau pur şi simplu automate, pentru muncă, sau să-i secondeze pe şefi în diferitele sfere de activitate.

Şi, după cum au descoperit indigenii, aceste ființe erau clasificate şi considerate ca un mare număr dintre autohtoni. Pentru asta, regele şi toți cei care dețineau autoritatea au fost implorați să-l cheme înapoi pe preot.

La întoarcerea preotului, a început trierea celor care trebuiau să dețină autoritatea, precum şi preceptele religioase. Şi preotul a ales entități, indivizi din toate

castele, din toate profesiunile, din toate clasele, ca să fie plasați în posturi importante pentru treburile țării, în politică sau economie.

Înțelepciunea acestei decizii - rechemarea preotului - s-a confirmat foarte repede. Nu numai că atmosfera politică s-a destins, dar preotul a înființat instituții pentru spitalizarea şi educarea „lucrurilor", acele ființe folosite drept sclavi.

Astfel, după cum a fost indicat, s-a simțit necesitatea de a crea Templul Sacrificiului, templu unde entitățile, indivizii, se puteau oferi pentru purificarea corpului lor, ca să devină adevărate entități sau suflete, care să se manifeste pe pământ cu activitatea totală a corpului, a spiritului şi a sufletului. Aceasta a fost intenția preotului, el însuşi ales pentru ca rasa pură, activitățile pure să poată să se manifeste.

Natural, aceasta a provocat multe discuții şi conflicte în rândul şefilor şi al acelor grupuri de atlanți. Astfel, după cum a fost spus, a devenit necesar pentru preot să intre în meditație, să se tragă de-o parte, să se purifice prin rugăciune constantă, căutare de sine şi deschidere permanentă spre acele forțe.

Astfel au avut loc reîntinerirea preotului, întoarcerea forței tinereții, într-o stare care permitea o mai mare activitate. Şi astfel a început o perioadă în care membrii grupului aici prezent s-au rugat şi au meditat cu entitatea; nu în comun, ci datorită propriei lor voințe de a fi unificate scopurile, dorințele. (281-43)

„Lectura” descrie apoi Templul Frumuseții şi Templul Sacrificiului:

Le putem compara cu spitalele de astăzi, unde sunt folosite mijloace operatorii pentru extirparea tumorilor, excrescențelor etc.

Templul Sacrificiului era o experiență fizică, în timp ce Templul Frumuseții se ocupa mai curând de moral sau mental, aici urmărindu-se spiritualizarea fără idolatrie şi cristalizarea activităților sau serviciilor într-un scop definit, specializare care pregăteşte unele persoane pentru activități definite. (281-43,1 noiembrie 1939)

„Lecturile” următoare fac aluzie la rechemarea preotului şi, de asemenea, la evenimentele care au precedat şi au provocat această rechemare. Fie că sunt făcute la o distanță în timp de şapte zile sau de şapte ani, ele descriu în acelaşi fel cele întâmplate în acea epocă în Egipt şi în Atlantida.

[...entitatea] *a călătorit de mai multe ori între Atlantida sau Poseidia şi Egipt, în timpul distrugerilor, când mulți indivizi sau grupuri se pregăteau să fugă din țara amenințată... Ea s-a stabilit în Egipt, după întoarcerea preotului Ra-Ta.* (423-3, 22 ianuarie 1934)

[...] *preotească a unui templu în Atlantida, când a avut loc divizarea popoarelor, datorită forțelor distrugătoare, ea a plecat în Egipt şi a contribuit la rechemarea preotului.* (1042-2,11 aprilie 1936)

Extrasele precedente şi cele care urmează, luate din diferite „lecturi de viață”, se referă în special la preotul egiptean.

Aflându-se în Atlantida, când revolta copiilor lui Belial a provocat pregătirile unui exod, în timp ce revolte şi influenţe aveau să aducă distrugerea totală, [entitatea] *a plecat spre ceea ce este astăzi o parte a Egiptului, şi mai târziu s-a instalat în Egipt, pe timpul rechemării preotului, ea a ajutat la unificarea activităţilor.* (2283-1,14 iunie 1940)

[...se afla] *în Egipt, în timpul perioadei de reconstrucţie, când preotul se întorcea ca să restabilească ordinea în haosul provocat atât de revoltele indigenilor, cât şi de activităţile tehnologice ale atlanţilor. Entitatea ajuta indivizii să devină mai buni propagatori ai familiei, dar le oferea şi sfaturi spirituale şi îi îndruma.* (2227-1, 7 iunie 1940)

Următoarele patru extrase se referă mai ales la activitatea templelor:

[...] *în Egipt, în acea perioadă de rebeliune* (aminteşte şi de exilul preotului, de sosirea atlanţilor, de rechemarea preotului şi de reconciliere), *entitatea lucra în spitale ca să aducă schimbări în fizionomia şi fizicul rasei* (2940-1, 21 martie 1943)

[...] în *Egipt* [entitatea], *foarte activă, s-a străduit să facă să se înţeleagă necesitatea reîntoarcerii preotului pentru progresul politic, material şi spiritual.* (2946-2,16 martie 1943)

[...] *pe pământ egiptean, în acele perioade de reconstrucţie; entitatea făcea parte dintre atlanţii sosiţi în ţară, dar nu avea nici o activitate în disputele care au izbucnit. Odată cu reîntoarcerea preotului şi crearea a*

diferite mijloace destinate să producă schimbarea caracteristicilor grupurilor sau indivizilor, entitatea era printre cei care interpretau aceste evenimente şi activităţi în muzică religioasă, pentru adorarea şi pentru ceremoniile din temple. (2421-2, 7 februarie 1941)

[...] *în Egipt, un autohton din această ţară, unde fusese exilat preotul, s-a reîntors cu el, a încercat să impună cântecele şi dansurile în riturile templului,* [entitatea] *a fost prima care s-a folosit de instrumente de suflat şi cu coarde, ca să acompanieze cântecele atlanţilor şi pe cele ale indigenilor, combinându-le cu practicile vesele ale ţării sale natale, ca să provoace emoţiile necesare activităţii concertate a populaţiei.* (1476-1,14 noiembrie 1937)

Deşi dezvoltarea economică nu pare să fi fost la fel de importantă în această epocă precum în timpul celei de a doua distrugeri, şi între această perioadă şi distrugerea finală, s-au păstrat totuşi vestigii ale unei anumite tehnologii.

[...] *pe pământ atlant, când a avut loc distrugerea pământurilor, când fiii lui Belial au vrut să folosească activităţile fiilor Legii lui Unu ca să-şi satisfacă egoismul şi cupiditatea, folosind metalele cele mai de jos, activităţile cele mai josnice pentru plăcerea personală a fiilor lui Belial; au folosit gazele, aerul lichid, explozibili, lucruri care aveau legătură cu forţele creatoare, dar şi distrugătoare... entitatea a studiat toate astea, şi aceste activităţi, cu cei care au însoţit-o în Egipt. A adus în Egipt şi binele, şi răul; unii indigeni şi alţii, care se revoltau împotriva regelui, au*

vrut să încerce folosirea acestor forțe fără ştirea entității. Când entitatea a aflat acest lucru, s-au cristalizat forțe contrare; odată cu întoarcerea preotului, acestea din urmă s-au transformat în forțe constructive, precum aşezăminte spitaliceşti, arta şi modul de a transporta figuri enorme de piatră etc. (2147-1,16 martie 1940)

[...] *în Egipt,* [entitatea era] *un indigen, a fost activ la reîntoarcerea preotului ca interpret al limbii atlanților şi al celei de pe pământul Gobi.* (1487-2, 28 noiembrie 1937)

[...] *de rasă atlantă, dar născută în Egipt în timpul reconstrucției, după tulburări,* [entitatea] *îi ajuta pe alții să devină emisari, se ducea în persoană în țara Gobi.* (3420-1,17 decembrie 1943)

Înainte de a cita noi extrase din „lecturi", referitoare la călătoriile îndepărtate, făcute în această epocă foarte veche, aş vrea să amintesc câteva care menționează în mod specific Templul Frumuseții şi acele instituții spitaliceşti. Aceste temple se aflau în Egipt, dar mulți atlanți participau la activitatea şi la construirea lor.

[...] *pe pământ atlant, când a avut loc distrugerea țării, în urma unei proaste folosiri a adevărurilor spirituale pentru câştiguri materiale şi dobândirea de puteri fizice.* [Entitatea] *slujea în Templul Soarelui, unde toate puterile erau folosite ca să ajute la satisfacerea dorințelor materiale, dădea instrucțiuni pentru păstrarea vieții şi pentru călătoria în alte țări. Ea a venit în Egipt şi, mai târziu, a văzut în Templul Sacrificiului şi în Templul Frumuseții perfecțiunea şi protejarea corpului chiar al acelora pe care entitatea şi tovarăşii ei îi considerau nişte*

amărâți, a înțeles că Domnul nu respectă persoana, ci îi iubeşte pe cei care îşi iubesc frații. (1152-1, 20 aprilie 1936)

[Entitatea] *a venit în Egipt în prima sa tinerețe. A devenit administrator de grânare, de depozite de aur şi de pietre prețioase, veghea la împărțirea acestor lucruri care trebuiau să ajungă atunci la cei care ocupau posturi în cadrul autorității pentru economia țării şi pentru propagarea cunoaşterii sau instrucției, în toate domeniile susceptibile de a ajuta poporul. Entitatea era inginer în sensul cel mai larg al cuvântului, capabil nu numai să-i sfătuiască pe agricultori şi să construiască poduri, viaducte, vase, etc., ci şi să lucreze la lucrurile sacre, construind altare în Templul Frumuseții şi Templul Sacrificiului.* (1574-1,19 aprilie 1938)

Extrasul următor indică faptul că în Atlantida au existat temple asemănătoare cu cele care au fost construite în Egipt.

[...] *printre atlanții care au venit în Egipt,* [entitatea] *a interpretat pentru Templul Frumuseții acele minunății* [existente] *în templele din Poseidia.* (1193-1, 30 aprilie 1936)

„Lecturile" următoare explică unele dintre activitățile din aceste temple şi ceea ce se săvârşea acolo:

[...] *în Egipt, în timpul perioadei tulburărilor, când au apărut refugiații veniți din Atlantida. În calitate de profesor,* [entitatea] *a organizat grupuri de purificați, în Templul Sacrificiului, în scopuri specifice, ca să formeze meşteşugari, agricultori etc.* (1082-3,12 noiembrie 1937)

[...găsindu-se] *pe pământ egiptean, în perioada de reconstrucție a ordinii materiale, religioase şi sociale, crescut împreună cu copiii tânărului rege,* [solicitantul] *a devenit favoritul regelui în aceste activități consacrate clasificării grupurilor şi indivizilor pentru serviciul lor special în diferite formațiuni şi activități, precum şi în domeniul comercial, cât şi pentru construcții şi relațiile cu publicul, având o legătură cu Templul Frumuseții şi Templul Sacrificiului; aceste temple erau de ordinul a ceea ce am numi astăzi centre de educație şi spitale, pregătind bărbații şi femeile din acea epocă cum să-şi servească mai bine țara şi populația, pentru o cât mai mare slavă a forțelor creatoare sau Dumnezeu.* (2524,2 iulie 1941)

Vedem aici că entitatea era activă îndeosebi prin influența ei pentru acele temple ale Sacrificiului şi ale Frumuseții, care reprezentau sau ofereau un mijloc prin care corpurile, precum şi spiritele, puteau să fie curățate, după cum a fost indicat. Erau, într-o oarecare măsură, cam ca instituțiile noastre spitaliceşti şi educaționale de astăzi, care îl curăță pe individ de maladiile care ruinează corpul şi spiritul; precum şi o pregătire a individului, de către forțele de instruire, pentru perpetuarea a ce era mai bun pentru rasă. (1007-3, 26 iunie 1938)

Deşi aceste „lecturi" au fost făcute la un interval de câțiva ani, extrasele următoare au fost grupate deoarece menționează transformări săvârşite în templele egiptene:

[...] *în Atlantida, când tinerii şi bătrânii erau trimişi în alte țări,* [entitatea] *împreună cu alții a dus înțelegerea locuitorilor din Egipt a tuturor acelor activități care*

permiteau o unificare a scopurilor, în domeniul învățăturii preotului, în activitățile Templului Sacrificiului şi Templului Frumuseții, unde corpurile, ca şi spiritele, erau pregătite pentru serviciile ce trebuiau îndeplinite legate de treburile oamenilor, atât materiale, precum şi mentale şi spirituale. (1641-1,17 iulie 1938)

[...] *pe pământ atlant, când grupuri erau trimise în alte țări, în scopuri diferite* [entitatea] *se afla printre cei care au venit în Egipt. După construirea Templului Sacrificiului, entitatea s-a străduit să pună în valoare adevărurile şi credințele Atlantidei, care erau folosite ca sugestii, completând medicamentele folosite ca sedative, pentru activitățile din Templul Sacrificiului sau pentru chirurgie.* (5118,19 aprilie 1944)

Acest extras şi următorul indică faptul că anumite caracteristici fizice specifice unei încarnări pot să rezulte din cele ale unei vieți anterioare.

[...] *în Egipt, când indivizii încercau să se pregătească pentru* a-şi *servi semenii ca un tot,* [entitatea] *intervenea, în Templul Sacrificiului, pentru purificarea corpului a numeroase persoane, suprimându-le apendice jenante sau care provocaseră vechi tulburări între oameni; ajuta la regenerarea persoanelor datorită credințelor preotului şi ale atlanților.* (1837-1, 4 martie 1939)

Este clar că, în aceste temple, era posibil să se provoace schimbări fizice radicale la indivizi, schimbări care, în unele cazuri, aveau probabil influență asupra generațiilor viitoare:

[...] *în Egipt, în timpul corelării unor activități ale indigenilor, preotul şi atlanții - entitatea în parte egipteană, în parte atlantă - se asociau pentru pregătirea şi prezentarea mijloacelor prin care rasa ar fi putut să fie schimbată.* (1695-1, 29 septembrie 1938)

„Lectura" următoare face aluzie la acele instituții egiptene unde aveau loc schimbări mentale şi fizice:

[...] *în Egipt, în timpul acelor tulburări şi conflicte între indigeni,* [entitatea] *făcea parte din casa regală şi dintre acei atlanți care soseau în țară... Mai târziu, la restabilirea autorității preotului, a ajutat, în Templul Frumuseții şi Templul Sacrificiului, la tratarea fi interpretarea bolilor...* (1404-1, 5 iulie 1937)

Trebuie să fi fost o perioadă de mari progrese, plină de speranțe şi de bucurii pentru „lucruri" sau sclavi. Cunoştințele ştiințifice ale atlanților erau acum consacrate unor scopuri constructive şi erau aplicate în acele temple din Egipt, pentru a permite sclavilor sau „lucrurilor" să scape de diformități - fizice sau morale - care le întârziau dezvoltarea.

[...] *în Egipt, în perioada reconstrucției,* [entitatea] *era activă în Templul Sacrificiului, foarte pricepută în folosirea acelor mijloace aduse de atlanți, prin care forțele electrice - cum am zice astăzi - erau folosite pentru ablația apendicelor şi lucrurilor care provocau reacții în părțile cervicale ale corpului.* (2927-1,1 mai 1943)

[...] *un atlant venit în Egipt* [...] *ajuta unele persoane să elimine apendicele sau diformitățile forțelor animale, ajuta numeroşi oameni din multe țări şi limbaje, ajuta la*

pregătirea celor care mergeau în Templul Sacrificiului şi Templul Frumuseții. (774-4, 30 martie 1936)

Erau transformați nu numai indivizi care mergeau în aceste temple, ci şi copiii lor:

[...] *în Egipt - vlăstar al celor care intraseră în Templul Sacrificiului - ales de preot, precum şi de susținătorii regelui şi ai atlanților - entitatea era un exemplu a ceea ce putea să rezulte din astfel de preparări, înainte de perioada de concepere*. (2144-1, 11 martie 1940)

Extrasele pe care le-am citat ar putea părea fantastice, dar nu mai mult decât titlul scris cu litere groase într-un jurnal din 20 noiembrie 1966. *Virginia Pilot* publica atunci un articol lung, consacrat unor experiențe efectuate asupra creierului omenesc, folosindu-se electricitate şi produse chimice. Subtitlul articolului punea o întrebare: „Controlul creierului uman va fi următoarea treaptă de evoluție a omului?" Autorul explica apoi cum animale turbate deveneau brusc calme şi docile, ca urmare a unor impulsuri electrice practicate pe creier. Bolnavi mentali închişi în ei redeveneau conştienți de lumea din jur, când se inserau în creierul lor nişte fire electrice minuscule; în acelaşi mod, persoane deprimate îşi vedeau transformate emoțiile, impulsurile şi dispozițiile. Cercetarea progresează cu o rapiditate atât de mare, încât tehnicile actuale de spălare a creierului vor deveni curând o joacă de copil. Controlul activității chimice şi electrice a centrilor cervicali, impulsurile artificiale vor permite „depăşirea maladiilor mentale, readaptarea minților deranjate, vor ajuta întârziații

mentali să-şi reia locul în societate, va ridica inteligența umană la niveluri de neimaginat până acum şi va elibera ființele umane de emoțiile periculoase", dar există şi riscul „realizării unei închisori pentru omenire şi al standardizării comportamentului, astfel încât să se ajungă la un nou sclavaj".

Aceste câteva fraze extrase dintr-un articol apărut în 1966 amintesc de „lecturile" lui Edgar Cayce, care descriu controlul „lucrurilor" din Atlantida. Şi de ce nu? Căci, dacă reîncarnarea este un fapt, tehnicile sunt pur şi simplu *redescoperite* de către cei care le-au inventat inițial. Acelaşi articol îl citează pe doctorul Heath, de la Universitatea din Tulane: „Datorită folosirii unor tehnici şi agenți chimici care permit controlul creierului, va fi poate posibil să ghidăm indivizii şi masele, şi să facem asta fără ştirea lor sau cooperarea victimelor. Nu este subiectul unui roman de anticipație. Chiar am ajuns aici".

Extrasul următor ne face să credem că tehnici asemănătoare erau folosite în mod curent în Atlantida:

[Entitatea era] *printre cei care îşi consacrau ştiința şi arta diferitelor condiții create ca să constrângă un popor să se supună influențelor la care se doreşte să fie supus.* (Asemenea explicații suplimentare, din această „lectură", indică faptul că, pentru a se ajunge la acest rezultat, erau folosite aparate electrice şi mecanice.) (440-1,14 noiembrie 1933)

Articolul din *Virginia Pilot* nu este totuşi primul, nici singurul care se ocupă de acest subiect. În *Cleveland*

Press, din octombrie 1956, din articolul *Un savant imaginează roboți cu creier încorporat*, aflăm că inginerul Curtiss R. Schafer, de la Laboratorul de Cercetare al Norden-Keyat Corporation, anunța că într-o zi nişte aparate radio microscopice ar putea să fie plasate în creier şi să facă astfel sclave națiuni întregi. Aceste aparate ar permite orbilor să vadă, prin inducție de curenți electrici în nervii optici. Acestea ar fi binefacerile ştiinței. Dar, pe de altă parte, acelaşi sistem ar putea să fie folosit pentru echiparea unui copil cu o „priză", montată sub pielea capului, de unde ar porni electrozi care ar atinge unele părți ale creierului. Mai târziu, un receptor radio miniaturizat, cu o antenă, ar putea să fie branşat la această „priză". Potrivit lui Schafer: „Mai târziu, recepțiile senzoriale ale copilului şi activitatea sa musculară ar putea să fie modificate sau în întregime controlate de semnale bioelectrice, emise de un emițător central guvernamental. Ființa, altădată umană, ar deveni astfel o maşină ieftină, uşor de creat şi de manipulat".

Amintire din Atlantida?

Un alt articol din *Virginia Pilot* (27 noiembrie 1966) descrie o tehnică ce se apropie şi ea mult de ceea ce a putut să se petreacă în Atlantida, când ființele omeneşti „s-au împotmolit în materie". Intitulat *Clonele aplicate rasei umane*, articolul îl citează pe profesorul Joshua Lederberg, laureat al Premiului Nobel pentru genetică: „Curând va fi posibil să ameliorăm şi să transformăm rasele umane, în acelaşi mod în care cultivăm trandafiri, printr-un sistem de altoiuri sau de grefe". Această metodă

ar permite să se creeze zeci sau sute de indivizi identici. Factorii esențiali ai tehnicii au fost deja încercați şi demonstrați pe broaşte, şi ar putea să fie aplicați foarte bine într-o zi la animalele zise superioare. „Procedeul pare simplu. S-ar preleva nucleul unei celule de la un individ pe care am dori să-l reproducem pentru a-l implanta într-o celulă ovariană umană, care ar fi apoi plasată într-o matrice, ca să se dezvolte acolo. Oul fecundat normal conține gene provenind de la cei doi părinți. Dar nucleul celular al unui țesut uman individual conține *planul genetic* complet al unui individ. Astfel, folosind acest nucleu ca o grefa, ar fi posibil să se creeze un nou individ, geamăn identic cu primul". Profesorul Lederberg crede că această tehnică ar bulversa toate principiile actuale referitoare la identitatea şi individualitatea umană. „Clonele umane - aşa s-ar putea numi personalitățile identice astfel create - ar reuşi să comunice ca întregul fond al gemenilor reali sau identici. Organele ar putea să fie transplantate de la unul la altul, fără cea mai mică dificultate şi fără fenomene de respingere". Totuşi, astfel de *clone* „s-ar găsi prinse pe un făgaş evolutiv, cu o specializare îngustă. Ar trebui deci să se varieze grefele, ca să se mențină variantele genetice indispensabile". Astfel de procedee ar fi probabil prețioase crescătorilor de cai de curse sau de vite, dar, după Lederberg, noi descoperiri biologice pot să ducă la rezultate şi mai ciudate. Ai crede că auzi un atlant din timpurile trecute, când spune că într-o zi „va fi poate posibil să încorporăm o parte din nucleul uman în celulele unui animal oarecare

- o gorilă, de exemplu -, ceea ce ar permite producerea unor hibrizi subumani".

Dar să lăsăm deoparte aceste ipoteze tulburătoare, care par să emane din mintea torturată a atlanților reîncarnați, şi să vedem extrasele „lecturilor" care descriu eforturile pozitive ale atlanților şi învățăturile preotului Ra-Ta în Egipt.

Citatul următor menționează sosirea în Egipt a atlanților şi dezvăluie faptul că au fost obținute rezultate excelente în templele egiptene consacrate reabilitării indivizilor. Eforturile conjugate ale egiptenilor şi atlanților par a fi fost benefice pentru omenire în general:

[...] *în Atlantida, entitatea a fost acea persoană care a primit mesajele referitoare la necesitatea de a diviza copiii Legii lui Unu, pentru prezentarea adevărului lor în alte țări; ea a făcut parte dintre şefii expedițiilor în Egipt, în Pirinei, în Yucatan şi în țara Og, exact înainte de distrugerea finală a Atlantidei. Mai târziu, în timpul întoarcerii preotului în Egipt, entitatea* [era] *printre cei care se străduiau să unifice informațiile atlanților, egiptenilor (cum ar fi numite astăzi), indienilor, indo-chinezilor, mongolilor şi popoarelor ariene. Acestea erau activitățile entității, căci era un mesager, care făcea cunoscute mijloacele prin care era posibil să se difuzeze aceste mesaje*. (1681-1, 7 septembrie 1938)

Următoarele trei „lecturi" au fost realizate la un interval de câteva luni sau ani, dar fac aluzie la aceeaşi perioadă. Ele mai indică şi faptul că, în acea perioadă, se călătorea mult, pe tot Pământul.

[...] *unul dintre acei atlanți care trăiau în Egipt a ajutat la pacificarea populației, constrângându-i pe conducători, pe persoanele care dețineau autoritatea politică şi religioasă să fie raționale, nu numai în Egipt, ci şi în multe țări unde erau trimişi emisari.* (445-1,16 noiembrie 193o)

[...] *pe pământ atlant, când au existat acele activități care au schimbat habitatul populației, (entitatea era) printre cei mai tineri care au sosit în Egipt...* („Lectura" vorbeşte despre eforturile concentrate ale atlanților şi egiptenilor ca să instituie un fel de asistență socială şi medicală pentru toți...) *Entitatea era ceea ce am numi astăzi un psihanalist.* (2002-1,14 septembrie 1939)

Atlanții nu erau singurii care se îndreptau spre Egipt, după cum dovedeşte această „lectură":

[...] *un persan care a sosit în Egipt, în timpul reconstrucției, a instruit sau a ajutat acele „lucruri" sau automate (cum am zice astăzi) să devină conştiente de starea lor şi să se înțeleagă mai bine.* (2570-1, 9 august 1941)

Extrasele următoare, care se referă mai curând la precedentele încarnări egiptene decât atlante, menționează revolta, perioada de reconstrucție şi întoarcerea preotului:

[...] *pe pământ egiptean (cum i se spune în zilele noastre), când s-a produs readucerea preotului, precum şi analiza şi stabilizarea credințelor atlanților, precum şi clasificarea şi divizarea populației în diferite servicii şi departamente, în acea perioadă de expansiune şi de dezvoltate,* [entitatea] *făcea parte din casta vindecătorilor,*

servindu-se de elemente din regnul mineral aplicate la maladiile umane, ca să vindece şi să transforme tulburările şi deformările corpului. (2077-1,15 ianuarie 1940)

Extrasele următoare evocă activitățile acestei perioade, cercetările făcute în temple, munca pe grupuri. Ele insistă asupra transformărilor fizice şi mentale la indivizi, transformări care permiteau acestor ființe nu numai să ducă o existență mai productivă, ci şi să-i apropie de forțele creatoare ale lui Dumnezeu.

[...] *în Egipt, în timpul reconstrucției (crearea Templului Frumuseții şi a templului Sacrificiului, sosirea atlanților şi străinilor veniți din alte țări), entitatea studia influențele pe care le suscitau schimbările fizice şi mentale.* (2762-1,12 iunie 1942)

[...] *în Egipt, pe timpul colaborării între rege, preot şi atlanți,* [entitatea] *participa la stabilirea procedeelor destinate curățării şi reconstruirii corpurilor, ca să le facă curate şi să servească mai bine. S-a purificat ea însăşi în Templul Sacrificiului si a ajutat la stabilirea de cămine pentru nou-purificați.* (2154-1, 23 martie 1940)

[...] *în Egipt, în acea perioadă de conflicte şi de tulburări, când popoarele, care se stabiliseră în țară, au încercat să facă populațiile să înțeleagă legăturile omului cu semenii săi, ale omului cu forțele creatoare.* (1143-1,18 aprilie 1936)

După cum indică „lectura" următoare, unii atlanți au contestat activitățile acestui preot egiptean rechemat, după ce fusese exilat, şi care acum ocupa un post

important. Dar, mai târziu, când scopurile sale au fost mai bine înțelese, adversarii au devenit susținătorii săi.

[Entitatea se afla] *pe pământ egiptean, în tipul perioadei de reconstrucție, când exilul preotului luase sfârşit şi mulți soseau din Atlantida. Entitatea era un atlant, care se îndoia de preot şi de intențiile sale - ca mulți alții în acea epocă şi în încarnarea sa -, dar, mai târziu, Ta sprijinit pe preot în activitățile sale, ca să-i ajute şi pe ceilalți atlanți, precum şi pe indigenii din Egipt şi pe susținătorii preotului.* (2031-1,21 octombrie 1939)

Extrasele următoare sunt luate dintr-un anumit număr de „lecturi", care au legătură cu încarnările egiptene. Aceşti indivizi, sau entități, păreau toți a fi trăit în această perioadă de reconstrucție din Egipt, având legături strânse cu preotul Ra-Ta şi alți atlanți. Unii aveau părinți atlanți:

[Aflându-se] *în Egipt, în timpul reconstrucției - printre atlanții născuți în țară -, când se alegeau indivizi ca să ocupe unele funcții sau posturi vizând propagarea idealurilor în scopul pregătirii unei vieți mai bune şi a unui confort sporit, entitatea se străduia să reconstruiască, pentru nevoile populației, diferite maşini care foloseau puteri sau forțe invizibile, altfel spus, chimice sau electrice.* (2419-1,12 decembrie 1940)

[...] *în Egipt, (entitatea) era un copil de atlanți; lucra în spitale ca să vindece tulburările corpului şi minții.* (2153, 29 iulie 1940)

[...] *născut în Egipt din părinți atlanți, în timpul învățăturilor conjugate a diferite națiuni. A ajutat la*

stabilirea obiceiurilor, modei, a creat haine şi coafuri. (1033-1,26 octombrie 1935)

Unii indivizi aveau sânge amestecat:

[...] *în Egipt, paznic al arhivelor şcolilor, centrelor de distracţii, de pregătire ale poporului pentru activităţi în mine, la câmp, în domeniul artei, comerţului etc. - asta în perioada în care erau pregătiţi oamenii să fie emisari, profesori etc., ai acelor cunoştinţe noi când s-a făcut acea corelare a credinţelor din diferite ţări, entitatea era născut din părinţi atlanţi şi era asociat cu indigenii din ţară.* (1610-2,29 iunie 1938)

Alţii erau egipteni puri:

[...] *în Egipt, în timpul reconcilierii între rege, preot şi cei veniţi din Atlantida,* [solicitantul] *lucra în Templul Frumuseţii şi Templul Sacrificiului* [...], *era artist, caricaturist; adică o persoană ale cărei desene întăreau caracterul, scopurile, dorinţele de activităţi individuale şi dădeau exemple de urmat.* (1597-1,27 aprilie 1938) *în Egipt,* [solicitantul era] *păzitorul depozitelor de grâne în timpul reabilitării preotului şi restabilirii relaţiilor între preot, rege, atlanţi şi străinii veniţi dintre alte naţiuni. Recoltele de grâne erau schimbate pe mirodenii, parfumuri, aur şi animale din alte ţări.* (1587-1, 3 mai 1938)

[...] *în Egipt, pe timpul conflictelor provocate de activităţile atlanţilor...* [solicitantul era] *un istoric, păzitor al arhivelor referitoare la progres.* (1731-1, 3 noiembrie 1938)

[...] *în Egipt, în timpul corelării între învăţătura atlanţilor şi cea a oamenilor veniţi din alte ţări,* [entitatea]

acționa în calitate de consilier, pentru protecția alimentelor, pentru combaterea secetei etc. (1347-1,10 martie 1937)

[...] *în Egipt, în timpul reconstrucției* (lectura menționează unirea între preot şi atlanți), [solicitantul] *lucra atunci în domeniul a ceea ce am numi astăzi asigurări.* (3111-2, 28 octombrie 1943)

[...] *în Egipt, când au sosit refugiații din Atlantida, aducând legile pentru folosirea forțelor naturii pentru nevoile şi confortul omenirii,* [entitatea era] *asociată acestor indivizi specializați şi deosebit de antrenați, era şeful unui serviciu sau minister al educației sau comerțului.* (1554-2, 24 martie 1938)

După toate aparențele, cooperarea între diferitele grupuri etnice instalate în Egipt a avut drept rezultate o dezvoltare a instruirii poporului şi propagarea cunoaşterii în lumea cunoscută din acea epocă. „Lecturile" lui Edgar Cayce menționează schimburi culturale şi comerciale cu multe țări, îndeosebi China, India şi Indochina.

[...] *pe pământ egiptean, în timpul perioadei de reconstrucție, când exista o coaliție între rege, preot şi atlanți, precum şi o învățătură difuzată de profesorii veniți din țara Gobi şi din țara Said* (probabil India), *entitatea pregătea indivizii pentru ameliorarea rasei şi îndruma vocațiile.* (2280-1,15 iunie 1940)

[...] *părăsind Egiptul, în timpul în care erau trimişi emisari spre alte națiuni, în urma activității preoților, indigenilor şi atlanților, entitatea a plecat în Oraşul de Aur, a devenit o personalitate puternică a acestei țări, care nu*

era Gobi, cam ceea ce numim astăzi Siam sau Indochina. (2163-1, 8 aprilie 1940)

Cele trei extrase care urmează fac aluzie la propagarea învățăturii spirituale şi la dezvoltarea comerțului şi industriei la scară mondială.

[...] *în Egipt, în timpul reconstruirii țării, când autohtonii şi atlanții s-au aliat cu alte națiuni prin tratate sau pacte, nu numai comerciale, ci şi mentale şi spirituale.* (1113-1, 4 februarie 1936)

[...] *în Egipt, când a avut loc o corelare a forturilor regelui, preotului şi acelor popoare venite din Atlantida, ca să exercite o influență comercială şi spirituală asupra treburilor lumii cunoscute în acea vreme, entitatea făcea parte dintre acei indigeni puşi în posturi influente de către rege* [...], *a ajutat progresul în domeniul comercial, schimburi de activități şi prietenia între popoarele altor națiuni.* (1568-3,24 aprilie 1938) [Era] *în Egipt, în acele perioade când se încerca propagarea la toate națiunile a acelor credințe şi activități ale celor care suscitaseră reconstrucția şi îl apropiaseră pe om de Creatorul lui.* [Entitatea] *nu cunoştea munca manuală, ceea ce nu i-a prins bine* [...], *nu înțelegea bine învățătura atlanților, primindu-şi instruirea sau educația de la indigeni, precum şi de la sirieni şi caldeeni, care veniseră în țara ei* [...] *Printre cei care s-au purificat datorită focurilor templului* [...], [ea] *a ajutat şi sfătuit emisarii altor națiuni.* (585-2,15 iunie 1934)

Cu riscul de a mă repeta, atrag din nou atenția cititorului asupra logicii constante a „lecturilor" lui Edgar

Cayce. La un interval de câțiva ani, „lecturi de viață” făcute pentru indivizi diferiți descriu aproape în aceiaşi termeni o anumită perioadă, confirmându-se unele pe altele.

La ce dată se situează aceste evenimente? „Lecturile” următoare răspund la această întrebare:

La acea epocă, [entitatea] *făcea parte din casa regală, în acea frumoasă țară Alta sau Poseidia. Asta se întâmpla cu zece mii de ani înainte de venirea Prințului Păcii.* (288-1, 20 noiembrie 1923)

[...] *în acea țară care astăzi se numeşte Egipt,* [entitatea trăia] *cu 10.500 de ani înainte de sosirea Prințului Păcii, dacă vom calcula timpul aşa cum fac oamenii de astăzi* [...]. *Entitatea purta atunci numele de „Miium” şi îl slujea pe preot, fiind profesor de drept, preda riturile spiritului, ca să ajute la înțelegerea energiei creatoare. Cu ocazia divizării şi discordiilor care au izbucnit, entitatea a luat mai întâi partea preotului, apoi a stăpânului sau conducătorului, şi a contribuit în mare măsură la reconcilierea care a dus la unificarea cultelor în această perioadă.* (105-2, 31 ianuarie 1928)

[...] *în această perioadă de divizări în țara numită astăzi Egipt. Era, după felul în care se socotesc în zilele noastre anii, cu 10.500 de ani înainte ca Prințul Păcii să fi venit în persoană în Egipt. Entitatea făcea parte dintre cei care construiau, în sensul material al cuvântului, căminele şi palatele, şi casele poporului ce trăia atunci, nu ca arhitect, nici ca zidar sau muncitor, ci mai curând ca şef de*

echipă sau administrator al celor care munceau atunci. (2483-2,15 decembrie 1927)

Î.5: La ce dată se situează începutul şi sfârşitul construcției Marii Piramide din Egipt?

R.5: Construcția a durat o sută de ani. A început şi s-a terminat în perioada domniei lui Araaraart cu Hermes şi Ra.

Î.6: Care este data precisă a acestei perioade?

R.6:10.490 – 10.390 înainte de sosirea în Egipt a Prințului Păcii. (5746-6)

* * *

Multe „lecturi" fac aluzie la documente sau arhive referitoare la civilizația atlantă. Aceste documente, dacă e să dăm crezare „lecturilor", ar fi fost transportate din Atlantida în Egipt şi închise într-o piramidă care încă nu a fost descoperită. „Lecturile" lasă să se prevadă că această descoperire se va face. Va fi unul dintre cele mai importante evenimente din istoria omenirii şi legenda Atlantidei ar trebui atunci să fie considerată un fapt real.

Să ne ocupăm de aceste numeroase referiri, de toate aluziile făcute la aceste documente şi la amplasamentul lor actual. „Lecturile" care pomenesc despre aceste lucruri par, toate, că se referă la perioada pe care tocmai am amintit-o, care s-ar situa la aproximativ 10.000 î.Hr. Tot în această epocă preotul Ra-Ta a fost rechemat din exil. Ra-Ta - ştim asta - era una dintre încarnările lui Edgar Cayce. Tot pe la această dată a fost distrusă Atlantida şi numeroşi atlanți s-au refugiat în Egipt.

[...] *pe pământ atlant, în casa regelui, înainte de distrugere*, [entitatea] *îl ajuta pe Alta, scribul, să redacteze istoria țării. În acea perioadă de conflicte între cei ai credinței unice şi idolatri.* (339-1,17 mai 1933)

[...] *pe pământ atlant, înainte de distrugerea finală, când preotul a venit din Egipt în Atlantida, ca să învețe şi să înțeleagă Legea lui Unu (sau a lui Dumnezeu), ca să ducă textele în Egipt, entitatea s-a dus acolo împreună cu preotul. A fost amestecată în intrigile politice egiptene (lupta tânărului rege împotriva prințului indigen Aarat). Entitatea s-a stabilit în Egipt. În Atlantida continuau să izbucnească revolte-, mulți atlanți s-au refugiat în Egipt. Entitatea i-a ajutat pe egipteni în domeniile chimiei, construcției, economiei, comerțului, organizării muncii etc.; s-a ocupat de arte în general, de muzică, de bijuterii. Entitatea avea în grijă arhivele aduse din Atlantida în Egipt.* (378-13,14 martie 1933)

[Aflându-se] *pe pământ atlant, sau Poseidia, în perioada distrugerii şi divizării pământurilor, apoi printre cei care s-au refugiat mai întâi în Pirinei şi pe urmă în Egipt,* [entitatea], *care păstra arhivele, ştia să folosească sursele de energie, numite astăzi naturale, sau forțele electrice, pentru propulsarea vehiculelor, navelor, precum şi pentru comunicații şi confort.* (1998-1,12 septembrie 1939)

[...] *în Poseidia, înainte de distrugerea finală,* [entitatea] *controla activitățile legate de comunicațiile cu numeroase țări, navele zburătoare care navigau prin aer sau pe apă, care i-au permis entității să transporte numeroase persoane pe pământ iberic, iar mai târziu în*

Egipt, când s-a luat hotărârea că arhivele trebuie să fie păstrate în această țară. Mai târziu, la întoarcerea preotului, a găsit țara în fierbere şi, în cele din urmă, s-a alăturat mişcărilor pentru pregătirea poporului pentru regenerarea corpurilor „lucrurilor" din acea epocă. Şi s-a ocupat din nou de comunicații. (3184-1,28 august 1943)

Aceste „lecturi", făcute la un interval de zece ani, se referă la depozitarea şi conservarea arhivelor atlanților în Egipt. Alte numeroase „lecturi" fac şi ele aluzie la aceste documente. Edgar Cayce lăsa să se înțeleagă că ele ar putea să fie descoperite într-o zi.

[...] *în Egipt, în timpul coalizării indigenilor, regelui, preotului, atlanților etc. Solicitantul făcea parte din clasa conducătoare din Egipt, era consilier pentru diferite grupuri, istoric a ceea ce trebuia să fie păstrat, conservator al documentelor egiptene şi atlante.* (2922-1, 8 februarie 1943)

Entitatea era în Egipt, printre atlanții din anturajul conducătorilor. Acolo, entitatea era PERSONAL răspunzătoare de documentele aduse de şefii poporului atlant, pentru păstrarea lor în acea regiune a pământului. (2523-1,1 iulie 1941)

Referitor la un personaj, care trăia pe la 10.500 î.Hr.:

[...] *activitățile entității, în timpul şederii sale în țară, figurează şi astăzi în documentele păstrate în sala arhivelor.* (1182-1,1 iunie 1936)

[...] *în Egipt,* [entitatea] *a făcut planurile a multe edificii, îndeosebi acelea în care atlanții îşi păstrau*

arhivele, precum şi bibliotecile preoților. (3605-1, 21 ianuarie 1944)

[...] *entitatea* [trăia] *în Atlantida şi în Egipt, printre cei care au sosit în țara Egiptului, ca să se ocupe aici cu păstrarea arhivelor* [...], *a devenit director al excavațiilor, a studiat documente vechi, a construit casa arhivelor pentru atlanți şi o parte din casa inițiaților sau Marea Piramidă.* (2462-2,19 iunie 1941)

Entitatea l-a ajutat pe preot să imagineze şi să construiască templul arhivelor, care se află exact dincolo de această enigmă care rămâne misterul misterelor, pentru toți cei care încearcă să înțeleagă gândirea celor din vechime, a fiilor de altădată care au creat omul-animal, ca şi o parte a conştiinței. (2402-2, 16 noiembrie 1940)

Acest ultim extras lasă să se presupună că această piramidă, sau casa arhivelor, era situată în vecinătatea Sfinxului. O altă „lectură" confirmă această ipoteză şi adaugă faptul că documente de acelaşi fel există, sau au existat, şi în alte părți ale lumii. Ea conține şi o profeție referitoare la pământurile care ar ieşi la suprafață din Oceanul Atlantic.

Înainte de acest timp, vedem că entitatea era pe pământ atlant, când se derulau activitățile constructive ale copiilor Legii lui Unu, în acea perioadă în care pământurile erau divizate şi distruse. Vedem că entitatea exercita o influență asupra deciziilor luate pentru păstrarea arhivelor cu ocazia distrugerii țării...

Ar fi bine ca această entitate să caute una dintre aceste trei faze, în care aceste arhive şi documente,

referitoare la activitatea indivizilor, au fost puse la păstrare - unele pe pământ atlant, care a fost înghițit de ape şi care va reveni la suprafață, şi urcă deja spre suprafață; altele în acel loc din apropierea Sfinxului, unde se afla sala arhivelor, pe pământ egiptean; şi altele în țara ariană sau Yucatan, unde templul care a fost construit acolo încă mai există. (2012-1, 25 septembrie 1939)

Alte „lecturi" lasă să se prevadă că acele documente sau arhive vor fi descoperite.

Înainte de aceasta, entitatea se afla în Atlantida, în timpul exodului devenit necesar în fața forțelor distrugătoare, folosite de copiii lui Belial. Entitatea era o preoteasă a Legii lui Unu, aflându-se printre cei care s-au refugiat în Egipt, printre cei însărcinați să păstreze arhivele, precum şi o parte a rasei, a acestui popor.

În timpul reconstrucției, după întoarcerea preotului, entitatea s-a alăturat celor care se ocupau cu clasificarea şi traducerea vechilor documente, care erau scrise în parte cu vechile caractere ale primilor egipteni, iar în parte sub forma nouă imaginată de atlanți...

Aceste arhive sau documente vor fi găsite când casa sau mormântul arhivelor va fi deschisă şi scoasă la lumină, adică nu peste mult timp. (2537-1,17 iulie 1941)

Alte trei „lecturi" menționează eventuala descoperire a acestor scrieri:

[...] *în Egipt, în timpul construirii a numeroase morminte, care sunt descoperite astăzi,* [entitatea] *a ajutat la construirea casei arhivelor, care încă nu a fost descoperită.* (519-1, 20 februarie 1934)

[...] *pe pământ atlant, când profesorii şi şefii Legii lui Unu anunțau distrugerea apropiată a Atlantidei sau Poseidiei; entitatea a călătorit mai întâi din Atlantida sau Poseidia în Pirinei, sau în Portugalia, ducându-se mai târziu în Egipt, în acea perioadă care a succedat rechemării lui Ra-Ta, preotul, când se urmărea unificarea cunoştințelor.* [Entitatea] *a fost printre primii care au clasificat arhivele - care rămân încă de descoperit - referitoare la activitățile de pe pământul atlant, şi a* [vegheat] *la păstrarea informațiilor care vor fi găsite într-o zi în sălile subterane, care merg de la Sfinx la piramida arhivelor.* (1486-1, 26 noiembrie 1937)

[...] *în Egipt, printre atlanții care păstrau documentele,* [entitatea] *a sosit cu grupurile însărcinate să înființeze sala sau biblioteca documentelor, şi va putea, direct sau indirect, să se afle printre cei care le vor descoperi într-o zi.* (3575-2, 20 ianuarie 1944)

O altă „lectură" oferă informații mai precise asupra locului acestei săli a arhivelor şi asupra tipului de informații care se află păstrate acolo. Ea conține o altă profeție, referitoare la apariția unor pământuri în plin Ocean Atlantic, pământuri ce au făcut parte pe vremuri din Atlantida.

Entitatea, numită Hept-supht, era arhivist şi conducea grupul însărcinat să pună documentele la loc sigur, şi să construiască acele clădiri sau săli ridicate în acea epocă. Asta se întâmpla, după cum a fost indicat, la 10.500 de ani înainte de apariția Prințului Păcii şi sosirea sa în

această țară, ca să studieze, în cursul unei ceremonii de dedicare, aceste documente clasate de Hept-supht.

Î.2: Spune-ne ce conținea camera sigilată.

R.2: Arhivele Atlantidei, de la începutul perioadelor în cursul cărora Spiritul a căpătat formă şi s-a instalat în acele regiuni; şi tot ce se referea la progres şi la dezvoltarea popoarelor în timpul şederii lor; precum şi arhivele primei distrugeri şi ale schimbărilor care s-au produs atunci în țară; împreună cu arhivele referitoare la şederea populației, la călătoriile şi activitățile ei la alte națiuni; precum şi arhivele adunate de la toate națiunile sau țările pentru activitățile care aveau legătură cu distrugerea Atlantidei şi la construirea piramidei de inițiere, precum şi precizări spunând de către cine, când şi cum vor fi găsite aceste dosare, care sunt nişte copii provenind din Atlantida înghițită de ape. Căci, odată cu schimbările, ea [Atlantida] *va reveni la suprafață.*

În privința amplasamentului, sălile de documente se află - când soarele se ridică din ape - acolo unde linia de umbră (sau de lumină) cade între labele Sfinxului; acesta a fost construit mai târziu, ca o santinelă sau paznic, şi nu se va putea pătrunde în sălile subterane, pornind de la laba dreaptă a Sfinxului, decât după trecerea timpului şi se vor fi săvârşit schimbările în această sferă a existenței umane. Documentele vor fi descoperite între Sfinx şi fluviu. (378-16, 29 octombrie 1933)

Astăzi, Nilul se află destul de departe de Sfinx, dar probabil că, în timpul construirii piramidei arhivelor,

cursul său să fi fost mult mai apropiat, după cum indică unele hărți vechi.

În afara acestui mormânt cu arhive, care conține istoria şi civilizația atlantă, „lecturile” indică faptul că în Egipt se vor descoperi documente referitoare la indivizii menționați în „lecturile de viață”.

Entitatea trăia în acea țară pe care o numim astăzi Egipt şi făcea parte din acel popor venit din Abisinia, care fusese deosebit de influențat de cei care veniseră din țara atlantă.

Entitatea s-a alăturat acestor atlanți şi a devenit o preoteasă şi, în unii munți ai acestei țări - îndeosebi în regiunile de sus ale Nilului, unde au existat activități în munți -, încă se mai pot vedea imagini ale entității, lângă intrarea mormintelor care se află acolo.

Entitatea se numea atunci Ai-Ellaiin, şi hieroglifele ce se vor descoperi sunt următoarele: ibisul (pasărea cu acest nume), omul cu coarne, ibisul întors în direcția opusă, taurul sacru Apis, omul cu cagulă reprezentând poporul etiopian, crucea, şarpele (început), bastonul sau toiagul purtând simbolul (care era cel al entității în acea încarnare) a doi de B întorşi unul spre altul, sau o tijă dreaptă cu două bucle de o parte şi de alta, cu capul de şarpe în vârf, în două direcții. (559-7, 25 mai 1934)

Ar fi interesant să se facă săpături în această regiune, menționată în „lectură”, ca să se vadă dacă se află acolo acele simboluri.

Extrasul următor se referă la o încarnare individuală în această perioadă şi se termină cu o profeție:

Înainte de viața prezentă, entitatea se afla în Egipt, în timpul conflictelor şi încercărilor grele prin care a trecut țara, când preotul a fost rechemat. Entitatea îl cunoştea bine pe preot, precum şi pe cei care îl exilaseră, dar şi personalitățile influente venite din Atlantida. În Atlantida, entitatea a făcut studii aprofundate, dar activitatea şi-a exercitat-o în Egipt, compilând informații şi arhive; iar o parte dintre aceste lucrări vor putea să fie descoperite în piramidele care au fost construite de entitate, numită It-Ao. (2823-1, 26 septembrie 1942)

„Lecturile" fac aluzie - în afara documentelor depozitate în Egipt - şi la o civilizație contemporană, din deşertul Mongoliei şi deşertul Gobi. Pentru cei interesați, iată câteva indicii:

Vedem că entitatea folosea acel metal pe care îl numim fier sau un aliaj de fier şi cupru, care actualmente nu se mai găseşte; sau de cupru călit, aliat cu o mică parte de fier, astfel încât metalul să fie întărit de proprietățile fierului, şi folosit la fel ca celelalte aliaje descoperite la egipteni, peruvieni şi pe pământul Caldeei, şi în Indochina, în acel oraş care încă nu a fost descoperit. (470-22)

În acea țară ce se numea țara Gobi, entitatea era preoteasa Templului Aurului, care încă nu a fost scos la lumină. (24504-2)

[...] *în acea țară numită Mongolia sau Gobi [...], printre preotesele acelei națiuni, şi acolo unde poate că se vor descoperi într-o zi vestigiile acelui Templu al Aurului, unde o imagine asemănătoare a entității a fost turnată în aur pur...* (1167-2)

* * *

Să vedem ce am aflat, adunând extrase din „lecturile” individuale diferite, referitoare la încarnări, acele texte care se referă la o perioadă a preistoriei egiptene, între 13.000 şi 12.000 î.Hr. Un şef pe nume Arart, venit din regiunea Caucazului, a sosit în Egipt cu poporul său, înainte de 10.500 î.Hr., şi a cucerit țara. Marea Piramidă de la Gizeh şi Sfinxul au fost construite sub domnia fiului său Araaraart. Aceşti invadatori erau însoțiți de preotul Ra-Ta, care a încercat să pună bazele religiei şi să-i organizeze riturile. Aproximativ în aceeaşi perioadă, Egiptul era invadat de refugiații din Atlantida, aflată pe punctul de a se scufunda.

Preotul, fiind amestecat în intrigile politice ale țării şi fiind compromis într-o revoltă indigenă, a fost exilat timp de câțiva ani şi i s-a „impus reşedința” acolo unde, mai târziu, avea să fie Abisinia. Pe urmă a fost însă rechemat, ca să pună ordine în haosul provocat de afluxul de atlanți şi ca să rezolve neînțelegerile dintre conducătorii țării Egiptului, indigeni şi refugiații din ce în ce mai numeroşi. Datorită influenței preotului Ra-Ta, şi cu ajutorul atlanților, a început atunci în Egipt o eră de progres material şi spiritual, existând strădania răspândirii acelei culturi în toată lumea cunoscută la vremea aceea. Arhivele atlanților şi ale civilizației lor - care rămân de descoperit - au fost păstrate în Egipt.

Există dovezi tangibile, care să confirme spusele lui Edgar Cayce, referitoare la o civilizație egipteană predinastică? Oare ştim cu adevărat în ce epocă au fost

construite Marea Piramidă şi Sfinxul? A făcut cineva cercetări sau investigații care să stabilească veridicitatea „lecturilor" lui Edgar Cayce sau care să le infirme? Da, au fost făcute cercetări, de către o tânără femeie, pe cheltuiala ei, şi deci limitate din punct de vedere financiar. Totuşi, un raport preliminar figurează în dosarele ARE din Virginia Beach. Această femeie, care a cerut să nu-i fie menționat numele, a examinat numeroase „lecturi" ale lui Edgar Cayce, a studiat istoria Egiptului antic şi, în cele din urmă, a plecat în această țară, ca să stea de vorbă cu arheologii şi să viziteze muzeele. În raportul său, ea compară propriile descoperiri ei cu informațiile date de Edgar Cayce în „lecturile de viață". „Lecturile" tulburătoare, ar necesita cercetări mult mai ample. Domnişoara X a descoperit, de exemplu, că un fragment din lucrarea *Textele piramidelor* de Samuel B. Mercer (vol. IV, p. 27) face aluzie la o posibilă origine nord-orientală a lui Ra şi a tovarăşilor săi, poate Caucazul, precum şi la caracteristicile acelor regizei şi la existența unui popor foarte civilizat, care s-ar fi instalat în delta Nilului.

La 20 octombrie 1934, *Literary Digest* (vol. 118/18) publica un raport al lui Petrie despre dovezile - descoperite de el - ale invadărilor repetate ale Egiptului de către popoare venite din regiunile Caucazului, pe la începutul istoriei egiptene.

Unele „lecturi" ale lui Cayce descriu fizicul populației care trăiau în Egipt pe la anul 10.500 î.Hr., perioada care ne interesează. Cei mai mulți aveau ochii de un albastru-

cenuşiu şi părul blond. Or, ni-i imaginăm pe egipteni cu ten închis la culoare sau arămiu, ochi negri, păr negru. Domnişoara X spune că, într-un mormânt, descoperit între Sfinx şi Marea Piramidă de la Gizeh, există o frescă ce reprezintă o femeie blondă. Acel păr de culoare galbenă i-a derutat pe arheologi. În Muzeul de Arheologie din Cairo se poate vedea o statuetă din lemn policrom cu ochi albaştri. Alte statuete au ochii albaştri-cenuşii. În acelaşi muzeu se mai află şi patru capete de tip caucazian.

Câteva „lecturi" individuale, referindu-se la această perioadă din istoria Egiptului, amintesc hainele purtate de preoți.

Veşmintele preoților erau de culoare albastră-cenuşie, gluga dată pe spate, cu o cingătoare împletită din fire de aur, terminată cu ciucuri purpurii sau violeți. (585-10)

În Muzeul de Arheologie din Cairo, domnişoara X a descoperit o statuetă din lemn şi o efigie mare din piatră purtând un veşmânt insolit, un fel de straie lungi, care nu semănau cu hainele plisate ale egiptenilor din epocă. Domnişoara X şi-a notat câteva nume date de Edgar Cayce în „lecturile" sale. Printre acestea se află şi Ar-Kar, aparținând unui individ care ar fi fost îngropat într-un mormânt din apropierea Sfinxului, precum şi cel de Issii, care, după unele „lecturi", este înscris pe numeroase altare subterane, şi Hermes cel care, conform „lecturilor", a fost arhitectul Marii Piramide.

Or, domnişoara X a descoperit, consultând *Bibliografia III: Memphis,* a lui Porter şi Moss, că mormântul 7101, din cimitirul de est, între Marea

Piramidă şi Sfinx, este cel al lui Kar. După monseniorul Meguid, un egiptolog britanic - care actualmente locuieşte la Abydos -, numele de Issii se află înscris pe multe altare şi sanctuare subterane. În *Piramidele de la Gizeh* de Howard Vyse, în volumul al II-lea, consacrat istoricului arab Al Makir (672 d.Hr.), figurează acest citat: „Hermes a construit piramida". Alți autori atribuie şi ei lui Hermes construirea Marii Piramide.

Ibn Batuta: „Hermes, arhitectul Marii Piramide (destinată să păstreze ştiințele în perioada potopului)".

Watwati: „Hermes a construit piramida..."

Makrimi: „Hermes şi soția lui au domnit în cele două piramide..."

Sorar: „...piramide construite de Hermes".

Tratatul piramidelor egiptene de S. al-Suyuti, citat de Al Dimishgri: „Unii afirmă că Hermes a construit piramidele".

Domnişoara X notează în raportul ei că două „lecturi" individuale ale lui Cayce fac aluzie la vechea scriere egipteană:

În vremurile acelea, entitatea a convins multe persoane să practice activități care păstrau pentru popor ceea ce astăzi ar fi numite rețete sau panouri şi desene sau planuri reprezentând primele invenții aduse popoarelor din Egipt [cu siguranță că nu atlanții, ci indigenii şi cei care se adunaseră acolo ca să păstreze acele arhive] *şi prima încercare a unui limbaj scris*. (516-2,24 februarie 1934)

Extrasul următor, deja citat, pomeneşte de prima scriere egipteană:

În acele perioade de reconstrucție, după rechemarea preotului, entitatea s-a alăturat celor care aveau drept sarcină să clasifice arhivele şi să le scrie din nou, folosind în parte vechile caractere ale primilor egipteni din acel timp, împreună cu noile forme aduse de atlanți. Vor fi găsite, îndeosebi, în locul unde se află casa sau mormântul arhivelor, după ce va fi deschis. (2537-1,17 iulie 1941)

American Journal of Archeology (1952) spune că „în marea mastaba de piatră din Bersen se află un mormânt subsidiar, care poartă inscripții gravate pe uşi, reprezentând hieroglife insolite şi grupuri de cuvinte neobişnuite".

În *Piramidele de la Gizeh* de Vyse (vol. I) se poate citi: „în camera de sus, deasupra sălii regelui din Marea Piramidă, există nişte hieroglife greu de interpretat".

„Lecturile" citate mai sus indică faptul că Sfinxul a fost construit în timpuri foarte îndepărtate, poate chiar înainte de 10.000 Î.Hr. Şi mai este vorba de o sală de arhive, care încă nu a fost descoperită, şi care ar fi situată lângă Sfinx.

Domnişoara X a extras următorul pasaj din lucrarea profesorului Selim Hassan, *Săpături la Gizeh, Sfinxul* (vol. VIII). La pagina 113 se află o stelă care reprezintă un inventar:

„Această stelă spune că templul lui Isis (situat lângă Marea Piramidă) a fost descoperit de Khufu şi reconstruit de el, şi face aluzie şi la reparațiile făcute Sfinxului, în urma stricăciunilor provocate de trăsnet. Dacă lucrul acesta este adevărat, templul şi Sfinxul ar fi anterioare

domniei lui Khufu (dinastia a IV-a, 2.900 Î.Hr.). Această stelă este dedicată lui „Isis, stăpâna piramidelor”, ceea ce ar fi inexplicabil dacă ne-am baza pe ipoteza, admisă astăzi de toți, conform căreia Khufu ar fi fost primul rege care a construit piramide în acea regiune. Unii pretind că stela-inventar este un fals sau o copie. Totuşi, planul reparațiilor şi dimensiunile date corespund cu semnele de restaurare încă vizibile la Sfinx. În plus, referirile la amplasamentul Casei lui Osiris, față de cel al Casei lui Isis şi de al Sfinxului sunt de o precizie perfectă, iar Casa lui Osiris a fost descoperită în locul indicat”.

Domnişoara X a examinat Sfinxul şi a descoperit că spațiul dintre cele două labe din față a fost umplut cu blocuri enorme de piatră, vizibile acolo unde învelişul dublu de cărămizi s-a sfărâmat. După monseniorul Meguid, care lucra cu profesorul Hassan când a degajat situl de nisip, existau blocuri mari de piatră spre crupă, la baza cozii. Nu au fost examinate, ca, de altfel, nici celelalte blocuri, şi sunt reacoperite de cărămizi.

La est de Sfinx, de cealaltă parte a drumului care duce la Marea Piramidă, se află o mică dună de nisip. Abde Salam a examinat-o, dar nu a insistat foarte mult spre vest. A descoperit blocuri de piatră înnegrită sau calcinată, care par să fi făcut parte din fațada unui templu mic. Cum în acel loc ar fi existat o piramidă mică, unde s-ar fi aflat sala arhivelor, această descoperire ar putea avea o anumită importanță, dar ea încă nu dovedeşte nimic.

Domnişoara X încheie astfel raportul:

„Indiciile, puțin numeroase şi nu deosebit de convingătoare, sunt totuşi promițătoare. Dovezile vizuale sunt suficiente ca să suscite un examen mai aprofundat, care nu a fost făcut niciodată. Profesorul Selim Hassan a degajat Sfinxul din nisip şi a reparat părțile stricate. Dar nu a scos nici o piatră. La ora actuală, nu ştim nimic precis despre Sfinx. Nu ştim cine l-a construit şi de ce. În general, informații, documente, care explică motivul unei construcții, erau aşezate în fundațiile templelor; este deci posibil să se găsească documente de acest gen sub unul dintre blocurile enorme de piatră care formează labele. Nici un studiu aprofundat nu a fost făcut asupra Sfinxului. O astfel de lucrare de referință ar fi indispensabilă şi ar aduce o contribuție prețioasă la egiptologie”.

După o primă călătorie în Egipt, domnişoara X s-a întors în California, ca să urmeze cursuri de egiptologie veche. S-a reîntors în Egipt pentru noi studii arheologice, dar cercetările ei au fost întrerupte de criza din Orientul Mijlociu.

UMBRA ATLANTIDEI

Multor oameni le vine greu să creadă în existența unei civilizații avansate în Atlantida - așa cum a descris-o Edgar Cayce - și că ea a putut să dispară fără să lase urme. Totuși, câteva minute de reflecție sunt de ajuns ca să înțelegeau că acest lucru este mai puțin imposibil decât ar pare la prima vedere. Cu mai puțin de un secol și jumătate în urmă, numai autorii de ficțiune, cu imaginația lor debordantă, puteau să viseze la lucruri precum televiziunea, submarinul atomic și bomba cu hidrogen, medicamentele miraculoase, călătoria cu avionul supersonic. În mai puțin de cincizeci de ani, națiuni întregi au dispărut în haosul celor două războaie mondiale și au apărut altele. Dacă ne gândim bine în ce măsură actuala noastră civilizație este tributară comunicațiilor, transporturilor și energiei electrice, este ușor de conceput că un război atomic, dacă nu distruge complet omenirea, poate să-l trimită pe om literalmente în epoca de piatră. Multe civilizații, cărora istoria le-a păstrat amintirea, au prosperat și au fost distruse în urma unor evenimente mai puțin catastrofale decât scufundarea Atlantidei. Este posibil ca după cinci mii de ani chiar și numele lor să fie uitat.

În consecință, nu este deloc surprinzător că o națiune, al cărei pământ se odihnește pe fundul Atlanticului și ai cărei locuitori s-au amestecat cu cei ai altor națiuni, înainte cu mai bine de douăsprezece mii de ani, să fi lăsat atât de puține urme. În schimb, este

remarcabil faptul că legenda s-a perpetuat, ca să amintească distrugerea a ceea ce trebuie să fi fost o națiune extraordinară, a cărei civilizație era, în multe privințe, asemănătoare cu a noastră.

Această similitudine o amintesc „lecturile" lui Edgar Cayce, căci aceiaşi indivizi se reîncarnează astăzi. Talentele, invenția, capacitățile atlanților se manifestă din nou la indivizi din epoca noastră. Să ne amintim de cele două persoane, foşti atlanți, pomeniți la începutul acestei cărți, pentru a arăta că aceleaşi fenomene se produc la o scară cu mult mai mare în lumea noastă actuală. În cincizeci de ani am asistat la un progres ştiințific mult mai mare decât în tot restul istoriei omenirii. De ce această bruscă strălucire a minții inventive a omului? „Razele morții", „teribilele cristale", descrise de Edgar Cayce în „lecturile de viață", seamănă aproape perfect cu laserele şi cu uzinele atomice de astăzi, atât pe cât era posibil să fie descrise în anii '20 sau '30, când au fost făcute aceste „lecturi".

Sclavii, „automate" sau „lucruri" descrise în „lecturile" despre viața în Atlantida, par să fi revenit ca să ne obsedeze: la masele umane neprivilegiate, sub educate şi sărace. În Statele Unite, unde progresul ştiințific atinge culmi incredibile, problema rasială rămâne nesoluționată. În Atlantida, omul trebuia să aleagă între „fiii Legii lui Unu" (adică înțelegerea legăturii omului cu Dumnezeu) şi fiii lui Belial (sau folosirea nesăbuită a acelor puteri creatoare pentru plăcerea egoistă). Atunci, conflictele dintre oameni au provocat distrugerea fizică a

țării. Astăzi, omul este din nou constrâns să aleagă între egoism şi abnegație. Are în mâini elementele care îi permit să-şi amelioreze existența; poate să-şi folosească cunoştințele şi noile descoperiri pentru binele tuturor, ca să vindece bolnavii şi să pună capăt foametei. Dar aceleaşi descoperiri îi oferă posibilitatea să provoace o distrugere care să o egaleze pe cea a Atlantidei.

În „lecturi", unele indicații lasă să se întrevadă că schimbări, distrugeri viitoare ar putea să provină din cauze naturale. Una dintre ele a fost făcută în 1940, a doua, în 1943.

Poseidia va fi una dintre primele părți din Atlantida care va ieşi la suprafață din ape, nu peste mult timp. (958-3, 28 iunie 1940)

[...] în *Atlantida, în timpul primelor revolte şi primei distrugeri a acestei țări, asemănătoare cu cele care vor avea loc în viitoarea generație, în alte țări.* (3209-2, 30 decembrie 1943)

În Larousse găsim această definiție a „generației": „Durată de timp care desparte fiecare dintre gradele de filiație (*există aproximativ trei generații într-un secol*)".

Definiția Dicționarului Robert este aproape asemănătoare: „Durată de timp corespunzând intervalului care desparte fiecare din gradele unei filiații (evaluată cam la treizeci de ani)".

În ceea ce priveşte schimbările fizice: Pământul se va rupe în partea vestică a Americii. Cea mai mare parte a Japoniei va fi înghițită de ape. Nordul Europei se va

schimba cât ai clipi din ochi. Pământuri vor apărea în largul coastelor estice ale Americii.

Se vor produce seisme şi ridicări în regiunile arctice, şi erupţii vulcanice în regiunile toride ale globului, şi atunci se va produce o deplasare a polilor, astfel încât aceste ţări vor deveni mai tropicale, şi vor creşte acolo ferigi uriaşe şi muşchi.

Toate acestea vor începe când acele timpuri vor fi proclamate cele în care Lumina Sa va fi din nou zărită în nori. (3976-15,19 ianuarie 1934)

Î.12: Când vor începe aceste schimbări în activitatea terestră?

R.12: Când vor avea loc primele seisme în mările din sud [altfel spus, Pacificul de Sud, bineînţeles] *şi care se vor produce la antipozii săi sau aproape alte bulversări, precum în Mediterana şi în regiunea Atena* [Etna?]. *Atunci vom şti că totul a început.*

Î.14: Vor avea loc schimbări fizice ale suprafeţei terestre, în America de Nord? Şi care vor fi regiunile afectate, şi cum vor fi?

R.14: În toată ţara vom asista la schimbări mai mult sau mai puţin importante. Cea mai gravă, după cum vedem, se va produce pe coasta atlantică a Statelor Unite. Atenţie la New York! (311-8, 9 aprilie 1932)

În ceea ce priveşte transformările geografiei globului..., schimbări se vor produce aici gradat. Multe părţi ale coastei orientale vor fi date peste cap, precum şi multe regiuni ale coastelor occidentale şi, de asemenea, în centrul Statelor Unite.

Peste câțiva ani, din Atlantic şi din Pacific vor apărea pământuri. Şi ceea ce este astăzi coasta a numeroase naţiuni va ajunge pe fundul oceanului. Şi chiar multe dintre câmpurile de bătălie ale epocii noastre actuale [1941] *vor fi acoperite de ape; golfurile, pământurile pe care noua ordine îşi va continua schimburile* [vor fi diferite].

Regiuni ale coastei orientale ale statului New York şi chiar oraşul New York vor dispărea. Dar asta se va întâmpla într-o altă generaţie şi, în acel moment, porţiuni meridionale din Carolina şi Georgia vor fi şi ele înghiţite de ape [...]. *Poate chiar înainte de New York.*

Apele lacurilor [Marile Lacuri] *se vor revărsa mai curând în golf* [Golful Mexic] *decât pe cale de apă naturală despre care s-a vorbit recent...*

Atunci regiunea unde locuieşte entitatea [1152, la Virginia Beach] *va fi printre pământurile protejate, ca şi unele regiuni din ceea ce este astăzi Ohio, Indiana şi Illinois, şi cea mai mare parte din sudul Canadei şi din estul acestei ţări; în timp ce pământurile situate la vest vor fi date peste cap, ca, natural, multe alte regiuni şi ţări.* (1152-11, 13 august 1941)

Pământul se va rupe în multe locuri. Va fi mai întâi o schimbare a aspectului fizic al coastei americane a Pacificului. Vor fi ape eliberate de ghețuri în nordul Groenlandei. Multe pământuri vor ieşi la suprafaţă în Marea Caribelor şi vor apărea terenuri uscate [...]. *America de Sud va fi zguduită din nord şi până în extremitatea sudică, şi în Antarctica, foarte departe în largul Ţării de*

Foc, [vor apărea] *un pământ şi o strâmtoare cu ape repezi.* (3976-15,19 ianuarie 1934)

Este vorba de previziuni, de profeții. Ele vor permite probabil generațiilor viitoare să verifice veridicitatea acestor evenimente.

Ce legătură au ele cu Atlantida? Mulți indivizi care există azi pe Pământ sunt foşti atlanți, care au văzut distrugerea țării lor.

Dacă luăm în considerare tot ce s-a spus despre Atlantida, este indispensabil să ne amintim că „portretul" pe care l-am trasat nu a fost inspirat de una sau două „lecturi" ale lui Edgar Cayce. Informațiile noastre au fost adunate din peste şase sute cincizeci de „lecturi de viață" sau „lecturi" individuale, făcute în peste douăzeci de ani. Aceste „lecturi" îi privea pe solicitanți, ele evocau diferite încarnări, nu numai cele din Atlantida. Am putea să spunem că informațiile despre continentul înghițit de ape sunt doar accesorii, şi totuşi logica, cronologia evenimentelor, continuitatea istoriei şi omogenitatea au ceva stupefiant. Dacă ținem cont de justețea diagnosticelor medicale ale lui Edgar Cayce („lecturile" numite fizice), care au fost verificate şi au fost confirmate în aproape totalitatea cazurilor de somități medicale, nu putem să nu fim tulburați.

Dacă Edgar Cayce are dreptate, mulți dintre oamenii care trăiesc astăzi au cunoscut, în viețile anterioare, cataclismele care au lovit Atlantida. Problemele pe care indivizii şi națiunile trebuie să le înfrunte în epoca noastră nu sunt foarte diferite decât cele pe care, într-un

trecut îndepărtat, aceleaşi naţiuni şi indivizi au trebuit să le rezolve. Toţi avem un liber-arbitru, toţi avem o şansă de a ne ameliora soarta, alegându-ne calea, atât ca persoane, cât şi ca naţiuni.

Cred cu fermitate în această libertate de alegere, nu cred că viitorul este imuabil şi scris definitiv. Foarte mulţi oameni au fost avertizaţi de posibilele dezastre viitoare - în vis, de exemplu - şi au ţinut cont de asta ca să le evite. Avem exemplul clasic al Cărţii lui Iona, din Biblie, unde un oraş întreg s-a căit şi a fost cruţat de mânia Domnului. Dacă omul - pe plan naţional sau individual - reuşeşte să devină conştient de adevărata sa natură şi de legăturile sale cu Dumnezeu, ar putea probabil să evite comiterea şi repetarea greşelilor trecute.

Hugh Lynn Cayce, directorul ARE, a spus de multe ori că efectul produs de filosofia exprimată în „lecturile" individuale ale lui Edgar Cayce este rezultatul cel mai preţios al lucrărilor Asociaţiei pentru Cercetare şi Cunoaştere. Fiecare persoană trebuie să decidă singură dacă contactul cu aceste lucrări i-a transformat existenţa, a făcut-o mai bună suscitându-i conştientizarea.

Opera lui Edgar Cayce i-a adus acestuia celebritatea, dar niciodată bogăţia. Nu a fost niciodată bogat, ba deseori a fost strâmtorat. Cayce era şi el om, şi în timp ce-i ajuta pe ceilalţi, părea natural să se întrebe de ce nu putea să se ajute pe el însuşi pe plan material. Într-o zi a făcut apel la „lecturi" ca să pună această întrebare:

Î.8: Ținând cont de faptul că Edgar Cayce şi-a consacrat tot timpul muncii sale, explică de ce nu este în stare să obțină suficientă putere financiară ca să susțină nevoile materiale ale familiei sale, şi ce ar trebui să facă pentru a îndrepta această stare de lucruri.

R.8: Trăieşte mai aproape de CEL care face cele mai minunate daruri, cere şi ți se va da; bate şi ți se va deschide. Dă şi ți se va da însutit. Dă, dă, dă, şi vei primi. Necesarul nu a lipsit niciodată şi nu va lipsi niciodată atâta timp cât întotdeauna şi mai presus de orice vei urma calea Domnului. (254-11)

O altă „lectură" - (262-89) - spune:

Aproape toți credem că avem nevoie de mult mai multe lucruri decât ar fi necesar în realitate.

Aceleaşi probleme ne copleşesc şi astăzi. Citățm din *Virginia Pilot* (21 iunie 1963): „Chiar avem nevoie de tot ce dorim? Nu, cu siguranță. Şi, foarte probabil, aceste dorințe, preocuparea pe care o avem şi timpul pe care îl petrecem visând la tot ce ne-ar plăcea să avem, dar de care nu avem o nevoie reală, ne împiedică să ne bucurăm de bunăstarea noastră.

Aproape toți americanii pot să-şi satisfacă nevoile esențiale. Chiar şi pensionarii cu un venit minim au casă, haine, ce mânca, beneficiază de ajutor medical, au posibilitatea să se uite la televizor şi le rămân destui bani să-şi ofere din când în când o înghețată sau o prăjitură. Dar în loc să aprecieze acest minim, care ar fi considerat ca un maximum de binefacere pentru milioane de ființe,

care trăiesc în alte părți ale lumii, mulți preferă să facă lista a ceea ce le lipseşte şi se plâng de soarta lor.

Îmbătrânind, când resursele şi veniturile scad, ar trebui să ne adaptăm şi să dăm dovadă de spirit practic. Înainte de a ne cheltui banii ca să achiziționăm obiecte care ne încântă, ar trebui să avem obiceiul să ne întrebăm dacă chiar avem nevoie de acele lucruri sau doar le dorim pur şi simplu".

Ne petrecem existența achiziționând bunuri pe care nu le putem lua cu noi părăsind acest pământ. Ar trebui să ne consacrăm atenția dezvoltării calităților spirituale, care ne vor urma în eternitate.

În 1959, profesorul Laurence M. Gould, rector la Carleton College, din Minnesota, a ținut o conferință intitulată „De ce supraviețuiesc oamenii". El a atras mai întâi atenția că nouăsprezece dintre douăzeci şi una de mari civilizații „muriseră din interior" şi că „cel mai mare pericol care o amenință pe a noastră nu este nici bomba atomică, nici rachetele teleghidate, ci neglijarea forțelor spirituale care ne-ar face să dorim să fim drepți şi buni". El conchide: „Dacă vrem ca America să devină o națiune mare, ar trebui să nu mai avem o senzație de greață când ni se aminteşte de spiritualitate. Sarcina noastră este să redescoperim şi să ne întărim credința în valorile spirituale, neutilitare, care constituie baza reală a vieții americane, din primele timpuri".

Profesorul Gould s-a inspirat din câteva „lecturi" ale lui Edgar Cayce, după cum dovedesc aceste extrase:

Cine e Dumnezeul vostru? Vă preocupă doar ce veți mânca mâine sau cu ce vă veți îmbrăca? Oameni cu puțină credință, există puțină speranță pentru cei care permit grijilor să le invadeze conştiința! Nu ştiți că sunteți ai Lui? Căci el este Creatorul vostru! Nu a vrut să pieriți, ci v-a lăsat să alegeți dacă veți deveni conştienți sau nu de legătura cu El! (281-41)

Deşi există lumi, numeroase universuri şi chiar sisteme solare mai mari decât al nostru (Pământul este doar un sâmbure de tină chiar în propriul nostru sistem solar), sufletul omului, al vostru, depăşeşte tot ce există în această galaxie şi în toate celelalte. Căci toți suntem moştenitorii forței universale pe care o numim Dumnezeu, dacă ne străduim să-i îndeplinim poruncile. (5755-2)

Această filosofie nu vrea să fie o predică. Edgar Cayce nu a dorit niciodată să înființeze un nou cult, o nouă religie. Membrii Asociației pentru Cercetare şi Cunoaştere nu formează o sectă bizară. „Lecturile" repetă neobosit faptul că gândirea exprimată nu trebuie să vă abată de la Biserica voastră, ci, dimpotrivă, să vă facă mai buni metodişiti, prezbiterieni, catolici, evrei, mormoni sau orice ați fi. Filosofia lui Edgar Cayce tinde să vă facă să deveniți conştienți, în sensul cel mai larg, de conceptele raționale ale propriei voastre credințe, să vă ajute să descoperiți legăturile voastre cu Dumnezeu. Şi acesta este bunul cel mai de preț pe care pot să vi-l aducă „lecturile" individuale ale lui Edgar Cayce.

CUPRINS

PREFAȚĂ - Cine a fost Edgar Cayce.....2
LEGENDA ATLANTIDEI.....7
REÎNCARNAREA.....15
ATLANTIDA ÎNAINTE DE 50000 Î.Hr.....35
DE LA 50 000 LA 10 000 Î.Hr.....76
DISTRUGEREA FINALĂ.....104
UMBRA ATLANTIDEI.....162